

Giới thiệu Đưa Nhầm Sói Lên Giường

Đưa nhầm sói lên giường – đang tiến hành – Quỳnh Trang

Giới thiệu truyện ngôn tình hấp dẫn này:

Khi Trần Mặc Cảnh 16 tuổi gặp Dương Hiểu Tình 7 tuổi. Lúc ấy, anh đã lấy thân mình chịu một nhát dao để che chở cho cô, vì vậy sau lưng anh có vết sẹo thật dài.

Ấn tượng đầu tiên của cô đối với anh chính là sợ hãi. Một đứa trẻ đứng giữa khung cảnh máu me dĩ nhiên sẽ hoảng sợ, nên thay vì cảm ơn thì cô lại khóc òa lên.

Sau này ba cô nói anh làm như vậy là bảo vệ nên cô cũng bớt run đi, nhưng vẫn không nhận được việc tránh tiếp xúc với người con trai này.

Rồi Mặc Cảnh chuyển đến nhà cô sinh sống. Lúc đầu, Hiểu Tình luôn dùng vẻ mặt lạnh nhạt để nhìn hoặc trả lời qua loa khi nói chuyện với anh.

Nhưng càng ở chung lâu dài, cô càng cảm nhận thật ra anh cũng không quá đáng sợ. Cho dù đối phương luôn lạnh lẽo nhưng không hiểu sao bản thân vẫn bị nó cuốn hút.

Một đứa trẻ còn non nớt đến thiếu nữ trưởng thành, lần đầu biết thế nào gọi là thích.

Nhưng trong lúc này, anh lại đi qua Anh Quốc, không trả lời tin nhắn, gửi thư hay bất kỳ gì cho Hiểu Tình cả. Anh cứ như vậy rời xa khỏi cuộc sống cô.

Khi cô 19 tuổi, lần đầu gặp lại vào tình cảnh bản thân bị hạ xuân được, và anh là người duy nhất có thể giúp mình.

Họ lúc đấy chưa nhận ra nhau.

Ngày hôm sau, cô bất giác vừa mừng vừa sợ. Vui vì nhìn thấy anh, sợ chính là sự thay đổi quá khác xưa.

Liệu, giữa họ còn xảy ra chuyện gì sắp tới nữa ?

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhầm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tình Một Đêm

"Nóng.. Nóng.. Nóng.. " Ở một góc phòng tắm trong căn phòng lớn của một quán bar nổi tiếng, nữ nhân xưng danh Dương Hiểu Tình liên hồi dùng nước xả lên người mình nhưng sức nóng không hề giảm đi mà tăng lên bội lần.

" Cô nóng sao? Giúp tôi một việc đã "

" Tôi rất nóng.. nóng " Xuân được gần như phán tán khắp người nữ nhân, nàng cần nhu cần thỏa mãn mình.

Chàng trai đó xuất hiện như một cơn gió mát để giải tỏa cho cơn nóng trong người cô gái. Anh ta nhảy vào trong này từ một cửa sổ nhỏ sau đó liền vồ lấy cô gái, anh mau chóng chiếm đoạt lấy đôi môi anh đào của cô. Hai người môi lưỡi dây dưa không ngừng, nụ hôn cuồng dã ác liệt khiến cô gái chìm đắm vào nó cho đến khi một đám người áo đen chạy qua thì anh ta buông cô ra định bỏ đi.

" Tôi nóng.. " Dương Hiểu Tình bám lấy ống quần của nam nhân kia, sức nóng trong cô thể cô kích thích mọi xúc cảm.. Cô thực sự không còn kiểm soát được nó nữa, cô muốn nam nhân kia dây dưa với mình.

Ánh mắt kia bỗng lạnh đến buốt xương thịt, anh ta hất tay cô ra vứt cho cô một ánh mắt khinh bỉ " Dơ bẩn "

Dương Hiểu Tình co ro trên sàn nhà, cô không chịu nổi nữa khó chịu quá!

Cả người cô nóng ran lên như có dòng nham thạch chảy qua , lí trí cô bị nó làm cho lu mờ. Thân xác mềm yếu, gần như đang cầu mong sự thỏa mãn từ nam nhân kia.

Một lần nữa Dương Hiểu Tình nắm lấy được ống quần anh, nhưng cũng là một lần nhận được cú đạp không thương tiếc. Cô nằm quặt quai trên sàn đá, cả người co ro vì đau.. Sao lại có ngày thiên kim họ Dương lại thảm bại như vậy chứ?

" Cô muốn sao? Được giúp nhau đi " Ánh mắt đỏ khè nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rồi lạnh lùng nhìn thân xác cô. Chính cả hắn cũng phải cắn răng chịu cảnh tưởng ả ái với một người lạ, sắc mặt đỏ vốn là miễn cưỡng.

Cậu thanh niên đó bỗng thanh đổi rất nhanh, ảm cô ném thẳng lên giường.

Cuộc chơi bắt đầu bằng nụ hôn cuồng nhiệt, anh mút lấy đôi môi đầy mật ngọt của cô, lưỡi liên tục khám phá khoang miệng cô. Những tiếng thở của nữ nhân gấp hơn, từng phụ kiện che đi thân hình như một pho tượng kiều nữ của cô được gỡ xuống.

Nam nhân bắt đầu có chút hứng thú, bàn tay thon dài bắt đầu dạo chơi khắp cơ thể cô cuối cùng dừng lại ở nơi mẫn cảm nắn bóp nó theo một nhịp điệu nhẹ nhàng.

Một đêm với nhịp điệu vô cùng hỗn độn, nam nữ hòa quyện lẫn nhau chẳng ai để ý đến ai chỉ đơn giản là thỏa mãn chính bản thân mình.

" Tôi đang phá hoại một xử nữ sao? "

Khi đó anh ta khẽ cong môi cười nhạt nhìn dòng máu tươi chảy ra. Có chút nhói lòng nhưng sự tàn nhẫn, sự lạnh nhạt cao hơn nhiều.

Dương Hiểu Tình cảm nhận được những trận do thám, đưa cô đi lên đến khoái cảm cao nhất nhưng ngược lại thân xác lại đau nhức đến tận cùng. Đôi khi lại vang lên những tiếng gọi tình, kích thích dục vọng nam nhân lên cao hơn.

Vài tiếng trôi qua, nam nữ cùng lâm vào giấc mộng sau những trận thỏa mãn mệt mỏi.

Ba giờ sáng, Dương Hiểu Tình tỉnh dậy trong tình trạng đau nhức, cả người ê ẩm như bị ngã xuống từ tầng 10 của một khu trung cư nào đó. Tấm thân ngọc này của cô đã đầy những vết hôn tím hằn, cô nghĩ mình đã mất hết thật rồi.

Sự im ắng trôi qua vài phút, nam nhân bên cạnh vẫn say giấc.. Một người có nhan sắc ngất trời, gương mặt đẹp như tạc tượng nhưng lại dửng dưng bên mình sự lạnh lùng, tàn độc.

Dương Hiểu Tình cố gắng mặc những bộ đồ vương vãi rơi trên sàn nhà vào. Khi này cô không kim nỏi nỏi nhục nhã, cô đã rơi nước mắt, cô đã làm ra cái tội tày trời rồi.

Ôm tấm thân đau đớn rời ra ngoài đại sảnh giữa buổi sáng nhá nhem tối, cô vội bấm máy cho Dương Nhược Thiếu.

Rất nhanh đầu dây bên kia trả lời. " Hiểu Tình, con đi đâu vậy? " Giọng ông hơi trầm, có vẻ đang lo lắng cho cô.

Vài tiếng thút thít vang lên qua đầu dây truyền đến tai Dương Nhược Thiếu, ông lo lắng hơn cả trước đó. Bắt đầu đứng dậy chỉ huy người đi tìm cô. " Hiểu Tình con đang khóc sao? "

Dương Hiểu Tình nấc nghẹn một cái đau đớn, cô nghẹn ngào trả lời ông bố coi cô là niềm tự hào. " Ba... Con bị vấy bẩn rồi "

Bên đầu dây im lặng đi vài phút rồi lên tiếng lại bằng giọng nói trầm " Hiểu Tình, con đang ở đâu?

" Địa Ngục "

Sau câu nói đó, Dương Nhược Thiếu vội tắt máy ông chạy từ phòng khách ra bãi đỗ nhà mình lấy xe phóng đi.

Giữa cái không gian tĩnh mịch, đường phố vắng người, Dương Hiểu Tình lặng lẽ lau nước mắt nhìn mọi thứ xung quanh. Nó vẫn như thường ngày mà tại sao hôm nay chỉ có mình cô thay đổi? Gió thu lạnh quá? Thật bị thương..

Chỉ là một buổi sinh nhật nhỏ của cậu bạn, chỉ vì một ly rượu bị bỏ thuốc.. Chỉ vì quá tin người nên cô ra nông nỗi này.. Mớ mớ ra cô mới để ý mẹ cô đã gọi cho cô đến gần 15 cuộc, ba cô cũng không ít hơn mấy. Giờ cô biết tìm đến chốn nào để gột rửa hết nỗi nhục thấm nhuần vào xương cốt cô đây.

Gió thoảng qua, cộng thêm vài tiếng giày va chạm với sàn nhà nghe có vẻ hơi ớn lạnh. Dương Hiểu Tình vừa đứng dậy quay lưng lại liền bị người thanh niên siết chặt lấy cổ tay.

" Cô coi tôi là trai bao sao? " Anh ta mặt đen lại, phẫn nộ, tức giận khiến gương mặt điển trai ấy trở nên đáng sợ quá sức. Tấm thẻ dùng không giới hạn của cô ở trong tay anh ta lúc nào không hay bị bẻ thành hai.

" Kết " Tiếng phanh xe gấp, Dương Hiểu Tình như được cứu liền la lên " Ba.. Ba "

Người đàn ông mặc âu phục đen mặt mày trước sau lạnh ngắt nhìn về phía này, khẩu miệng hơi mấp máy rồi phát lên tiếng nói khóa chặt cả không gian " Mày định làm gì con gái tao, Trần Mặc Cảnh "

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Chương 2: Phiên

Phần 2

Bàn tay của Trần Mặc Cảnh buông lỏng cổ tay Dương Hiểu Tinh ra, ánh mắt anh cũng bắt đầu dịu nhẹ nhìn người con gái trước mắt hơn một chút. Hóa ra là từng thân quen, hóa ra hôm nay anh đã tước đoạt đi lần đầu của người anh từng coi là em gái hay là một chút vương vấn trong một khoảng nhất thời.

Gió thoảng qua một hơi lạnh nhẹ nhàng, gương mặt tuần mỹ dần giãn ra cho đến khi Dương Nhượng Thiếu đến gần.

Điều bộ của cuộc gặp mặt lên đến cao trào, Dương Nhượng Thiếu không hề có chút thay đổi nào về thái độ. Ông nhìn Trần Mặc Cảnh với ánh mắt sắc lạnh, một tay vẫn đút túi quần bước đến.

"Không phải tao đã cảnh báo mày rồi sao? Đừng đặt chân lên nước Mỹ này khi Hiểu Tinh còn ở đây " Dương Nhượng Thiếu rút tay ra khỏi túi quần, bàn tay gân guốc ấy của ông có thể coi là thứ biểu hiện tốt nhất cho sự tức giận hiện tại.

Cổ áo còn nhăn nheo của Trần Mặc Cảnh ngay sau khi bị ông tóm lấy, cả người anh liền bị quật ngã một cách dễ dàng. Thân xác cậu thanh niên có thể nói trong cảnh tượng này dù có mang thân hình nóng bỏng, gương mặt tuần mỹ thì bị hạ gục bởi một ông bố đã 48 tuổi thì chẳng có gì để nói.

Trần Mặc Cảnh chống tay ngồi đứng dậy rất dễ dàng, anh cũng chẳng phải cậu nhóc năm xưa muốn đánh là đánh, muốn vút đầu thì vút nhưng với một người đi trước mà anh đã mang ơn như Dương Nhượng Thiếu. Anh chỉ có thể cúi đầu để tôn trọng ông.

Khẩu miệng Trần Mặc Cảnh định mở lời nhưng lại nín thinh, anh đưa bộ dạng lạnh lùng ra để chịu đòn thay vì nói một lời với Dương Nhượng Thiếu.

Một lần nữa cho anh cảm nhận, cú đá chân của ông quá mức một người tầm tuổi đó, trong người ông gần như vẫn đang sống ở cái tuổi 30.

Dương Nhượng Thiếu cúi người xuống, nắm chặt lấy cổ áo Trần Mặc Cảnh khẩu miệng đầy sức khinh bỉ. " Dù là con gái tao sai, dù dỗ mày hay không. Thì tao nói cho mày biết. Lệnh cấm bước chân lên nước Mỹ là tao đưa ra, mày là người chấp thuận "

Trần Mặc Cảnh chưa trả lời, anh chỉ đưa mắt nhìn người con gái đã giảm đi đến mấy phần nhiệt độ trong cơ thể. Dương Hiểu Tinh bây giờ khác với vài tiếng trước còn cầu xin anh, cô ấy hết sức lạnh nhạt. Đôi mắt xinh đẹp trong như làn nước giờ chứa đầy những hận thù gần màu đục.

" Chú Dương, lần này là cháu có việc " Anh ta không phải điệu bộ cầu xin, không phải là giọng nói sợ hãi. Mà tất cả đều xuất phát ra từ cõi lòng giá lạnh như một viên pha lê, cứng rắn, kiên cường, khó sút mẻ.

Dương Hiểu Tinh cả người đau nhức, cô không còn trụ nổi nữa nhưng gương mặt từ khi biết người thanh niên đó mang cái tên Trần Mặc Cảnh thì đến cả một ánh nhìn cũng khiến anh ta cảm thấy nhói lòng. Cô không nghĩ thời gian nhanh trôi, anh cũng thay đổi quá nhiều, từ tóc, cách ăn mặc, cả khuôn mặt nữa. Gương mặt ấy có nét đẹp cuốn hút ánh nhìn, vẻ đẹp tuần mỹ của một người hai mươi tám tuổi sao cô lại không nhận ra dù chỉ là một chút quen thuộc. Hay là đã quên.. nếu đã quên sao còn đau nhói ở lồng ngực chứ?

" Ba được rồi, chuyện xưa bỏ qua đi. Con mệt rồi " Dương Hiểu Tinh cố nhắc những bước chân đau đớn đến tê liệt về phía chiếc xe đỗ hiện ngang giữa đường phố.

Dương Nhượng Thiếu im lặng vài giây nhìn đứa con gái đang cố tỏ ra mạnh mẽ của mình, ông buông cổ áo Trần Mặc Cảnh ra rồi quay lưng rời đi.

Dương Hiểu Tinh bước đến bậc thang thứ hai thì được ba bế bổng lên đi thẳng về phía xe, ông ấy vẫn dịu dàng như trước với cô. Ông ấy không quan trọng cô bị vấy bẩn, việc ông quan tâm là cô có an toàn không?

Chiếc xe chạy với tốc độ nhanh về căn biệt phủ phía bắc nước Mỹ..

Dương Hiểu Tinh khi về đến nhà không gặp Hàn Như Tuyết, có lẽ bà ấy mệt mỏi nên đã chợp mắt rồi. Dương Nhượng Thiếu cũng hiểu cho lần đầu của con gái mình, ông bế cô về tận phòng kéo chăn đến ngang bụng.

" Nghỉ ngơi đi, mẹ con chưa biết đâu. Đừng lo " Ông đánh trúng tâm lý của cô, sự dịu dàng đó thoáng qua đủ cho Dương Hiểu Tinh bớt bất an.

[...]

Hai ngày thoáng qua, Dương Hiểu Tinh chỉ nhốt mình ở trong phòng. Hiện tại cô chưa ổn định được tâm lý, cô vẫn chưa tin mình gặp lại người đó trong một hoàn cảnh thảm hại như vậy .

Cũng không phải là giam giữ mình mãi trong nhà, ngày thứ 3 không còn quá áp lực với Dương Hiểu Tinh. Cô cũng chịu khó tìm chỗ khuấy khỏa bản thân, nhưng đi đâu cũng phải có người của ba đi theo cũng có chút bất tiện.

Ở gần cuối phía bắc của nước Mỹ, nơi hàng loạt những tay thiện xạ ngầm tụ tập để so tài với nhau. Đây là lần thứ ba trong đời Dương Hiểu Tinh đặt chân đến đây, có lẽ đó sẽ là nơi mà cô có thể giải tỏa hết mọi thứ hiện tại.

Sự đón tiếp với một mỹ nữ nhỏ tuổi ở đây luôn nồng nhiệt như lần đầu cô đặt chân đến, mọi người ở đây rất thoải mái là điều duy nhất cô nghĩ nơi đây hợp với mình.

"Chị Tình, đến rồi sao?" Có lẽ mọi người ai cũng thắc mắc tiếng gọi này, cậu ấy là em trai cô _ Dương Tử Hàn. Một người bỏ học để đến đây pha chế rượu hay cũng là để bắt chuyện với mấy tên trong giới đen.

Dương Hiểu Tình đưa bàn tay lên chỉ tín hiệu cho mấy tên vệ sĩ ra ngoài được rồi.

"Định vào chơi luôn, hay uống chút gì đây?" Dương Tử Hàn khoác vai cô, hai người cùng nhau bước vào thế giới bên trong.

"Đi vào đã, ăn uống chút chị bao mày"

Hai người đáng vẻ bước vào khiến ai cũng nhún nhường đường đi, tay nghề được Dương Nhược Thiếu đào tạo quả chưa bao giờ khiến người đối đầu thua mà không nể. Sự hội gặp của Dương Hiểu Tình ở đây thì rất ít, ông cho cô học mấy thứ này là để tự vệ chứ không phải như Dương Tử Hàn. Là con trai nên việc ra nhập là sớm muộn của cậu nhóc vừa chớm đủ tuổi trưởng thành.

Trong căn phòng lớn chỉ có đến 3 nhân vật, người đàn ông kia ngồi một phía mặt mũi bị che đi bởi chiếc mũ nhìn qua không có dung mạo. Dương Hiểu Tình cũng không để ý, cô nên tranh thủ thời gian trước khi Dương Nhược Thiếu có thể phóng xe tới đây đưa cô về.

"Tình, bạn em mới nhập được một loại hoa hướng dương giống khá tốt. Chị muốn trồng lại không?" Mùi đàn vừa kịp chạm đúng tâm thì Dương Tử Hàn lên tiếng.

Người con gái đó dờ ra một lúc không nói gì, cô ngược mắt lên trần nhà hít một sâu rồi lên tiếng "Liệu nó có chết không? Đã năm năm nó chưa kịp nở đã chết rồi"

Người đàn ông kia bỏ chiếc mũ đen ra, gương mặt đó quen thuộc đó chứ? Đôi môi mỏng của anh khẽ mấp máy nói lên vài lời khiến trái tim nữ nhân gần như bị phá hủy. "Tình, em chưa bỏ cuộc sao?"

Gương mặt Dương Hiểu Tình ngệt ra, hóa ra cái duyên số giữa cô vào anh lại dài đến vậy? Lại gặp rồi..

"Chúng ta thân mật đến vậy sao? Trần Mặc Cảnh qua năm năm anh cũng hiểu mà" Giọng nói cô lạnh lạnh đáp lại anh, cô chưa từng nghĩ sẽ có sự gặp mặt anh trùng hợp đến vậy.

Dương Tử Hàn ánh mắt đục ngầu nhìn Trần Mặc Cảnh, năm đó nếu không phải cậu còn quá nhỏ tuổi thì có thể lôi bước chân anh ta lại, ép anh ta nói với chị ấy một lời xin lỗi. Hay có thể bay qua Anh Quốc nói với anh ta, hỏi đáp những bức thư, cuộc gọi, tin nhắn của chị tôi đi. "Một người đàn ông thất hứa đến năm năm quay lại. Không đáng đâu Trần Mặc Cảnh"

"Tôi không đáng cũng không cần cậu lên tiếng" Trần Mặc Cảnh hết sức lạnh nhạt, sự cao ngạo, lòng tự tôn trong anh ta vẫn còn rất cao.

Bóng người đó lướt qua người Dương Hiểu Tình mang theo mùi hương lạ, anh ấy thay đổi thật rồi đó chứ? Chẳng phải anh ấy thích mùi dịu nhẹ đàn xen chút cổ điển và đồng thời thể hiện được con người mình ở trong giới thượng lưu sao? Anh ấy khác rồi..

"Tình từ sau phiên em xem trước nơi đến có tên tôi không? Gặp mặt như vậy rất phiền"

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Anh Ấy Cũng Thích

Phần 3

"Tình từ sau phiên em xem trước nơi đến có tên tôi không? Gặp mặt như vậy rất phiền" Giọng nói Trần Mặc Cảnh lạnh lạnh, giống như một mũi tên khẽ kích động trái tim Dương Hiểu Tình.

Bóng anh xa dần, xa đến mức đã khuất bóng rồi Dương Hiểu Tình vẫn đưa mắt nhìn, một ánh mắt đau thương pha lẫn hận thù năm xưa. Giờ cô hiểu tại sao phòng này lại ít người đến vậy rồi.. Bảng tên bên ngoài kia có tên Trần Mặc Cảnh cái tên vốn ai nghe cũng chẳng muốn tiếp xúc bởi cái tính lạnh nhạt, tàn nhẫn của anh. Phải chăng cô có thể để ý hơn rằng trước khi vào phòng nên đứng nhìn bảng tên một chút nhỉ? Lại làm phiền anh ta rồi sao?

Ngắm lại Dương Hiểu Tình nhận ra mình đã không gặp Trần Mặc Cảnh đã được năm năm, một thời gian khá dài để cô quên đi đau thương năm đó nhưng giờ lại đối mặt với anh, cô thực sự không đủ mạnh mẽ bởi cô vốn luôn yếu đuối trước mặt anh mọi lúc.

Năm lên sáu tuổi cô gặp Trần Mặc Cảnh tại Anh Quốc trong một hoàn cảnh máu me rất đáng sợ, lần đó anh đã đưa thân ra đỡ cho cô một nhát dao sâu

đến mức để lại một vết sẹo lớn sau lưng . Nhưng cô không biết ơn, thậm trí đến một lời cảm ơn cũng không có mà lại khóc lóc sợ hãi mỗi khi gặp lại anh.

Thời gian trôi qua sau đó gần một năm, Dương Hiểu Tinh còn nhớ rõ như in mùa hè năm đó chính Trần Mặc Cảnh nói rằng anh chỉ qua Mỹ để nghỉ mát và qua thăm ba cô. Nhưng sau đó một thời gian rất dài, anh không quay về Anh Quốc mà định sống luôn tại nhà cô. Khi đó cô lên 7 tuổi thì anh khi đó là một chàng trai 16 tuổi nhưng lại ngông cuồng như những tên trong giới đen, ngày nào khi gặp lại anh cũng mang lên mình mùi tanh của máu khiến cô rất ghê tởm. Anh như một con sói xuất hiện giữa màn đêm với mùi máu tanh để hù dọa cô nhưng khi đó ba cô nói " Đó là cách con người ta cứu chính mạng mình ".

Có một lần, Dương Hiểu Tinh mặc chiếc váy màu phấn ngồi bệt xuống đất chỉ để đào mấy cái hố nhỏ để trồng hoa. Loài hoa năm đó cô chọn trồng là hướng dương, một loài hoa rất đẹp.

" Em đang trồng hoa sao? " Trần Mặc Cảnh mặc lên mình bộ đồ màu đen, trông rất điển trai, cool nhưng với cô khi đó anh vẫn rất đáng sợ.

Dương Hiểu Tinh không hề trả lời chỉ khẽ gật đầu rồi khẽ bới đất lên.

" Để anh giúp em " Anh cầm lấy chiếc xẻng nhỏ trong tay cô rồi bế cô qua thảm cỏ xanh mượt đằng sau. Cô không hiểu tại sao khi đó cô không thấy sợ anh nữa, anh rất dịu dàng, còn là một người rất mạnh mẽ nữa.

Hai hố cô đào cả mười lăm phút chỉ nhỏ như chiếc tách uống trà nhưng khi được anh xới qua vài lần đã được đến chục cái hố . Khi đó cô bỗng nhiên vui vẻ nhảy ton ton đến chỗ anh.

" Giỏi quá, giỏi quá " Cô vui mừng lên tiếng, thậm trí còn nắm lấy tay anh đứng đưa tở về thích thú.

" Tinh muốn trồng hoa gì? " Anh khẽ cúi người xuống hỏi khan về loại giống cô muốn sử dụng để trồng.

Dương Hiểu Tinh bắt đầu khựng lại, cô bỏ tay anh ra rồi quay lại chiếc hố mới được anh đào giúp bỏ xuống đó một hạt giống. " Là hoa hướng dương " Ánh mắt của cô khi nói câu đó đã nhìn lên bầu trời xanh mát bên trên.

" Em thích nó sao? Anh cũng thích " Cô chưa từng quên lời nói năm đó, anh cũng thích loại hoa đó như cô.

" Mẹ Kiếp, đứng lại "

Vài tiếng ồn từ phía ngoài đánh thức những suy nghĩ mơ hồ về quá khứ của Dương Hiểu Tinh. Gương mặt cô khi này đã nhợt nhạt đi đến vài phần, cô bỏ qua mọi thứ đang suy nghĩ đưa mắt nhìn không gian hỗn loạn bên ngoài.

" Chị thoát ra khỏi cái suy nghĩ đó rồi à?" Dương Tử Hàn ngồi dưới sàn nhà dựa lưng vào tường, ngẩng mặt lên nhìn cô.

Dương Hiểu Tinh khẽ gật đầu rồi mấp máy môi một cách mệt mỏi." Đưa chị về đi " Sau câu nói đó cô rời đi rất nhanh ra không gian bên ngoài.

" Tinh, chị đứng lại " Dương Tử Hàn chạy theo bóng cô rất nhanh nhưng bỗng nhiên bị một tên chặn lại.

Vài tiếng súng nổ liên tục vang lên, Dương Hiểu Tinh không hiểu chuyện gì xảy ra liền tìm cách đi ra khỏi khu vực này một cách nhanh nhất. Chỉ tiếc rằng mọi thứ không dễ như thế, cửa chính đã bị đóng lại và được canh gác bởi mấy người da đen. Hiện tại cô không hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên mọi thứ ở đây trở hỗn loạn đến khó hiểu. Ai nấy đều xông ra để tự bảo vệ chính bản thân mình, ngay cả cô khi này cũng bị nhắm đến.

Một vài tên xông lên Dương Hiểu Tinh đều hạ được, có thể nói cách ứng xử với cô với mấy tên côn đồ này cũng khá chứ không kém gì.

" Tinh, đằng sau " Dương Tử Hàn từ phía sau hét lớn lên để ra hiệu cho Dương Hiểu Tinh nhưng khi cô vừa kịp quay lại thì tên đó đã được hạ một cách tàn nhẫn bởi 4 nhát đạn của Trần Mặc Cảnh. Những tên khác nhắm đến cô sau đó thậm trí còn thảm hại hơn, một tay anh ấy hạ thủ đến 10 người trong tích tắc.

Dương Hiểu Tinh lạnh nhạt quay lưng lại với phía Trần Mặc Cảnh, cho dù con tim cô khi này vẫn đinh ninh rằng anh ấy vừa cứu mình. Anh ta biết làm như vậy cô sẽ rất đau không? Thà bị bọn họ đánh một cái, nghìn cái còn hơn được anh cứu một lần.. Liệu anh có hiểu sự chờ tre ấy chỉ mãi khiến trái tim này trầm lặng thuộc về anh không?

Giữa không gian hoảng loạn, người chạy trốn, người lao lên Dương Hiểu Tinh vẫn bình tĩnh nhặt con dao dưới chân mình. Cô không quan tâm xung quanh có ai tấn công nữa, thậm trí có tấn công cô muốn xem anh ấy có cứu giúp mình không? Nếu còn thì năm đó anh bỏ đi vì lý do gì?

Máu, mùi máu rất tanh nó bắn tung tóe lên bộ y phục của cô, hóa ra anh vẫn đang giúp cô, thậm trí còn vung chân đá bay họ khi tay súng hướng về một tên khác.

" Trần Mặc Cảnh, anh đang cứu giúp em với thân phận gì vậy? " Dương Hiểu Tinh đứng dậy quay người về phía Trần Mặc Cảnh, cô nở một nụ cười tình tế giữa cái trốn kinh hoàng khi ai nấy đều lo sợ tính mạng của mình.

" Phía sau " Giọng Trần Mặc Cảnh lạnh lạnh nhắc nhở cô, nhưng dần dần anh trầm hẳn đi.

Dương Hiểu Tinh quay lại trước cả khi anh lên tiếng, cô đưa lưỡi dao sượt ngang qua mặt người đàn ông đó rồi đập hấn xuống mặt đất một cách tàn nhẫn. Nhưng ngay sau đó cô lại nở nụ cười với người đàn ông trước mặt, một nụ cười ngây thơ chờ đợi câu trả lời trong bộ trang phục đầm máu sao?

"Mặc Cảnh, anh trả lời đi chứ?" Giọng nói cô dịu nhẹ như làn gió thu giữa chiến trường ác liệt, cô vẫn nở nụ cười đón chờ câu trả lời của anh.

Trần Mặc Cảnh quên cả việc tấn công hay phòng thủ, anh gần như bị cô làm cho toàn thân cứng đờ. Anh không hiểu cô bé năm đó có đang ở trước mắt anh không, hay là đã chết rồi?

Vài tiếng còi báo động vang lên, những tiếng xe phanh gấp, ai nấy lại hỗn loạn tự tìm lối thoát cho chính mình. Chỉ còn hai người đứng đó nhìn nhau đến mức khờ dại.

Trần Mặc Cảnh cố gạt hết mọi thứ qua một bên, anh chạy nhanh đến phía Dương Hiểu Tình bế sức cô lên vai mình rồi chạy đi.

Những bước chân vội dừng lại trước một bóng dáng quen thuộc, Dương Tử Hàn tức giận chặn đường Trần Mặc Cảnh. Cả hai mắt cậu đã chỉ có duy nhất một điều đó là phần nộ. "Tên khốn đứng lại đưa chị ấy cho tôi"

"Chạy đi, chị cần một câu trả lời. Đừng nói ông ấy chị đi theo ai.. Được chứ?" Dương Hiểu Tình vẫn rất bình tĩnh, ánh mắt cô ấy có chút vui vẻ hơn mọi ngày. Dương Tử Hàn chỉ gạt đầu rồi bỏ đi rất nhanh, cậu hiểu mình nên làm gì lúc này thậm trí là dẹp đường cho hai người đó chạy.

Những cảnh sát cấp cao đều được điều đến, họ gần như chặn hết đường lối nhưng với sự xuất hiện của Dương Tử Hàn thì gần như mọi thứ trở nên hỗn loạn. Hiện tại là cơ hội duy nhất dành cho Trần Mặc Cảnh lên xe để tẩu thoát. Chiếc xe được Dương Tử Hàn quét sạch đám người ở hiện trường, cậu dường như dọn sạch đường cho cả hai bên trốn thoát một cách dễ dàng.

Chặng đường dài đến mức làm không khí trong xe ngột ngạt, Dương Hiểu Tình hiện tại vẫn chưa hỏi gì người bên cạnh bởi anh đang lái xe với tốc độ quá cao so với bình thường. Từng khúc cua đều khiến cô cảm nhận được cái chết đến gần hơn nhưng cho đến khi chiếc xe dừng lại ở một căn biệt thì cô vẫn còn nhìn thấy được bầu trời nhà nham tối.

Trần Mặc Cảnh ngay sau đó rời xuống xe đi thẳng vào bên trong, anh không hề doái hoài gì đến người con gái vừa kịp chạy ra để níu anh lại cảm thấy hụt hẫng như thế nào.

"Trần Mặc Cảnh... Một lí do thôi, một lí do để tôi từ bỏ anh.."

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 4

Phần 4

"Trần Mặc Cảnh... Một lí do thôi, một lí do để tôi từ bỏ anh.." Dương Hiểu Tình dốc hết sức lên tiếng, nhưng bước chân anh vẫn rời đi thậm trí còn rảo bước nhanh hơn trước.

Mọi thứ gần như tuyệt vọng, cô khụy ngã xuống mặt đất. Ở eo trái khi này đau quá, cô không hề nhớ bị một nhát dao ở đó, không hề nhớ nó đã đau như nào khi chỉ nghĩ lấy tinh thần để hỏi anh.. Tại sao anh có thể nhẫn tâm như vậy chứ?

"Cảnh anh bị sao vậy?" Một giọng nữ đầy lo lắng vang lên khiến cô không thể không chú ý.

"Không sao" Giọng anh lạnh lạnh đáp lại rồi dang tay ôm lấy cô ta vào lòng, hai người họ cùng nhau bước vào phía trong.

Dương Hiểu Tình khẽ cong môi nở nụ cười nhạt, cô ngược mắt nhìn bầu trời tối sầm lại. Những tia chớp nhè nhằng đang có rạch ngang mảnh tối ấy ra, nhìn thật kinh hoàng. Tại sao hôm nay lại mưa, ông trời đang có chuyện gì vậy? Hôm nay cô cũng muốn khóc..

Vài giọt mưa tạm biệt mùa hạ để chuẩn bị lán mình sang mùa thu một cách trọn vẹn chẳng. Những hạt mưa nặng hạt dần tiếp xúc với cơ thể Dương Hiểu Tình, nó lạnh buốt giống như trái tim của anh ta vậy.. Rất lạnh.. Thậm trí còn lan vào trong vết thương ở phần eo, cảm giác tấy lên gần như muốn xâm nhập cả cơ thể cô.

Ở một phía của căn nhà, cặp nam nữ mỗi người một góc không ai doái hoài đến nhau.

Trần Mặc Cảnh ánh mắt trầm lắng nhìn bóng hình người con gái qua khung cửa sổ mà lòng cứ nhói lên. Hiện tại anh chỉ muốn chạy xuống, ôm cô ấy vào bên trong nhà, ngoài trời mưa lớn quá!

Nãy giờ đã đến gần mười người ra đón Dương Hiểu Tình vào bên trong rồi nhưng cô ấy không nghe mà nhẫn tâm đánh bọn họ trọng thương. Ánh mắt cô luôn hướng lên bên trên, ánh mắt hoàn toàn là sự chờ đợi, sự đau thương đến tột cùng... Anh nhìn thấy tôi, sao anh không chạy xuống? Một chút thương hại anh cũng không có sao?

"Cảnh, anh không định xuống thật sao?" Mẫn Lạc ngồi đứng dựa lưng vào tường nhìn người đàn ông mặt đầy lo âu kia, anh ta rốt cuộc bị ngốc, hay đang lo sợ về tương lai của cô gái đó chứ?

Trần Mặc Cảnh quay lại, anh đưa tay xoa hai cực thái dương. Cuộc sống của anh vốn không thể để cô bước chân vào, đóng bùa lầy không thuộc chung hạng với một viên kim cương. Anh đã từng muốn là đoạt, đúng năm đó anh đã nói cô là của anh, anh sẽ bảo vệ cô. Nhưng cuộc sống với những chuỗi bất ngờ anh nào hay có thể đảm bảo tính mạng của cô sẽ an toàn khi ở gần anh chứ?

"Đừng để mình hối hận, em thấy cô gái đó bị thương nặng đó" Mẫn Lạc khó chịu cau mày nhắc nhở rồi quay lưng rời đi.

Trần Mặc Cảnh không hề biết Dương Hiểu Tình bị thương, anh tự nhiên như bị đẩy xuống mấy tầng địa ngục. Cô ấy bị thương. Là bị thương đó tên ngốc. Tại sao mày có thể vô tâm để cô ấy ngoài mưa được chứ?

Anh nhắc những bước chân vội vã chạy xuống lầu một, sau đó chạy đến chỗ cô như một tên điên, gần như anh cũng điên mất với chính bản thân mình rồi.

Giữa cơn mưa dày nặng hạt, Dương Hiểu Tình vẫn trụ nổi đến giây phút Trần Mặc Cảnh nhào ra đỡ lấy mình. Cô khẽ nở nụ cười hạnh phúc với anh, đôi nhợt nhạt khẽ mấp máy nói lên mấy lời "Cảnh em năm nay 19 tuổi rồi"

Câu nói kết thúc cũng là lúc mắt cô khẽ đóng lại, anh vội ôm cô vào lòng rồi đứng dậy quay lưng vào trong nhà. Trần Mặc Cảnh gần như không còn chút gì để nói, anh hoàn toàn bị tê liệt toàn bộ dây thần kinh trong giây phút này.

"Kết" Chiếc xe lao thẳng vào công nhà Trần Mặc Cảnh, phanh rất gấp.

"Trần Mặc Cảnh, mày định đưa con tao đi đâu?" Dương Nhược Thiếu từ trong xe bước ra, phản nộ như giết hết đi sự dịu dàng của ông.

Hàn Như Tuyết vừa dừng xe cũng nhanh chóng rời xe, bà vội chạy về phía Trần Mặc Cảnh sắc mặt bà vốn đã nhợt nhạt giờ nhìn thấy Dương Hiểu Tình trong hoàn cảnh này bà vốn khó sức để trống rỗng.

"Cậu làm gì con gái tôi vậy?" Hàn Như Tuyết đưa tay lên sờ người Dương Hiểu Tình, toàn thân con bé lạnh quá, bà rất sợ.

Trần Mặc Cảnh hoàn toàn im lặng, anh vẫn nhắc bước chân đi vào bên trong. Điều quan trọng bây giờ với anh là giúp cô xử lý vết thương và sưởi ấm cho thân xác đang lạnh dần này.

Dương Nhược Thiếu chạy tới vội đỡ Hàn Như Tuyết.

"Thiếu... Con bé lạnh lắm."

"Em ổn chứ? Đừng làm anh sợ.. Tuyết em ổn chứ?" Ông đưa tay lên lau những giọt nước mưa dính trên mặt bà.

Hàn Như Tuyết khẽ gật đầu "Anh vào xem con bé đi, kìm chế đừng nóng giận được không?"

Ông khẽ gật đầu rồi bước theo bóng Trần Mặc Cảnh, bà cũng nhanh chóng rảo chân theo.

Thực sự đừng sao nhé con gái!

Giữa một không gian rộng lớn, hai người đều bó hẹp khoảng cách tại chiếc giường để xem xét tình hình Dương Hiểu Tình.

Ai nấy cũng lo lắng, quan tâm cô nhưng không hề có bóng hình Trần Mặc Cảnh ở đó. Anh sau khi giao lại cô cho Dương Nhược Thiếu đã nhanh chóng rời ra ngoài.

Ở đâu đó của căn biệt thự, mùi thuốc gần như vây kín không gian gần đó.

"Cậu chủ, đồ của cậu. Cô Dương thay đã đồ xong, tình hình có chuyển biến tốt." Nữ hầu cung kính cúi người đưa mấy túi đồ cho Trần Mặc Cảnh.

[...]

Trần Mặc Cảnh sau khi biết tin Dương Hiểu Tình tỉnh dậy liền quay về phòng mình xem xét tình hình của cô. Nhưng khi quay lại cô vẫn nằm mộng trên chiếc giường đó.

Căn phòng sau đó cũng khó thở với hai người đàn ông, Dương Nhược Thiếu gần như phải kìm chế đến mức đứng ra hít lấy thuốc hút để ngăn chặn phần nộ.

Trần Mặc Cảnh sau đó cũng hít một hơi thật sâu bước đến chỗ cặp vợ chồng kia.

"Thiếu" Hàn Như Tuyết khó chịu lên tiếng nhắc nhở ông, bà biết hai người này mà lên tiếng chút cũng sẽ thành chuyện lớn.

Dương Nhược Thiếu quay lại nhìn bà, ánh mắt vô cùng kìm chế. Bà biết ông rất thương Dương Hiểu Tình, ông làm vậy là cũng muốn con bé tách ra khỏi mối quan hệ này. Cái ngày ông cho Trần Mặc Cảnh cơ hội ở bên con bé, cậu ta lại chọn cách bỏ rơi con bé. Nhưng không ngờ đã năm năm trôi qua rồi, duyên nợ này vẫn chưa dứt.

"Đi đi thay đồ đi" Trần Mặc Cảnh đưa túi đồ cho Hàn Như Tuyết, anh cũng khá biết cánh ứng xử đó chứ? Nhưng việc này khiến người đàn ông phía trước gần như tăng thêm phần phẫn nộ.

Hàn Như Tuyết cũng hiểu gì đó quay lại gật đầu với ông chồng "Chỉ là thay đồ thôi, anh phải kìm chế" Bà nhẹ nhàng nhắc nhở ông rồi rời đi theo chỉ dẫn của nữ hầu.

"Chú muốn thay chứ?" Trần Mặc Cảnh đứng dựa lưng vào cánh cửa phòng, đưa túi đồ cho Dương Nhượng Thiếu.

Người đối diện không nhận, Trần Mặc Cảnh cũng không suy nghĩ nhiều để nó sang một bên.

"Tránh mặt đi, trước khi tôi không kìm chế được" Giọng nói anh lạnh lạnh nhắc nhở người bên cạnh.

Người ta đuổi anh chẳng lẽ không đi, nhưng trước khi đi anh muốn qua xem tình hình cô trước đã. Bước chân vừa đến gần chiếc giường, người đàn ông kia cũng kịp quay lại với ánh mắt sắc lạnh.

"Tránh mặt đi" Một lời cảnh cáo hết sức kìm chế của ông dành cho anh.

Dù sao cũng nhìn thấy mặt cô rồi, nó có chút sức sống hơn trước nên anh cũng yên tâm rời đi.

Cánh cửa đóng vào được một khoảng thời gian, Dương Hiểu Tinh khẽ mở mắt một cách khó chịu. Bên cạnh cô bây giờ không phải là Trần Mặc Cảnh mà là Dương Nhượng Thiếu, ông ấy có vẻ đang lo lắng chứ không có chút tức giận.

"Ba, anh ấy đâu rồi?" Dương Hiểu Tinh bản thân cũng không biết mình suy nghĩ cái gì, cô hiện tại muốn gặp anh.. Thực sự rất muốn.

Dương Nhượng Thiếu khẽ xoa đầu con gái mình, ông nở nụ cười hiền từ rồi mãi mới đáp lại "Tinh, đủ rồi về thôi. Cậu ta không đáng."

"Nhưng con có tình cảm với anh ấy, ba nói con làm sao? Ba đang ép con sống không bằng chết đó.."

Hết Phần 4

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhầm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 5: Hướng Dương Chưa Hé Nở..

"Nhưng con có tình cảm với anh ấy, ba nói con làm sao? Ba đang ép con sống không bằng chết đó..". Mắt cô đã mờ đi bởi những giọt nước mắt vô tình không ngăn chặn lại được, trái tim cô dần như nghẹn lại. Hóa ra cái cảm giác muốn bắt chọn lấy thứ mình thích nhưng không được lại khó chịu đến vậy!

Dương Nhượng Thiếu khẽ xoa đầu Dương Hiểu Tinh, ông có chút nào đó hiểu cho nỗi lòng con bé nhưng hiện tại dù có để hai đứa đến với nhau thì đứa con gái của ông vẫn sẽ là người chịu thiệt. Là một ông bố, ông thực sự không nỡ đưa con vào đồng bùn lầy đó.

"Tinh, muốn chiếm lấy một người đàn ông. Trước hết con nên thay đổi, đừng trẻ con vậy nữa" Ông nhẹ nhàng nhắc nhở đứa con.

Vài tiếng bước chân vọng vào căn phòng, nó đang gần bỗng trở nên xa hơn. Dương Hiểu Tinh thực chất không hiểu phỏng đoán của mình có đúng không? Cô liếc cả cái thân xác còn đau nhức này đến phía cửa phòng, nhưng vừa vực dậy Dương Nhượng Thiếu đã giữ cô lại.

"Ồ lại đi" Ông tức giận nói với cô, ánh mắt đó đã hoàn toàn chuyển qua khó chịu với tính cách của cô.

Dương Hiểu Tinh không hề doái hoài đến câu nói của ba mình, cô vội vã gỡ tay ông ra rồi mau chóng rời khỏi giường. Những bước chân của cô vội vã đến mức vừa mở được một bên cánh cửa nhìn ra ngoài đã hết sức chịu đựng ngã xuống.

"Cảnh.." Giọng cô với gọi theo bóng hình Trần Mặc Cảnh phía xa, anh ấy có vẻ đang bước xuống dưới cầu thang, anh ấy đang trốn tránh cô sao?

Trần Mặc Cảnh từ xa nghe được tiếng gọi yếu ớt liền dừng bước quay lưng lại, anh đứng đó nhìn thân xác nữ nhân đã kiệt sức nằm bò trên sàn nhà. Cô ấy cần anh đến vậy sao? Thật chẳng thể chối từ những bước chân của chính mình để đến gần nữ nhân nữa rồi, anh chậm rãi bước về phía cô.

Những bước đi ấy lại thấy Trần Mặc Cảnh mai một dần con người mình đi, anh trở nên lạnh lùng, có những vầng hào quang uy quyền bước đến bên người con gái nhỏ bé kia. Đáng về cương nghị, đầy sát khí u ám đẩy khiến Dương Hiểu Tinh run sợ hơn khi bước chân ấy đến gần mình hơn. Cô chưa từng quen con người này, sao lại giá lạnh đến mức cô muốn bỏ chạy khi ước nguyện của mình sắp đến vậy chứ?

Tiếng giày khi va chạm với sàn nhà đã ngắt, chỉ còn lại hơi thở ấm của Trần Mặc Cảnh, anh hiện tại đang tiến gần lại cơ thể cô. Những hơi thở đó không sưởi ấm phần nào cơ thể cô như trước đây nữa, nó chỉ khiến cô trở nên ớn lạnh hơn.. Nhưng lý do là vì cái gì chứ?

"Cảnh.." Cô đã chút run rẩy khi gọi tên anh, ngay từ giây phút đó.

Trần Mặc Cảnh không nói gì, anh tiến sát đến cô hơn. Mùi hương trên cơ thể cô thật quyến rũ đó chứ! Mùi máu tanh còn vương vấn quanh cô, anh thích!

Cả người Dương Hiểu Tinh lúc này run lên, anh đang làm gì giữa trốn thanh thiên bạch nhật như vậy? Đôi môi man mát đó đánh chạm nhẹ vào vành tai cô, anh đang đe dọa cô..

"Tinh cảm em đối với tôi lớn vậy sao? Đợi một ngày đẹp trời nhất định tôi sẽ đến đón em "

Hơi thở của Trần Mặc Cảnh hoàn toàn ám sự nguy hiểm dày đặc, Dương Hiểu Tinh phải cố trấn an tinh thần để nhìn rõ bộ mặt người đàn ông trước mặt. Anh ta quả nhiên quá khác, những thứ đàn ông có anh ta đều có nhưng còn hoàn hảo hơn gấp bội lần. Nhất là cách làm phụ nữ siêu đứng không người nhớ mong.

"Cảnh.." Một lần nữa cô gọi tên anh, nhưng bước chân đó sau khi đứng dậy quay lưng bỏ đi thì không còn dừng lại mà cứ thẳng đường mà rảo bước.

Một vài phút trôi qua, Dương Hiểu Tinh mới nhỡm được người dậy cặp vợ chồng kia đã có mặt từ lúc nào không hay.

"Chúng mày làm xong rồi à?" Dương Nhược Thiếu giọng nói làm quan trọng hóa vấn đề, ánh mắt đến cử chỉ đều là rất khó chịu.

Hàn Như Tuyết nghe thấy vậy liền nhéo tay ông, ánh mắt chỉ lờm một cái cũng khiến ông ngoan ngoãn nghe lời.

"Nhìn mặt con có vẻ không ổn.. Sao hả? " Bà ngồi xuống đỡ cô dậy, nhẹ nhàng hỏi thăm.

Dương Hiểu Tinh chẳng mấy vui vẻ nhìn mẹ mình, chẳng lẽ bây giờ cô nói với bà ấy điều đó chẳng tốt đẹp gì. Anh ấy không giống chàng trai năm xưa, đứng ra bảo vệ con, thậm trí còn đáng sợ hơn mỗi khi đến gần nữa.

"Không sao đâu mẹ, mình đi về thôi " Cô vội và lừa dối tất cả để rời đi khỏi nơi này, anh ấy đến cả một lời chào tạm biệt cũng không có.

Lần đó khi rời đi, Dương Hiểu Tinh gần như ngó nghiêng những góc ngách của căn nhà rất kĩ. Và không có anh xuất hiện.

[...]

Hoa chờ cũng có ngày nở..

Đã gần ba tháng trôi qua, Dương Hiểu Tinh ngày càng nở rộ ở độ tuổi mười chín, nam nhân đến hỏi cưới không ít. Mỗi ngày đến trường đều là tâm điểm của ngàn con mắt hướng đến, nhưng trong số đó đáng tiếc không có anh, một người vừa thân quen vừa xa lạ.

Ở một khán phòng nào đó, nữ nhân với bộ váy trắng tinh khôi, mái tóc đen óng mượt bước ra với những tiếng vỗ tay vang lên.

Dương Hiểu Tinh khẽ nở nụ cười, cúi chào mọi người rồi bước đến chiếc dương cầm được chuẩn bị giữa sân khấu. Những nốt nhạc trầm lắng vang lên khiến cả khán phòng im lặng đưa mình theo bản nhạc, những đoạn ngắt rất đúng lúc, nhiều khi động phải tâm tư chìm lắng trong lòng khán giả. Ngay cả cô khi đàn những bản nhạc này, mỗi lần đặt tay mình lên những phím đàn là mỗi lần làm nhòa đôi mắt.

Hôm nay khác với mọi khi, cặp vợ chồng kia đã bay qua Canada công tác sau đó cũng tranh thủ hưởng thụ những ngày nghỉ bên nhau nên cũng chẳng có ai đến cổ vũ cô. Một ngày mới vì buổi trình diễn này mà khiến cô trầm lắng hơn, cô rất thích đàn nhưng mỗi khi đàn cô lại sự bản thân mình không kìm nén được những cảm xúc vốn đã mang nó đi chôn sâu.

Khán phòng tan dần, không còn bất kì ai lên chúc mừng cô như mọi khi. Không còn những bó hoa hướng dương tươi thắm mà họ luôn chuẩn bị dành tặng cho cô, dù nó sẽ héo nhất sớm nhưng đó là niềm vui, hạnh phúc duy nhất.

"Tinh, em đàn hay lắm "

Một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau Dương Hiểu Tinh, cô cũng có chút vui mừng vì lời khen này.

Nhấc bước chân cô khẽ quay người lại, là một bó hoa hướng dương được gói rất tinh tế được đưa về phía cô bởi một đàn anh tuấn tú. Liêm Chính sao anh ấy lại biết cô thích loại hoa này chứ?

Dương Hiểu Tinh lưỡng lự nhận bó hoa từ Liêm Chính, cô thực sự không muốn nhận nhưng như thế có hơi quá với công sức anh đến đây không? Nghĩ đi nghĩ lại cô cũng nên nhận, không nhận thì thật khiến anh ta mất mặt.

"Cảm ơn anh " Cô tươi cười nhận lấy bó hoa từ tay Liêm Chính.

Một tiếng động khó nghe ngay sau đó vọng khắp khán phòng, Dương Hiểu Tinh cũng theo phản xạ tự nhiên nhìn theo hướng âm thanh. Thứ đầu tiên lọt vào mắt cô rất nhãn tâm, cô ghét nhìn thấy những hình ảnh như vậy, cô còn ghét những người làm những việc này hơn cả bọn sát nhân. Bó hoa hướng dương được gói rất đẹp, nhìn qua cũng khẳng định chủ nhân của bó hoa rất quyền quý, nhưng hiện tại nó đã bị bỏ đi còn bị nát mấy bông do những lần giẫm nát không thương tiếc.

Dương Hiểu Tinh chạy từ sân khấu bước đến gần bó hoa nhặt nó lên, nhìn nó mà lòng cô thấy xót. Công sức của người trồng chắc rất cực mới được mấy bông nở rộ như vậy, tại sao lại có người nhẫn tâm chà đạp nó đến vậy chứ?

" Vẫn còn vài bông đẹp " Cô vui vẻ nhìn những bông hoa chưa bị giẫm lên.

" Đồ bỏ rồi em vẫn nhặt được lên, thật đáng xấu hổ " Giọng nói mỉa mai đầu đó vang lên, nghe rất chói tai nhưng cũng phải phủ nhận rất quen thuộc.

Dương Hiểu Tinh không dám ngẩng mặt lên, cô biết đó là ai và cô biết sự tức giận trong người đó đang lớn như thế nào? Trần Mặc Cảnh anh ấy thấy cô nhận hoa từ một người đàn ông khác.. Đặc biệt hơn đó là loài hướng dương. Loài anh đã đưa vào danh sách cấm kỵ.

" Cảnh.. Em khô...ng " Cô không thể nói lên lời.

Bó hoa trong tay Dương Hiểu Tinh nhanh chóng bị Trần Mặc Cảnh giật lấy, anh vứt nó xuống sàn rồi dùng chân liên tục giẫm nát nó.

" Hướng dương sẽ không nở nữa, dù em có trăm lần trồng lại. " Anh nhẫn tâm động vào nỗi đau lớn nhất của Dương Hiểu Tinh, năm đó loài hoa này đã không nở lại vì cô đã nhận hoa từ một chàng trai khác không phải anh.

Kí ức đó chưa bao giờ cô quên, năm đó anh tức giận đến mức phá hỏng cả vườn hoa vừa kịp hé nở.Nhưng vẫn là cô sai vì cô đã từng ngây ngô nói với anh. " Hướng dương chỉ anh biết, chỉ anh trông em sẽ nhận. Nghìn lần quý nó như anh "

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 6: Chương 6: Cắm Hận

Kí ức đó chưa bao giờ cô quên, năm đó anh tức giận đến mức phá hỏng cả vườn hoa vừa kịp hé nở.Nhưng vẫn là cô sai vì cô đã từng ngây ngô nói với anh. " Hướng dương chỉ anh biết, chỉ anh trông em sẽ nhận. Nghìn lần quý nó như anh "

Đúng.. Năm đó cô đã mở lời mật ngọt trước với anh, sao giờ lại nhận hoa của một chàng trai khác chứ? Anh ấy đang giận, những đóa hoa cũng bị sức nóng đó dập tắt đi sự sống.

Dương Hiểu Tinh vội vã dùng tay giữa chặt lấy cổ chân của Trần Mặc Cảnh để ngăn chặn sự tức giận trong anh. Nhưng mọi chuyện không như cô nghĩ anh ta tàn nhẫn, vô tâm dùng chân hất mạnh người cô ra. Anh đã không như năm trước nâng niu cô nữa rồi, sao con người này có thể u ám đến vậy cơ chứ?

" Tinh, em không sao chứ? " Liêm Chính từ trên bậc trình diễn nhảy xuống đỡ lấy Dương Hiểu Tinh.

Dương Hiểu Tinh vừa nhận được vòng tay của Liêm Chính gần như mất đi hết xúc giác, cô phải nhanh chóng rời khỏi anh ta trước khi Trần Mặc Cảnh tức giận hơn. Nhưng chưa kịp rời khỏi đó anh đã tức giận cúi xuống siết chặt lấy cổ tay cô, kéo cô về phía mình.

" Cảnh.. em " Dương Hiểu Tinh chưa kịp nói hết câu đã bị ánh mắt của Trần Mặc Cảnh dọa cho đến mức sợ hãi úp mặt vào lồng ngực anh.

Vài tiếng động nghe rộn người vang lên, những tiếng kêu la thảm thiết của Liêm Chính, cộng thêm vài tiếng đá chân làm hỏng đi vài phần xương cốt nào của cậu ta. Thật quá sức tàn nhẫn, chỉ vì một bó hoa.. Thảm hại..

Dương Hiểu Tinh thật tình không dám nhìn, cũng chẳng dám mở lời ngăn cản bởi nếu cô lên tiếng ngay cả cái mạng nhỏ của Liêm Chính cô cũng không chắc chắn sẽ giữ được. Trận giải tòa con nóng gần như đã kết thúc, không gian yên tĩnh hẳn thêm chút mùi tanh thoảng qua của máu tươi thật nóng hổi. Cô cũng chỉ biết cười cho số phận mình thật trớ trêu, khi anh ôm cô trong cái vòng tay ấm áp này lại có thể suýt lấy đi một mạng người.. Trần Mặc Cảnh, anh thật đáng sợ nhưng đó lại chính là tính chất của người cô phải lòng.. Biết sợ nhưng vẫn muốn đến gần, hơi thở của anh sẽ làm cô lưu luyến đến mức lần thân xuống đầm bùn này, ngàn năm không hối hận.

Trần Mặc Cảnh thỏa mãn nỗi lòng nóng vội của mình xong cũng nhanh chóng ẵm Dương Hiểu Tinh quay lưng bước ra khỏi khán phòng. Nơi thoảng mùi máu nhưng lại được cảm nhận hơi ấm của anh, mạng người với cô đôi khi không quan trọng. Anh đang ghen đúng không? Nỗi lòng của một người khi yêu, rất thích đối phương ghen.. Anh biết không? Dù tàn nhẫn nhưng cũng rất ngẫu. Nhưng đó chỉ là phần suy nghĩ rất nhỏ trong cô, hiện tại mức độ sợ hãi anh đem lại cho cô lớn đến mức lấn át hết tất cả. Vì cơn ghen của anh giống như cơn phản nộ của thần chết đàn áp cô.

Ánh mắt chỉ hướng về phía trước, một chút cũng chẳng dành cho cô. Một cái liếc nhìn dù chỉ là vô tình cũng không hề có. Là anh vốn vô cảm hay đây chỉ là cảm nhận vô tình của cô thôi.

Chiếc xe được đỗ hẳn ngay chính giữa nơi diễn ra buổi diễn dương cầm, hóa ra là của Trần Mặc Cảnh. Những bước chân chậm rãi bước đến nó với một thái độ khó chịu.

Trần Mặc Cảnh khẽ cúi người xuống, dùng một tay đỡ Dương Hiểu Tinh, một tay mở cửa. Chẳng có thứ gì tệ hơn khi anh thấy tay ném cô vào bên trong như một món đồ tệ hại.

Cánh cửa đóng lại, Trần Mặc Cảnh cũng bước lên ghế sau ánh mắt anh thể hiện đủ rõ những ý đồ của mình. Anh khẽ tiến người về phía Dương Hiểu Tinh, thân hình vạm vỡ bỗng chốc với tình thế ở trên nữ nhân đang sợ hãi không đường trốn tránh.

"Cảnh.. em có thể tự về " Dương Hiểu Tinh đưa tay chống giữ lấy tấm ngực đang dần va chạm với cơ thể mình, cô không thích anh như thế này. Liệu anh đã như vậy trước mặt bao nhiêu cô gái? Một điều đã đặt trong những điều cấm kỵ, anh đã qua lại với nữ nhân khác chưa?

Trần Mặc Cảnh không đoái hoài đến câu nói của Dương Hiểu Tinh, anh nắm giữ lấy hai cổ tay đang che chắn khoảng cách của hai người, mạnh tay kéo nó ra phía sau tạo nên một hình ảnh đẹp mắt.

Dương Hiểu Tinh khẽ cựa người, cô không có đường lui nữa. Anh đang tiến lại gần cô với cái nhiệt độ cơ thể lạnh nhạt đó, khôn nạn. Tại sao anh có thể cường bức cô chứ? Cô không thích anh như vậy.. Thật lòng, không có thích cô đang rất sợ hãi. Từng giây kéo anh lại gần hơn là cơ thể cô lại run lên.. Tất cả chỉ có thể thỏa mãn lòng tự cao của anh thôi, cô hề muốn anh như vậy rất ghê tởm.

"Cảnh.. Cảnh.. Đừng " Dương Hiểu Tinh sợ hãi trốn tránh ánh mắt của Trần Mặc Cảnh nhưng chưa kịp nói hết lời đã liền bị anh khóa chặt môi.

Nụ hôn đó như giết chết ý trí của Dương Hiểu Tinh, cô chỉ biết tròn mắt, lòng ngậm đắng cay tui nhục để anh hành hạ đôi môi anh đang dần đồ mọng của mình. Cánh môi anh man mát mát lấy cánh môi đầy mật ngọt của cô. Chiếc lưỡi luôn cố gắng luôn lách để phá vỡ rào cản trắng đều tấm tắc để thăm dò bên trong. Môi lưỡi hai người dầy dưa nhau đến mức hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Hoa chưa nở, lòng người đã tàn!

Dòng nước ẩm lã dài trên má Dương Hiểu Tinh, đau hóa ra đến mức ghen cả cổ họng lại không thể diễn tả được. Anh vừa buông tha cho cánh môi đồ ửng đang dần sưng lên, cô đã sợ hãi bậm lấy nó trước khi anh lại dùng nó để thỏa mãn chính mình. Cô sợ con người này, cô không muốn có tình cảm với anh ta. "Trần Mặc Cảnh anh muốn em ghét bỏ anh đến vậy sao?"

Sự sợ hãi trong ý trí của Trần Mặc Cảnh quá lâu, bàn tay anh vẫn lần mò vào nơi mẫn cảm của thể cô. Anh bị cơn ghen tức ấy trở thành một con sói hoang, đang tiếp cận con mồi để đưa lên bàn ăn thịnh soạn.

"Trần Mặc Cảnh.. đồ tồi " Dương Hiểu Tinh hét lên, nước mắt cô cứ không ngừng lăn trên má.

Trần Mặc Cảnh khi này mới sực lại, anh cũng chẳng biết anh đang làm gì? Anh đang để tay ở đâu, anh đang siết chặt cổ tay cô đến mức đỏ hỏn cả một vết. Cô ấy khóc rồi, cô ấy vẫn đang khóc, cô ấy nhìn anh với ánh mắt thù hận.

"Xin lỗi " Trần Mặc Cảnh khẩu miệng mấp máy nói lời xin lỗi. Nhưng dường như cô gái kia chưa kịp nghe nó đã vội vờ cửa tẩu thoát với tốc độ nhanh nhất có thể.

Bước chân của cô ấy không quá nhanh, Trần Mặc Cảnh có thể đuổi theo. Nhưng anh có giống một con thú đang săn mồi quá không chứ? Tàn độc, tự cao? Anh vốn chẳng là ai.. Chỉ vì cảm được mạng người trên tay để người ta nể phục nhưng vốn là bị cảm ghét.. " Thế giới này cô độc với tôi, Tinh xin em cảm hận tôi như họ. "

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 7: Độc Chiếm

[...]

Trời đã nhá nhem tối, chưa một ngụm nước, chưa một miếng cơm, cũng chẳng ngờ bên ngoài có gì? Y phục cũng chưa thay. Ai nói cho cô một giải pháp tốt nhất đi, cô ghét mọi thứ xảy ra như vậy? Cô ghét phải nhìn anh với ánh mắt căm hận, nhưng đã đến nước này cảm xúc dường như đã chi phối mọi thứ..

Thời gian đã trôi quá nhanh, tình cảm này xảy ra cũng thật khó hiểu. Dương Hiểu Tinh còn nhớ năm cô 7 tuổi, đóa hoa hướng dương đầu tiên nở do sự chăm sóc tận tình của cô và anh. Thực sự nó không nở quá rộng nhưng sau này với cô đó là hóa đẹp nhất.

Khi đó cô chọn lựa thời gian ra vườn rất kỹ càng để tránh gặp mặt Trần Mặc Cảnh, nhưng một ngày trời nắng to vào tháng 5. Cánh cửa phòng cô bỗng được mở ra bởi Trần Mặc Cảnh, đáng vẻ anh vẫn lạnh lùng có chút nét cương nghị trưởng thành trong con người mười sáu tuổi năm đó.

"Hiểu Tinh, tôi đưa em xuống xem hoa " Giọng anh khi đó trầm hẳn đi, ánh mắt gần như đang mong đợi sự đồng ý từ cô gái.

Dương Hiểu Tinh không trả lời, cô gấp cuốn sách đang đọc dở chậm rãi bước đến chỗ Trần Mặc Cảnh. Ngờ ra lần đó cô định tự bước xuống vườn

nhưng vừa đến cửa anh đã ảm cô lên, rồi bước đi rất nhanh.

Lần đó, vườn hoa nở rộ cả một lượt trông rất đẹp mắt.

"Tình, đẹp chứ? " Anh khẽ xoa đầu hời nhỏ với cô.

Dương Hiểu Tình khi đó vốn không thân mật với Trần Mặc Cảnh rất ít nói, thi thoảng gật đầu cho có.

Thời gian cứ trôi qua cho đến một ngày mưa lớn, những hạt mưa nặng hạt gần như muốn đè chết vườn hoa nhà cô. Ngày đó, có lẽ là định mệnh đưa thuyền cho hai người bước lên.

Trần Mặc Cảnh trở về nhà với tình trạng hết sức nguy kịch, máu me ướt nhẹp khiến mùi tanh thoảng khắp căn nhà lớn. Đường đi cũng không rõ, anh đứng đó không ít đồ cổ của Dương Nhược Thiếu rồi cuối cùng gục ngã. Ngày đó ba mẹ cô không ở nhà họ đều đi công tác bên Úc, người làm về đêm cũng đều đi nghỉ ở căn nhà phía sau. Vệ sĩ cùng hết sức ngăn cản sự điên cuồng của anh, nhưng đều phải từ bỏ.

Cuối cùng người sợ hãi nhắc những bước chân nhỏ đến chỗ anh lại là Dương Hiểu Tình. Con bé 7 tuổi khi đó làm được gì khi thấy cảnh tượng kinh hoàng trước mắt? Đúng cô có sợ hãi nhưng ba cô nói không thù không hận thì thấy cũng phải bước đến xem tình hình, nên cô cũng liều mình bước đến gần anh.

Máu từ Trần Mặc Cảnh chảy ra không ít, nhiều nhất có lẽ nói ở phần đầu. Lúc mới biết Dương Hiểu Tình chỉ đứng phía sau chưa thấy rõ, còn khi này cô đang đứng trước mặt anh ấy. Đôi mắt ấy gần như bị hủy hoại, máu chảy ra rất nhiều, nhiều đến mức khiến nam nhân tàn độc đó hết lên vì sợ hãi.

" Anh.. không.. sao chứ? " Giọng nói của cô khi đó run lẩy! Ai đứng trước hoàn cảnh này không sợ được chứ? Nhìn anh ấy khi đó gần như mất đi hết sức sống.

Trần Mặc Cảnh định hình được người trước mặt, im lặng hẳn đi. Anh khi đó cố trấn an lại tâm lý mình, cố gắng kìm chế nóng giận.

" Hiểu Tình, đừng nhìn. Đi ngủ đi " Anh khẽ nhắc nhở, giọng nói vẫn lạnh lạnh.

Khi đó dù nhỏ nhưng Dương Hiểu Tình biết anh không nhìn thấy, không hề biết mình ở đâu. Đến cả mạng cái mạng này về nhà cũng nhờ hai tên vệ sĩ của ba cô, đúng là hết sức thảm bại nhưng cũng rất đáng thương.

" Anh ngồi đó, em đi gọi bác sĩ "

" Đừng gọi "

Câu nói của anh đứng ra khi đó chẳng có tác dụng với một cô nhóc thông minh, lanh lợi này. Không những không sợ hãi, khi đội xe cứu thương đến cô còn dùng khăn ướt lau sạch gương mặt đầm máu của anh.

" Không sợ sao? " Giọng anh lạnh lạnh hỏi cô.

" Cùng là người sao phải sợ " Câu nói của cô có muốn phản lại cũng không được, anh đã chịu thua một cô nhóc 7 tuổi khi đó. Anh cũng thích tiếp xúc với cô hơn, rất nhẹ nhàng.

Bệnh viện kéo dài một thời gian nhàm chán, giác mạc hồng trời đất không biết ra sao. Trần Mặc Cảnh chỉ biết dựa dẫm vào Dương Hiểu Tình, còn rất nhỏ nhưng cũng giúp anh việc đi đứng, ăn uống. Anh không hề nản lòng như những bệnh nhân khác, cuộc sống anh khi đó rất thanh thản không phải đánh nhau để duy trì mạng sống mà ngồi đây nói chuyện với một cô nhóc. Rất vui!

" Hiểu Tình, tôi ở đây bao lâu rồi? " Việc đọc sách của Dương Hiểu Tình vừa xong, anh liền lên tiếng hỏi.

Cô bé chần chờ một hồi rồi mới trả lời " Đã 3 tháng "

" Em đưa tôi đi đến chỗ chú được chứ? "

" Ba đang bận, để chút nữa. Tránh buồn chán để em bật nhạc anh nghe "

Thời gian cứ kéo dài hằn gấn đến một tình cả chẳng có gì tốt đẹp, hết sức bị thương về tuổi tác, hay cách duy trì cuộc sống của mỗi người. Ngày ngày đến đọc sách, mở nhạc cho Trần Mặc Cảnh đã đi vào nếp sống của Dương Hiểu Tình. Cô đã gần gũi với anh hơn từ đó, hai người thường xuyên nói chuyện với nhau đến giờ cơm. Khi những đợt điều trị ít đi, anh cũng quay về nhà cô. Cuộc sống của anh chỉ toàn màu đen, nhiều câu chuyện anh kể cho cô nghe cũng đầy thương cảm, tâm tối đến mức chẳng thấy lối ra.

Một bản nhạc thể lương khẽ vang lên, những tiếng nước chảy lại gần như lấn át nó khiến nó lu mờ. Dương Hiểu Tình hiện tại rất hận bản thân mình, tại sao? Tại sao hời non dại đó cô lại có tình cảm nam nữ với anh? Tại sao khi anh bỏ đi vẫn cố tình duy trì nó đến mức này? Cô không muốn nghĩ về quá khứ nữa? Ai cũng có nỗi lòng của mình.. Chắc vậy..

Hơn mười cuộc gọi không bắt máy, phòng vẫn sáng. Trần Mặc Cảnh ghi chặt lấy chiếc điện thoại trong tay, anh đưa ánh mắt lo lắng nhưng vẫn chẳng giảm đi những khoảng lạnh nhìn căn phòng quen thuộc.

" Là em không bắt máy hay là có chuyện gì? " Khẩu miệng anh khẽ mấp máy vài tiếng.

Gió thu se lạnh, cửa rèm đã được thay bởi một loại vải tông trắng mỏng manh cứ thoáng bay qua lọt vào tầm mắt Trần Mặc Cảnh. Anh muốn leo vào đó xem tình hình cô, anh nghĩ mình nên làm vậy. Đường lối ở biệt phủ rộng lớn này anh rõ đường lối, nơi nào ít người canh gác, leo vào từ đâu sẽ không bị bắt. Một chuyện đơn giản với khả năng lâu năm của Trần Mặc Cảnh.

[...]

Người con gái vừa mới tắm xong bước ra trong bộ váy ngủ mỏng manh, cả người toát lên chất thiếu nữ thu hút ánh nhìn nam nhân. Nàng không mặc nội y, thân thể trắng hồng thấp thoáng qua loại vải mỏng manh đủ làm tỉnh chất của con người nam nhân biến đổi qua một cái thoáng nhìn. Nhũ hoa hồng hào mới tắm xong cứng cáp nhô dậy, mọi thứ hiện ra một cảnh xuân tuyệt đẹp, không góc chết.

Dương Hiểu Tinh từ khi ra khỏi phòng tắm, vẫn đang chỉnh trang lại chiếc váy có chút xộc xệch. Mãi sau mới ngẩng mặt lên, phòng cô hiện tại thấp thoáng một bóng hình nam nhân.

" Trần Mặc Cảnh, sao anh lại ở đây? " Dương Hiểu Tinh lạnh nhạt quay góc nhìn chính diện khỏi đôi mắt sắc lạnh của Trần Mặc Cảnh.

" Không đến bắt nạt, sao nhìn thấy thứ hoa mỹ như vậy " Giọng anh lạnh lạnh đưa mắt đồng đều sự phán xét của câu nói.

Người Dương Hiểu Tinh khựng lại trước những bước giầy va chạm với sàn đá, anh đang đến gần cô hơn. Cô cũng theo phản xạ lùi vài bước, chuẩn bị những bước phòng thủ tốt nhất. Nhưng những nhịp điệu tấn công của cô có tàn độc đến đâu cũng thua trước nam nhân này chỉ trong tích tắc.

" Sao anh có thể độc ác với tôi vậy chứ? " Cô hét lên trong tức giận, cả hai tay đều bị anh khóa chặt nên liền dúi chân để ra đòn.

Trần Mặc Cảnh nhanh chóng dùng một tay để khóa chặt hai cổ tay cô, một tay nhanh chóng giữ lấy phần bắp chân đang định tấn công anh. Khóe môi anh khẽ cong lên thể hiện một ý đồ khó nói. " Tôi không những độc ác với em mà còn độc quyền chiếm hữu em."

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 8

Bàn tay Trần Mặc Cảnh khẽ trượt theo đường cong của chiếc đùi trắng hồng đầy sức nóng của thân nhiệt nữ nhân. Vuốt ve nó một hồi lâu, anh mới bắt đầu cảm lấy chân cô kéo lên bằng với độ cao của eo mình.

" Cảnh, anh dám.. Bỏ tôi ra " Dương Hiểu Tinh hét lên, ánh mắt đã đỏ hoe với lòng hận thù với nam nhân ngay trước mặt.

Trần Mặc Cảnh có nghe như không, cơ thể của cô hiện tại hết sức ngọt ngào khiến anh đã động liền không muốn rời. Từng đường đi của tay anh giống như một liều thuốc kích thích khiến màn dạo đầu của cuộc chơi trở nên hoàn hảo.

" Cảnh.. Đừng mà " Cô sợ hãi đến mức cả người cứ run lên, cô không kháng cự lại được anh. Càng không tỏ ra mình mạnh mẽ hay là mặc kệ cử chỉ của anh như trong suy nghĩ của mình.

Cả thân thể kiều nữ nằm gọn trong tầm mắt Trần Mặc Cảnh, anh ghi mạnh cổ tay cô vào cửa phòng chỉ với một bàn tay lớn của mình. Tay còn lại thì thoải mái rong chơi đến hai núm đang nhô lên qua làn váy trắng mỏng manh.

" Cơ thể mới lớn của em chỉ khi này thường thức mới để lại hương vị trọn đời " Anh đưa tay qua lớp váy mỏng bên dưới, bỏ qua khu vực huyền bí ẩm ướt, cái nơi được cho là tuyệt hảo của dục vọng từ từ trườn theo đường cong của eo đi đến khoảng đồi hồng hào.

Nơi đó nhô lên cứng cáp, mềm mại thật khiến anh thích chơi đùa.

Về mặt anh không biểu lộ nhiều, nó vẫn còn cái cương nghị, chính trực, lạnh lạnh thoáng qua của một người đàn ông trong tuổi thành đạt. Lí trí anh chạy theo men cảm xúc của cơ thể cô, nắn bóp nơi nắn cảm của cơ thể nữ nhân một cách chuyên nghiệp.

Chiếc váy trắng mỏng manh kia gần như đang chế đi sự hoàn mỹ khá nhiều, anh chịu không nổi cái sức nóng của dục vọng này nhanh chóng mạnh tay gỡ nó xuống. Hai dây váy mắc lại ở bờ vai gầy của cô gái, nhưng cũng trễ xuống phần nào để lộ bộ ngực chưa tròn trịa của thiếu nữ.

Cổ tay Dương Hiểu Tinh được buông lỏng, giờ cô mới cảm nhận được nó đang tê lên. Anh gần như bỏ đi ngay sau đó, tay đưa lên xoa hai cực thái dương. Tội giết người với tội cưỡng bức thân xác cô, lúc này anh vẫn muốn thử ngồi tù vì cái dục vọng nồng nhiệt đó hơn. Tại sao càng lớn cô lại có đủ tính kích thích của phụ nữ vậy chứ? Đau đầu chết được.

" Tinh, một ngày nào đó tôi sẽ tìm lại hương vị mật ngọt này. Đừng hận tôi " Trần Mặc Cảnh đưa tay lên vuốt tóc một cách khó chịu, anh thực sự không kìm được cái chất kích thích này. Chỉ biết để lại lời cảnh báo trước.

Dương Hiểu Tinh ngồi ngực xuống sàn nhà, ôm lấy cơ thể mà đau đớn trong cảm nín.

Trần Mặc Cảnh một lúc sau quay lại nhìn đưa mắt nhìn Dương Hiểu Tinh, anh đúng là đã kìm nén từ rất lâu không phải hiện tại, mà là từ trong quá khứ từ khi cô chưa đủ tuổi trưởng thành. Cái năm cô mười một tuổi, anh đã hai mươi cũng là cái tuổi ăn chơi đằm đúm nhưng không anh lại chỉ động lòng với một cô nhóc. Trước giờ đến một cô gái anh cũng chưa động chạm, anh ghét nữ nhân, ghét cả người phụ nữ sinh ra mình. Một cô bé ngây thơ giờ bị anh làm cho bản đực, nhưng anh lại chẳng thể dịu dàng bởi vì gì? Có khuất mắc gì sao?

Thoảng qua hơi lạnh của gió cuối Thu, Trần Mặc Cảnh định hình lại tâm lý của mình. Anh sai, đúng là anh sai, nhưng cái sai đó lại khiến anh không phải kìm nén đến mức phải ngậm đắng quay lưng. Chợt anh mới nhận ra cái lý do anh đến đây.

Trần Mặc Cảnh quay lại đi về phía bàn uống nước, cầm chiếc cặp lồng nhỏ bước đến phía Dương Hiểu Tinh.

Anh khẽ ngồi xuống, nhìn người con gái vẫn còn ám khí sợ hãi, anh đúng là quá mạnh động rồi. Nhưng sự nóng vội của nam nhân trước tình cảnh này quả có sai cũng chẳng mấy đáng trách.

"Tinh, ăn chút cháo chứ? Tôi đoán em chưa ăn gì" Trần Mặc Cảnh vừa nói vừa mở cặp lồng ra, mùi cháo thịt thoảng khắp căn phòng lớn.. Thật may, nó vẫn còn nóng anh cứ nghĩ nó nguội rồi chứ?

Dương Hiểu Tinh khẽ ngẩng mặt lên nhìn nam nhân trước mặt, anh định chơi xong đồ bằng cách này à? Lại còn chọn đúng thứ cô thích nữa. Anh rõ cuộc là muốn cả đời này cô dù muốn hận thù vẫn phải lưu luyến anh sao?

"Đừng từ chối, nhìn em tôi biết em thích" Anh khẽ đưa tay xoa đầu cô, một trong những cử chỉ cô rất thích nhận được từ anh mặc dù nó cứng nhắc.

Dương Hiểu Tinh hất mạnh tay Trần Mặc Cảnh ra khỏi đầu mình, anh nghĩ mình đang làm gì vậy? Cô dù muốn nhưng rất đau, cổ họng đã nghẹn lại đến mức chỉ muốn tìm một khoảng trống hết lên hết những nỗi lòng đau thương.

"Giận hả? Chẳng phải em nói em 19 tuổi rồi sao?" Khóe môi Trần Mặc Cảnh cong lên một đường tinh tế, đủ ý đồ xấu xa của một nam nhân để đe dọa cô gái nhỏ kia.

Mắt Dương Hiểu Tinh tròn tròn nhìn Trần Mặc Cảnh, rồi lại ngực mặt xuống gối nín thình. Không gian vắng lặng đi chỉ còn hơi thở của hai người. Anh sau đó cũng có ý định rời đi, chỉ đợi cô trấn tĩnh thần rồi nói vài lời. Thời gian này anh khá rỗi, gặp lại được cô rất vui nhưng không ngờ lại mang nhiều đau khổ cho cô đến vậy. Giờ cũng lạnh rồi, chiếc váy mỏng manh này chẳng mấy có thể phủ ấm cơ thể nhỏ của cô. Có nên mở lời nói cô đi ngủ rồi anh sẽ đi không?

Trần Mặc Cảnh khẽ vỗ vai Dương Hiểu Tinh vài cái nhưng không thấy động tĩnh gì. Sau đó cũng đưa tay vén vài lọn tóc rũ rượi trước gối cô rồi đưa người lựa góc để nhìn cô rõ hơn. Im lặng vậy hóa ra đã ngủ, trông cô cũng khá vô tư mắt chưa ướt vậy hẳn là chưa khóc.

"Mạn phép ôm em ngủ một đêm được chứ?" Anh nhỏ giọng hỏi cô.

Trần Mặc Cảnh không chần chừ lâu, anh nhanh chóng đóng nắp cặp lồng lại sau đó khẽ ẵm cô lên giường. Anh biết dù gì cô cũng sẽ không cho nên thay vì mượn thời cơ này lần đến, sáng mai cố dậy sớm rồi chuẩn cũng không muộn.

Đặt cô lên giường, anh dùng thiết bị tự động kéo rèm, đóng tắt điện khắp căn biệt thự rồi tiến đến gần cô.

Mùi hương trên người cô quả rất ngọt ngào, không giống năm xưa vẫn dùng những hương vị của lũ trẻ. Cô quả là có thay đổi nhưng với một con quái thú như anh, có phù hợp để hưởng lợi phẩm này không? Anh từng nghĩ mình từ bỏ tất cả để làm một người bình thường nhưng để tìm được sự sống điều đó anh không thể lật ngược lại.

"Hết đêm nay, nếu không gặp lại. Em vẫn sẽ nhớ tôi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 9: Mạc Tuấn

Dương Hiểu Tinh khẽ cựa người quay sang phía Trần Mặc Cảnh, cảm giác thiếu thốn cái gì đó để ôm với cô rất khó chịu nên cũng khua bừa lấy thứ trước mặt rồi rúc vào lòng anh. Trong mơ màng cô cảm nhận được mùi hương quen thuộc nhưng cũng cố lơ đi, bởi lần trước cô không nhầm nó đã được thế bằng một hương khác. Nhưng cũng chẳng hẳn là thế, có thể cô vô đi là không biết anh bên mình chẳng? Đôi mắt cô không dám mở mà đưa sự ham muốn nhỏ bé của mình ôm lấy anh. Anh ấy nói sẽ không gặp lại sao cô thấy nhói thế? Hóa ra bị làm nhục đến mức chẳng dám ngược mắt nhìn anh nhưng lại muốn níu kéo. Nói cô nghe đó có phải là tình yêu không? Hay cái tuổi mười chín vẫn còn quá non dại?

Anh hỏi cô vẫn sẽ nhớ anh hay sao? Đúng sẽ là nhớ anh, vẫn sẽ nhớ nhưng sẽ không non trẻ mù quáng nữa. Anh biết không năm năm trước, cô chờ anh

như một con cóc đến một bữa ăn cũng chẳng thèm ngó mà chỉ biết đứng chờ anh quay lại. Năm đó anh bỏ đi vì gì? Vì không bảo vệ được cho cô sao? Sao anh có thể ngốc đến vậy chứ?

Trần Mặc Cảnh năm đó tại sao lại như vậy chứ? Anh biết một cô gái mười bốn tuổi ngây thơ chờ đợi cái tình yêu lâu dài đến mức nào không? Rồi anh bỏ đi chẳng một lời nói, điện thoại gọi hơn trăm cuộc không bắt máy, tin nhắn cũng chẳng ít hơn rồi anh không trả lời. Cuối cùng cô nắn nót viết thư tay gửi anh nhưng không có hồi trả lại.

Năm đó, Dương Hiểu Tinh còn nhớ như in cái cảm giác ngỡ ngàng khi mới ngủ dậy liền nhận được tin Trần Mặc Cảnh đã sắp xếp đồ đạc quay về nước. Cô chỉ biết cười lớn, cười đến mức không thể cười được nữa vì phải nhường phần cho nước mắt.

"Hóa ra là anh đã đi rồi." Đó là câu nói mỗi khi cô chạy qua phòng anh nhưng khi mở cửa ra chỉ có một không gian trống rỗng như những phòng dành cho khách khác. Cô thực sự mệt mỏi đến mức ngẹn thở. Cô biết ngay từ đầu là cô sai, là cô bắt buộc cái tình cảm này cũng được anh chấp nhận bước đến cùng. Nhưng rồi tất cả chỉ dừng lại ở một buổi sáng đầu hạ.

Nhiều lần đã thử bay qua Anh Quốc nhưng lại nhận được tin anh bận học, mỗi lần đều là anh bận học. Anh à! Cô ấy đã rất nhớ anh.

[...]

Một buổi sáng cuối Thu, Dương Hiểu Tinh tỉnh dậy như thường ngày cũng chẳng thèm ngó ngang đến xung quanh. Cô tự vệ sinh cá nhân rồi thay đồ, chuẩn bị sách vở đến trường. Không khí vẫn như mọi ngày chỉ là cô vẫn đang ngượng ép bản thân mình không có gì xảy ra, khi cô tỉnh dậy mùi hương của anh vẫn còn rất rõ bên cạnh. Anh đi thật rồi sao? Về Anh Quốc à?

Chiếc xe vẫn tiếp tục chạy trên con đường thân quen, sắp đến trường rồi nhưng sao cô muốn đổi hướng vậy chứ? Nếu anh về Anh Quốc thì chỉ còn nửa tiếng nữa sẽ lên chuyến bay gần nhất. Liệu cô chạy đến sẽ níu kéo được chứ? Cô sợ lắm cái cảm giác phủ phàng.

"Quay xe nhanh, đi đến sân bay gần cho tôi." Dương Hiểu Tinh nắm gọn chiếc điện thoại trong tay vội vã lên tiếng với bác tài.

Chiếc xe phanh gấp lại, sang đường đi thẳng đến sân.

Bước chân vội vã cũng đầy hụt hẫng khi vừa bước xuống sân bay thật ra không phải là chậm trễ mà là cô không đủ can đảm để bước đến.

Người đàn ông kia đang bước những bước chân chậm rãi đến quầy soát hàng để vào bên trong rồi, anh ấy đang bước đi rồi. Hóa ra không phải là mơ, mà là anh ấy đang đi rồi.

"Trần Tổng, cô gái đó có về đến tìm anh." Thư kí Lý đưa mắt nhìn Dương Hiểu Tinh rồi quay lại thông báo với Trần Mặc Cảnh.

Về mặt anh vẫn chẳng biểu lộ bất kì cảm xúc nào chỉ khẽ lắc đầu lên tiếng. "Đi thôi. Về nước."

Dương Hiểu Tinh nín thở một lúc, định hình lại chính mình. Cô biết mình muốn gì, cô biết mình nên làm gì. Cô đã có thể tha thứ hết cho anh. Nhưng có lẽ nên dừng lại ở đây, bước chân cô chậm lại đợi bóng anh khuất rồi quay lưng rồi đi.

Tháng năm trôi qua khiến một người con gái thay đổi đến mức người tiếp xúc cũng dần mất thiện cảm. Ba mẹ cũng nói hẫng vòng tay che chở ra, họ muốn cô tự làm những gì mình muốn, không muốn gò bó cấm đoán quá nhiều.

Kì thi học sinh giỏi toàn trường gần như đã đến gần hơn. Lần này người đạt giải cao nhất sẽ được một suất du học Anh Quốc bao chọn chỗ ở, ăn uống trong một năm.

Dương Hiểu Tinh cũng là một trong những đối thủ đứng đầu, cô bây giờ từng ngày trôi qua chỉ biết ôm sách vở rồi đi ngủ, ngày cũng chỉ ăn qua chút đồ lót dạ.

Thời gian ở trường gần đây với Dương Hiểu Tinh thực sự quá sức chịu đựng, cô mệt mỏi với thân phận một con một sách, gia đình bình thường. Mọi thứ cứ chèn ép lên cô với những lời đồn đại khó nghe, bạn bè trong lớp chẳng ai ưa. Hôm nay cô lại phải vác cái thân lên lớp, bọn họ lại bắt đầu nói mớ nói mào khi cô vừa kịp tiến vào.

"Bày đặt lấy suất du học không biết lựa sức. Tao nói cho chúng mày nghe, không phải Liêm Chính bị đánh đến tàn tật thì cũng không ai biết cô ta dựa sức nam nhân quyền thế vươn lên đâu."

"Đúng đúng, học trường thật đáng thương."

"Đáng thương?" Dương Hiểu Tinh lạnh giọng lên tiếng, chiếc cặp trên tay cô không kim nổi nóng giận đã đàn áp thiên kim họ Lục.

Lục Ái Mi tức giận đứng dậy, cả bộ mặt trang điểm nhẹ bị chiếc cặp làm cho đỏ bừng lên cộng thêm chút sức nóng thì thiên kim họ Lục như mặt giá khá nhiều.

"Con khốn mày dám làm càn lấn tới?" Lục Ái Mi khẽ cong khóe môi bước đến gần nơi kẻ gây án.

Về mặt Dương Hiểu Tinh không chút thay đổi, cô vốn ghét không muốn đụng. Đúng cô vì cái danh phận nghèo khổ bước vào môi trường này cũng là do ba sắp đặt. Bọn họ cũng chẳng yên thân, bản thân cô im lặng quá lâu sẽ không nhịn nổi.

Từng bước chân của Dương Hiểu Tinh chậm rãi đến mức họ có thể đuổi theo nhưng với thái độ khác thường của cô thì không ai dám.

Dương Hiểu Tinh cũng chẳng biết mình nên làm gì, cô chỉ dạo bước đi trên vỉa hè rồi đến một nơi nào không hay biết. Đường phố vắng vẻ, hoang sơ quá là rất xa lạ.

"Cô em, đi chơi với anh đi" Một gã đàn ông níu lấy tay cô, mùi rượu từ hân bốc lên nồng nặc khiến cô vô cùng khó chịu.

Dương Hiểu Tinh lạnh nhạt gạt tay mình lại, một ánh mắt cũng không thèm đưa nhìn hắn ta rồi rời đi khá nhanh. Cô không biết mình ở một nơi nào, khá xa lạ chỉ có những căn nhà cũ kỹ, vài người dân khổ cực bụng bê gì đó.

"Tinh, em cũng muốn vào à? Vào đây" Một nam nhân khoác vai Dương Hiểu Tinh, hình như anh ta quen cô.

Dương Hiểu Tinh nhận được lời mời chào cũng bước theo anh ta, chẳng biết ở nơi cũ kỹ như vậy thì có gì.

"Trốn học đi chơi à? Không ngờ một sách cũng thế.. Em biết anh chứ?"

Cô không trả lời chỉ biết nhấc chân đi theo anh.

"Em kì thật đó cũng là dân nhà nghèo mà. Anh là Mạc Tuấn học khối trên cũng thường trốn học, chắc em không biết" Mạc Tuấn khá gần gũi, liên tục vỗ vai Dương Hiểu Tinh sau mỗi câu nói.

"Chào anh" Dương Hiểu Tinh quay sang mở lời với Mạc Tuấn, có lẽ đây sẽ là một người bạn đầu tiên của cô. Nghĩ ra cũng khá thú vị.

Anh ta ngờ ngờ nhận lời chào từ cô "Anh có cảm tình với em rồi, thật xinh đẹp"

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10: Quán Rượu

Dương Hiểu Tinh không trả lời, cô cũng vì tính tò mò mà bước theo Mạc Tuấn. Ở nơi vắng lặng như vậy có gì chứ? Cô chỉ có thể thấy sự hoang sơ, nghèo nàn ở nơi đây. Nhà không sơn được lớp ngoài, gạch thì đổ vỡ lung tung, thực sự không hề đẹp mắt mà chỉ ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Con đường chỉ toàn đất sỏi, điều này khiến đôi giày đất đỏ của Dương Hiểu Tinh bị lấm bẩn. Cô cũng không suy nghĩ nhiều cứ bước theo hướng người phía trước.

Cuối cùng Mạc Tuấn cũng dừng lại ở ngôi nhà cũ kỹ. Anh quay người lại đưa mắt nhìn người con gái vẫn còn thái độ tò mò.

"Vào thôi" Anh vỗ vai cô, cũng chưa kịp nghe câu trả lời của cô liền kéo cô vào bên trong.

Không gian bên trong hết sức hoàn mỹ, trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài cũ kỹ. Đèn điện đầy đủ, đồ dùng được trang trí khá bắt mắt. Và lại còn rất nhiều khách đến, họ đa số dùng rượu ngồi nhậu với nhau.

"Thích rồi hả?" Mạc Tuấn vỗ vai cô, anh ta khá hòa đồng thì phải. Nãy giờ cô thấy ai đi qua cũng cười rồi cúi chào anh, nhìn ra cũng giống bố cô với đàn em nhưng chắc chưa xa đến vậy.

"Anh là chủ ở đây, em thích cứ đến. Rất vinh dự nếu người có nhan sắc như em đến đây."

Dương Hiểu Tinh ngờ ngờ gật đầu cho có, nơi đây tuyệt hảo đến vậy mà cô không biết thật lãng phí tuổi đời mà.

Đột nhiên chưa đi được vài bước theo Mạc Tuấn cô bị một nam nhân mặt mày khá tuấn tú tóm lại nhưng đáng tiếc mùi rượu của anh ta khiến cô vô cùng khó chịu.

Khuôn mặt điển trai đó đỏ lên vì sự kích thích của rượu, nhìn cũng chẳng có mấy thiện cảm. Khi anh ta mở miệng mùi hôi của rượu nồng nặc "Thiếu nữ mới đến sau, đi chơi với anh đi" Anh ta kéo tay cô về phía bên nhưng chưa nhấc quá một bước liền bị cô vật ngã.

Mạc Tuấn sau khi nhìn thấy đòn tấn công của Dương Hiểu Tinh cũng hơi bất ngờ nhưng rồi lại chạy đến khoác vai cô tỏ vẻ thân thiết. "Cô gái mùi vị của em tỏa ra rất đặc biệt"

Ánh mắt Dương Hiểu Tinh vô cùng lạnh nhạt, cô đưa tay lên nhẹ nhàng nhấc tay Mạc Tuấn ra với một thái độ khá coi trọng. "Chúng ta đâu quá thân thiết"

Anh nghe vậy cũng gật gật đầu, lòng hơi ái ngại tách xa cô.

Cuối cùng, sức hức nơi này quá mức lôi kéo Dương Hiểu Tinh. Cô đã ngồi từ sáng đến gần tối muộn vẫn chưa rời đi, nhâm nhi đến mấy loại rượu nhẹ cơ thể cô cũng có chút phản ứng do cồn. Nhưng chẳng hiểu sao cô cũng chẳng muốn về nhà, cũng chẳng muốn rời đi chỉ muốn ở đây thả mình trong những bản nhạc trầm.

Rất nhiều nam nhân đến làm quen nhưng sao cô không động lòng chứ? Rượu càng vào cô càng nhớ về cái người tên Trần Mặc Cảnh, nói cho cô biết anh ta có gì tốt để cô phải nhớ mong chứ?

Có nhiều người đàn ông tốt đẹp đến mức ngàn người muốn chuộc được trái tim hân ta. Còn cô ngay khi gặp mặt đã chẳng có ấn tượng gì, thậm trí vài phút sau có thể quên là mình đã từng gặp hân. Nhưng khi gặp một người mang thân chắn cho mình một nhát dao, dù cơ thể hân có thấm đẫm máu ngày qua ngày cô vẫn lưu luyến trong âm thầm. Lại quá, Trần Mặc Cảnh nói em nghe tại sao con tim em lại chỉ bị anh giam giữ? Tại sao ý trí em lại mềm yếu khi bên anh? Tại sao ngay cả khóc cũng chỉ có thể nghĩ đến anh?

" Khốn nạn, tôi muốn giết anh "

Dương Hiểu Tinh gằn họng trong tức giận mà lên tiếng, hiện tại cô gần như đã ngà ngà say. Bên cạnh những chai rượu rỗng mẹt gần như bị cô bỏ qua một bên với ánh mắt khinh miệt.

" Uống không? " Cô đưa ly rượu trong tay ra khẽ lắc tỏ vẻ mời chào Mạc Tuấn.

Mạc Tuấn có vẻ hơi ngạc nhiên dừng việc pha chế rượu lại ngồi đối diện ghế Dương Hiểu Tinh, dáng vẻ của cô gái hiện tại trong bộ đồng phục thật đủ làm người ta muốn vô đến tán tỉnh. Nhưng anh không phải loại người chưa đánh giá kẻ trước mắt đã tiến đến, nếu ngay từ đầu có ý đồ tán tỉnh thay cho cái trăn trối rú cô đến đây thì anh chắc chắn đã bị đánh toi bởi một nữ nhân. Dáng vẻ của cô hết sức quyền quý, anh chưa từng biết một người mang mác con nhà nghèo lại mang đồ hạng sang, uống rượu cũng phải đứng đợi cấp mới nhâm nhi. Quả là bí ẩn.

" Nói nghe, em là ai? " Mạc Tuấn nhâm nhi loại rượu mà Dương Hiểu Tinh đang dùng, lựa lời hỏi.

Khỏe môi Dương Hiểu Tinh cong lên một đường tình tế, đủ làm người ta ngửi thấy mùi nguy hiểm trong cái nhan sắc trời sinh đó. " Nếu anh thật sự nghèo, thì chúng ta một người trên, một người dưới. Và tôi chắc chắn có thể giẫm nát anh "

Mạc Tuấn khựng hân lại, anh đưa mắt nhìn con người phía trước. Ít nhất nếu không phải con nhà quyền thế cũng phải là nữ nhân cai quản cả dàn lực lượng phòng trừ. " Em thật biết đùa "

Dương Hiểu Tinh không có quá nhiều biểu hiện, cô đưa ánh mắt đục ngầu nơi có vô vàn đau thương nhìn ly rượu đang cạn dần. " Trên đời này có ai đùa không vui. Nếu tôi đùa anh đâu cần làm vẻ mặt ngạc nhiên "

" Anh chẳng dám tin em mới mười chín "

" Tuổi mười chín hả? Đúng chẳng ai dám tin, cả tôi cũng chẳng muốn màng đến nó. Chỉ ước lớn hơn chút nữa "

Đúng lớn hơn chút nữa cô sẽ trưởng thành hơn, có thể sánh đôi với anh rồi.. Có thể.

" Tuổi này em yêu chưa?"

Dương Hiểu Tinh hơi mất hứng bởi câu hỏi của Mạc Tuấn nhưng cũng chẳng sao cô nhắm một ngụm rượu, rồi dùng một ngón tay gõ xuống bàn một lúc mới lên tiếng. " Yêu à? Có lẽ sớm hơn tuổi mười chín "

" Bị bỏ phải không? " Mạc Tuấn lờ miệng hỏi.

Cổ họng Dương Hiểu Tinh cũng nghẹn ứng lại, có nên nói là bị bỏ lại không? Cũng đúng mà, nhưng nghe vậy cô cảm thấy tổn thương quá, cảm giác giống như chạm vào vết thương đã lâu không lành, cứ nhói lên thành cơn.

Vài tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ không gian trầm lắng, cô nhớ không nhầm cô đã chặn số ba mẹ đến ngày mai mới mở mà? Chẳng biết ai lại gọi lúc này.

Một dòng chữ " Anh Cảnh " hiện lên, điều duy nhất làm cô nhói lòng nhất ở khoảng thời gian này. Cô bắt đầu chặn số anh, có thể cho là chặn vĩnh viễn đến khi không còn lối thoát, chỉ còn cách từ chối.

Mạc Tuấn cũng không hỏi gì, anh nhìn thái độ của cô gái nóng vội đến mức chặn số một người đàn ông chỉ có thể là mối quan hệ nam nữ khó nói. Anh cũng chẳng hỏi tại sao con gái ở độ tuổi này lại không về nhà mà đi chơi đến đêm muộn như vậy? Nhưng nhìn ra sao anh vẫn thấy được sự trong sáng của cô, trong cái lạnh lẽo ấy vẫn có chút nóng ấm nhưng không phải ai cũng hưởng phước có được nó.

Chẳng biết khi đó cơn gió nào khiến cả quán rượu im re, chẳng ai bỏ ra một lời để trở thành chủ đề bàn tán nữa. Vẻ đẹp cao nhân nào kia lại khiến mấy nữ nhân quán lại chạy vô ra nhưng lại biết thân phận co ro một phía để hân bước vào.

Những tiếng giày va chạm với sàn gỗ, nghe mà khó chịu. Dương Hiểu Tinh ngà ngà say quay lại đưa ánh mắt nhìn, mặt mũi chưa rõ nên cô cũng buộc miệng lên tiếng. " Ngồi đang làm mắt không khi ở đây đó, nhắm chán "

" Tỉnh, em chặn số tôi? " Giọng nói lạnh lạnh nhưng từ đáy lòng ai đó sẽ cảm nhận được chút thương tâm rất nhỏ hiện ra, ánh mắt anh hướng về phía cô gái ngà ngà say... Hóa ra là hết tầm quan trọng.

Trần Mặc Cảnh nhắc chân bước đi, anh không muốn nhìn cảnh tượng người con gái anh nghĩ là không ăn chơi lại ngồi đây uống rượu. " Tôi còn nghĩ mình sẽ nói được lời xin lỗi với em, nhưng càng ngày chỉ có những thứ khiến tôi phải bỏ em lại "

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 11: Trần Mặc Cảnh

Trần Mặc Cảnh không rời khỏi quán rượu cũ kỹ này, anh dựa lưng vào bờ tường lấm cát thở dài một hơi để trấn an lại tâm lý. Sau đó lời điện thoại ra bấm số gọi cho Hàn Như Tuyết.

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy nhưng một hồi sau mới lên tiếng. " Con bé ổn chứ? "

" Vẫn ổn, chỉ là hơi say thôi đi. Nói chú ấy bớt giận một chút. " Anh đưa mắt nhìn cô gái ho sặc sụa bên trong, có vẻ đã uống liên tục mấy ly.

" Đêm nay con cho nó một chỗ ngủ được chứ? "

" Di... "

" Ta tin con, cái thứ tình cảm khó nói thành lời cũng chẳng thể nắm được của con. Nếu không bên nó quá lâu, nói nó nghe về con một chút đi, giữ mãi cũng chẳng được gì. "

" Con làm không được, di không sợ con gái mất mạng sao? " Mặt anh tái nhợt như chẳng còn chút máu nào trong cơ thể buổi giá này.

" Chẳng có gì đáng sợ hơn sự dằn vặt của tình cảm. Hôm nay nó uống rượu chắc con không thích " Hàn Như Tuyết giọng nói dịu dàng, tâm tư của một chàng trai độ tuổi này đã du ngoạn giang hồ, bà hiểu chẳng ai dám mang theo một người mình yêu thương.

" Tuyết cúp máy đi ngủ đi, em mệt rồi." Giọng nói lạnh lạnh của Dương Nhượng Thiếu vang lên khiến Trần Mặc Cảnh có chút ngỡ ngàng, ông ấy không hề nóng giận như mọi lần nghe vợ mình nói chuyện với anh.

Đầu dây ngắt máy, Trần Mặc Cảnh đưa mắt vào trong, không gian vẫn còn rất náo nhiệt. Giữa cái chốn ăn chơi đó chỉ có duy nhất một cô gái uống rượu không ngừng, cứ hết cốc này lại rót không ngừng.

Anh vội cất điện thoại vào túi rồi rảo bước những bước chân dài về phía Dương Hiểu Tinh.

" Đủ rồi " Giọng nói anh lạnh lạnh bên tai cô sau đó đưa cho Mặc Tuấn một chiếc thẻ tín dụng còn gần trăm triệu.

Mùi rượu khiến anh khó chịu, gương mặt lạnh giá đến âm độ chẳng ai có thể nhìn được một tia ấm nóng nào.

Dương Hiểu Tinh quay người lại, mặt cô áp sát lồng ngực anh qua một lớp áo mỏng. Cô nhận ra anh lại thay đổi mùi nước hoa, lại thay rồi. Không biết anh có bao nhiêu mùi vị nữa, hôm nay một hương thơm mới lạ như bạc hà man mát xoa nhẹ những giác quan đang nóng bừng của cô.

" Em lại nhớ anh rồi.. Cảnh " Cô mở giọng nói trong mơ màng lên tiếng, khi đó hai tay cũng từ từ luồn qua eo anh ôm chặt lấy, rồi để dài đi vào giấc ngủ.

Tất cả các dây thần kinh của Trần Mặc Cảnh như bị kéo giãn ra đến mức muốn đứt ngay. Anh không dám suy nghĩ nhiều vớ lấy chiếc điện thoại của cô bỏ vào túi rồi lựa cách bế cô sao cho đúng nhất để rời khỏi đây.

" Thật chẳng ngờ, mùi rượu của em lại khiến tôi vừa khó chịu vừa muốn phá lệ " Giọng nói anh bỗng dịu dàng đến mức có thể xoa dịu hàng ngàn vết thương của nữ nhân nhưng chỉ có thể lắng đọng ở một khoảng.

Đặt Dương Hiểu Tinh ở ghế phụ, thắt dây an toàn cho cô anh cũng mau chóng quay về chỗ mình.

Chiếc xe chạy chậm rãi trên con đường sỏi đá cũ kỹ để tránh gây ra tiếng ồn ảnh hưởng đến giấc ngủ của nữ nhân.

Trần Mặc Cảnh khi này như người mất hồn, anh vẫn nhìn về phía trước lái xe nhưng đầu óc không thôi nghĩ về hậu quả của cái thứ gọi là tình yêu trong giới đen.

Anh vốn sinh ra ở Anh Quốc nhưng lại mang hai dòng máu Trung - Anh. Mẹ anh - Mạn Lam là một nữ nhân chỉ cần gặp qua cũng lưu luyến không thôi, một người phụ nữ Anh Quốc quyền quý. Nạn nhân của bà ta có Trần Thế Nhu một nhà kinh doanh lớn, nếu vị trí đầu không dành cho

ông thì chẳng còn ai có thể dành được nó. Ông phiêu lạc trong giới giang hồ 12 năm, thành công trong kinh doanh chỉ mất 10 năm. Nhưng vì một nữ tử mà phong độ của ông giảm sút.

Hai người họ cưới nhau một bên là tình yêu mê luyến khó rời, một bên là danh vọng tiền tài. Cuối cùng sinh ra một cậu quý tử lanh lợi, thông minh, tuấn mĩ hơn người nhưng lại mang một số phận bi thương, ai nấy mang oán hận.

Trần Mặc Cảnh chưa một lần nhận được yêu thương từ mẹ, anh mỗi khi nghĩ lại chỉ muốn mề côi mẹ chứ có một người phụ nữ anh đã biến thành một con dã thú, muốn yêu không được.. Trái tim khô quạnh từ cái giây phút trào đời.

Cái ngày Trần Mặc Cảnh tròn 3 tuổi, lúc đó anh đã có những nhận thức hơn người nhưng nó khiến anh phải cảm nhận được sự tàn ác của người phụ nữ kia hơn.

Mạn Lam là một kẻ nghiện rượu, nghiện ma túy mỗi khi Trần Thế Nhu cảm kị những thứ đó lập lại thì ba ta lại lòi Trần Mặc Cảnh ra đánh đập đến bầm tím cả người.

Anh từng ngu ngơ hỏi bà ta " Mẹ, Tiểu Cảnh không tốt sao? "

Ánh mắt đỏ nhìn anh hết sức khinh bỉ " Cút đi, học học.. Mày suốt ngày học, kiếm tiền cho tao đi.. Khó chịu quá " Bà ta ngào lên, tay cứ cào cào cổ khi đó chẳng ai dám tin đó là đại mĩ nhân.

Thời gian hành hạ của một bà mẹ được bù đắp bằng tình thương của ba. Anh cũng được anh vui đôi phần. Năm anh tròn mười tuổi, bữa sinh nhật năm đó bị Mặc Lam phá tung vì bị Trần Thế Nhu khóa thẻ tín dụng.

Trần Mặc Cảnh cũng chỉ biết cười nhìn chiếc bánh bị đập phá đến nát, rai vụn ra sân nhà. Anh lần đầu thấy ba anh khóc ở đêm đó, ông ấy yêu người phụ nữ đến mức chẳng thể giữ cũng chẳng thể buông. Vết thương trên người anh khi đó lành rồi tiếp tục bị hành tím bầm.

Năm 11 tuổi, Trần Mặc Cảnh bị lòi đến nhà kho đậm mùi máu. Anh bị mẹ đẻ mình đánh đến mức suýt mất mạng, nếu lần đó ba anh không đem tiền đến kịp thì cũng chẳng nhìn thấy anh bình minh.

Tiếng súng đầu tiên anh nghe thấy cũng vào hôm đó, Trần Thế Nhu đã bóp còi giết chết người phụ nữ ông yêu nhất. Trái tim ông vạn lần bị hành hạ, càng đập càng đau đến tận cùng.

Không khí yên lành đến năm Trần Mặc Cảnh vừa bước qua 13 tuổi, anh có một người mẹ mới hơn mình đúng mười tuổi, nực cười. Ba anh khi đó nửa sống nửa chết, ông khi đó 37 tuổi phải chịu cảnh đưa kẻ chẳng biết mặt về nhà.

Từ năm năm tuổi anh đã được Trần Thế Nhu cho luyện quyền nhưng không phải vì muốn anh tung hoành như ông mà muốn anh trở thành một cảnh sát tốt. Nhưng đến năm mười bốn tuổi anh chán cái thể giới này, anh chẳng muốn là một công dân tốt, chẳng muốn là một đứa con trai có hiếu nữa. Anh cùng Trần Thế Nhu tạo nên những trận hỗn loạn nhất trong giới giang hồ, ở cái độ tuổi mười bốn.

Khi đó gian hồ đồn tai nhau: Trần Thế Nhu là lưỡi dao sắc không chờ thời cơ lấy mạng, Dương Nhược Thiếu im tiếng lâu năm nhưng đụng phải cũng biết lựa lời. Một giây cứu giúp không có, nghe tiếng Trần Mặc Cảnh.

Cho đến giờ nghĩ lại phong lưu cũng có nhưng về ngoài kiếm máu che đậy cũng chẳng còn gì. Nếu được quay lại anh sẽ là một cảnh sát để sáng bước cưỡi cô.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 12: Qua Đêm [1]

Chiếc xe cuối cùng dừng lại trước căn biệt thự nằm ở xa thành phố, Trần Mặc Cảnh cẩn thận bế Dương Hiểu Tĩnh vào nhà.

Bên trong căn nhà tĩnh lặng, chỉ có mình Mẫn Lạc ngồi nhâm nhi ly rượu vang mới nhập từ Pháp về. Ánh mắt cô ta đưa nhìn Trần Mặc Cảnh rồi nở nụ cười có ý trêu đùa.

" Quay lại rồi à? " Cô khẽ lên tiếng hỏi thăm tình hình.

Trần Mặc Cảnh vẫn lạnh nhạt chẳng nói gì, ánh mắt sâu trong đó có chút đau thương khó thấy. Anh vẫn nhắc những bước chân chậm rãi lên phòng mình, cứ từ từ cho đến khi đặt cô xuống giường cánh tay ấy lại nắm chặt lấy tay anh, lưu luyến một cách khó buông.

" Ngủ ngon "

Tay anh khẽ lấy một lọn tóc của cô, đôi môi mỏng khẽ hôn lên nó rồi gỡ tay rời đi.

[...]

Dưới phòng khách mùi rượu nồng nặc, Trần Mặc Cảnh có chút khó chịu nên dùng thuốc lá để át mùi nó. Ánh mắt anh trầm ngâm nhìn về một nơi nào đó, có lẽ là nơi có hạnh phúc giống như một câu truyện cổ tích chẳng?

" Quay lại rồi à?" Mẫn Lạc nhâm nhi ly rượu đến gần cạn mà thấy vắng khí u ám của Trần Mặc Cảnh chẳng giảm đi chút nào liền quay sang hỏi.

Anh khẽ cười, một nụ cười đau thương.

" Quay lại? Có đáng để cô ấy chấp nhận một người như tôi? "

Mẫn Lạc hiểu khá rõ những điều Trần Mặc Cảnh nói, dù nó mờ ám khó hiểu thế nào. Nhưng mỗi lần nghe những câu hỏi này cô chỉ có thể cười chua xót, thương thay cho hai số phận không thể bước đến đó là điều duy nhất cô làm được.

" Sao anh không thử? "

Trần Mặc Cảnh hút hết một điếu thuốc, nhịp tim anh gần như chẳng ổn định chút nào nó cứ loạn lên, anh lại châm điếu nữa tiếp tục hút cho đến khi tâm lý ổn định. Cuối cùng khẩu miệng anh khẽ mấp máy, lúc sau mới nói được nên lời.

" Tôi nghe nói hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, tôi đã từng chọn nó để tặng nó cho một cô gái 13 tuổi."

Mẫn Lạc tò mò, rót thêm chút rượu vào ly. " Rồi sao? "

Trần Mặc Cảnh hút hết điếu thuốc thứ hai, anh hít thật sâu rồi nhả khói mù mịt điếu đó khiến đôi mắt anh hơi cay cay.

" Sau đó tôi nghe tin Tuấn gặp nạn, tôi đã để bó hoa đó lại cửa tiệm rồi chạy đến một căn nhà bỏ hoang. Người anh em năm đó bị giết trước mắt tôi, cảm giác đó đến bây giờ mỗi khi tôi nghĩ lại vẫn đau. "

" Vì vậy anh sợ cô ấy sẽ như vậy sao? "

" Tôi từng ước cô ấy sẽ tìm thấy một người đàn ông tốt hơn. Nhưng đến khi cô ấy bên người khác tôi lại ích kỉ dành lại."

Trần Mặc Cảnh lại tiếp tục châm điếu thuốc mới, cổ họng anh nghẹn lại đến mức chẳng hút hết nổi điếu thứ ba. Anh dập tắt nó, chẳng muốn nói gì nữa đành đi lên lầu xem tình hình của cô.

Những bước chân anh chậm rãi đứng trước cánh cửa, bàn tay chẳng có chút sức lực nào để mở nó ra. Anh sợ khi mở ra sẽ nhìn thấy cô đang ngồi dựa lưng vào thành giường chờ anh, khi đó anh sẽ không biết đối mặt thế nào. Nhưng cuối cùng anh vẫn quyết định mở cánh cửa đó, từ từ nhẹ nhàng bước vào.

Tiếng nước xối xả vọng khắp căn phòng, Dương Hiểu Tình dường như đã tỉnh giấc. Cô đang cố gạt rửa đi mùi rượu trên cơ thể mình bằng nước nóng, nó cứ xối từ đầu cô xuống chân nhưng chẳng thể nào sưởi ấm lòng cô.

Lời chúc ngủ ngon của Trần Mặc Cảnh lại chẳng khiến cô yên giấc, nó như một cơn ác mộng lẫn át thế giới nội tâm của cô. Mỗi khi cô nhắm mắt lại anh lại bộc lộ những thứ khiến trái tim cô đau thương đến tột cùng, nhưng sau khi mở mắt ra anh đều rời đi rất nhanh.

Tiếng nước dừng lại, cô cũng khoác mình chiếc áo choàng tắm màu cho rồi rời ra ngoài.

Người đàn ông kia đã có mặt từ bao giờ, mùi thuốc lá có lẽ cũng từ lúc đó thoảng khắp căn phòng.

" Khụ.. Khụ "

Dương Hiểu Tình khẽ ho lên vài tiếng, có lẽ do tiếp xúc đột ngột với mùi thuốc nên khứu giác cô có cảm ứng hơi nhanh.

Trần Mặc Cảnh đưa mắt nhìn Dương Hiểu Tình, đôi mắt gần như sáng lên khi nhìn thấy cơ thể trắng nõn được che đi vài nơi thuận bí. Anh cũng bị hình ảnh đó làm cho kích thích nên ho lên vài tiếng để trấn an lại tinh thần.

" Em xong rồi? " Anh khẽ lên tiếng hỏi, ánh mắt đưa ra ngoài cửa sổ nhìn không gian tĩnh lặng.

Dương Hiểu Tình khẽ chỉnh trang lại chiếc áo choàng sao cho kín nhất rồi, nhìn gương mặt có chút tính thú của anh, chần chừ hồi lâu lên tiếng. " Cho em mượn bộ đồ được chứ? " Cô ái ngại lên tiếng, nhưng hiện tại không gian ở đây bị gió lùa vào hơi se lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13: Qua Đêm [2]

Trần Mặc Cảnh khẽ quay người lại, ánh mắt trầm ngâm nhìn thân thể kiều diễm trước mặt, cô như một bức tượng được điêu khắc đủ với tiêu chuẩn của mỗi đàn ông, nét ngây thơ, lạnh lùng thêm chút e ngại, đúng là thật khiến tính thú anh muốn xung đột. Cảm xúc anh khẽ kìm nén đến mức nét mặt chuyển biến đi mấy phần, khẩu miệng cũng bắt đầu mở dần ra cất lên vài lời lạnh nhạt. " Em có thể tự tìm trong tủ đồ "

Dương Hiểu Tinh hơi ngại nhưng nghe nói thế nên cũng bước lại gần tủ đồ, tìm kiếm lấy bộ đồ nhỏ nhắn nhất có thể nhưng lại không có nên cô với tạm cái áo sơ mi mặc tạm, ít ra nó cũng khá rộng.

" Em mượn " Cô đưa chiếc áo ra cho anh nhìn rồi ái ngại lên tiếng.

Trần Mặc Cảnh không bỏ một lời ra lên tiếng, đưa tay tỏ vẻ chán nản vẫy vẫy mấy cái rồi quay mặt đi chỗ khác.

Cánh cửa phòng tắm vừa đóng lại, cũng là lúc tâm trí người đàn ông như muốn nổ tung trước sự lựa chọn điên rồ của một cô gái qua đêm tại nhà mình. Anh không thể hiểu sao cô có thể chọn một chiếc áo sơ mi để tránh rét, để thu hút anh sao? Có lẽ không? Vì chiếc áo choàng kia của cô đã bị ngâm nước một khoảng lớn.

" Mẹ kiếp đúng là mê người " Anh tự lẩm bầm một mình rồi tay nhanh chóng châm điều thuốc để trấn an lại tinh thần của mình.

Dáng vẻ của thiếu nữ sau khi bước ra, quá sức tương tượng của nam nhân. Nàng như một tiên nữ đáng trần, chẳng hiểu vẻ đẹp được thừa hưởng từ ai? Nhìn qua cũng có nét giống mẹ nàng, hiền lành, ngây thơ đến mức người ta muốn lợi dụng nó để chiếm hữu nàng.

" Em không mặc nội y sao? " Anh buộc miệng hỏi, sau đó nhả khói ra không gian xung quanh khiến đôi mắt mình hơi cay cay.

Dương Hiểu Tinh ngêhệ mặt ra trước câu hỏi quá mức thẳng thắn, giọng nói cũng hết sức nhỏ " Em dùng lại đồ ban sáng mặc, còn rất sạch "

Trần Mặc Cảnh nghe qua gật đầu để giữ lại bầu không khí không mấy căng thẳng này, đôi mắt anh bắt đầu khẽ hướng ra phía cửa kính ngắm nhìn màn đêm tĩnh lặng. Nhưng nói thẳng ra là ngăn chặn con người cảm thú của mình, anh biết cô cố tình, cô muốn anh dành chút tình cảm dù là nhỏ nhất.. Hay là một hành động nhỏ nhẹ như xưa, đó là khoác cho cô một chiếc áo, hay ôm chọn cô trong chiếc chăn rồi lâm vào giấc mộng hạnh phúc đến mức chẳng muốn tỉnh lại.

Năm đó, Trần Mặc Cảnh còn nhớ rõ sau nhiều lần hay người ít nói chuyện, Dương Hiểu Tinh đã bắt đầu nói chuyện với anh, rồi ở cái tuổi mười ba cô tỏ tình với anh. Một giọng run run, có lẽ đó sẽ là lần thứ hai anh nhìn thấy cô rơi nước mắt, và rồi màn đêm tĩnh mịch buông xuống, chính vòng tay mình ôm cô trong lòng để dỗ dành thì khi đó anh nhận ra mình đã sợ cô rơi nước mắt như thế nào. Nhưng sau năm năm xa cách, anh lại cố vờ đi, coi như nó là vô hình mặc cho tìm cứ thất lại, rồi lại cố nỗ lực cười đau khổ bỏ qua. Từ khi nào đó, anh nhận ra ngoài mình ra thì cô chưa ai có thể khiến cô rơi lệ. Đó cũng là sự hiện diện nhân cách của một người đàn ông tệ bạc.

" Em muốn uống chút nước " Dương Hiểu Tinh khẽ lên tiếng phá vỡ những suy nghĩ tiêu cực trong đầu Trần Mặc Cảnh, anh khi đó khẽ nhả khói, đôi mắt cũng hiện lên những tơ máu đó, không phải vì cay nữa mà vì hận danh phận mình không cho phép mình yêu cô.

Giọng nói anh trầm xuống, mang chút đau thương trong một câu nói bình thường. " Xuống dưới nhà đi, nhớ pha nước ấm " Khi nói xong anh mới nhận ra lại là một câu nói quan tâm thật rồi, gương mặt bắt đầu lạnh đi đến cực độ đưa mắt đi chỗ khác, lòng anh hiện tại rất nặng, nặng đến mức muốn lên. " Anh yêu em, Tinh " Nhưng khi đó lại nhận ra một kẻ mạng mình giữ chưa chắc được đến ngày mai thì muốn sống bên người con gái đó bao lâu?

Dương Hiểu Tinh rời đi, Trần Mặc Cảnh bắt đầu đưa mắt nhìn theo bóng lưng cô đến khi cánh cửa đóng sập lại thì khói thuốc đã làm anh ho sặc sụa, họ đến cả ứa nước mắt. Vô dụng!

[...]

Dương Hiểu Tinh ngồi ở ghế sofa đợi người con gái ở chung với Trần Mặc Cảnh lấy nước cho mình, cô chỉ có thể nói chị ấy quá mức chậm chạp chạy lên chạy xuống đến gần 15 phút mới được cốc nước ấm.

" Gái xinh, uống đi " Mẫn Lạc tỏ vẻ trêu đùa đưa cốc nước ấm ấm cho Dương Hiểu Tinh.

Cô cũng ái ngại cảm nó. " Cảm ơn chị " Nói xong cô cũng uống vì công sức của chị ấy nhưng xong chị ấy lại cười lớn, nụ cười hết sức nguy hiểm.

" Uống xong thì cảm ơn chị một tiếng nữa đi, cái này sẽ khiến em có được thứ em muốn " Mẫn Lạc bỗng trở nên nghiêm túc hơn.

Khi đó người Dương Hiểu Tinh cũng có thích ứng với loại nước này, thân nhiệt cô bắt đầu nóng lên giống như cảm giác lần đó, từ từ ngấm dần vào cơ thể cô khiến nó mềm nhũn thêm khát cái khoái cảm thỏa mãn mình đến mức khó tả. Mắt cô bắt đầu đỏ ửng lên vì sợ hãi xen lẫn hận thù người con gái trước mặt, cô biết khi này người thỏa mãn có thể động chạm đến cái sự thèm khát này chỉ có thể là Trần Mặc Cảnh.

" Giờ em có thể hận chị nhưng sau này hãy cảm ơn " Mẫn Lạc rời đi bóng lưng gầy của chị trở nên xa hơn, bóng lưng trải đầy đau thương sau khi trải những sự đòi hỏi hết sức bất ngờ.

Bóng Mẫn Lạc xa dần, tiếng giày va chạm sàn nhà lại nhiều hơn rồi gần hơn sau đó dừng lại. Dương Hiểu Tinh biết đó là ai, mùi hương man mát lạnh của bạc hà chỉ có thể là người mà cô đã dự đoán. Cô không muốn ân ái, đẩy đưa với anh, liệu anh có phải là người sai chị ta không? Nếu thế thì anh chỉ

khiến cô hận thêm thời.

Thân xác Dương Hiểu Tình co ro trên ghế sofa, cô cố dùng răng cắn chặt lấy phần cổ tay mình để kìm chế ham muốn nhất thời. Nhưng nó lại khiến cái thứ dục vọng đó thăng hoa hơn, ý đồ chiếm hữu mạnh hơn, mặc cho phần cổ tay đã hằn tím cô vẫn kín nén chút hết lên nó.

Trần Mặc Cảnh cứ cúi lại gần Dương Hiểu Tình lại co người lại, anh cứ dịch chuyển một tí đôi mắt cô lại hằn đỏ đến mức trái tim anh sợ sệt muốn rời xa, nhưng hiện tại thì anh không thể khi mùi máu tanh từ cô đã sộc lên mũi anh.

" Tình, em sao thế? " Anh khẽ hỏi cho dù gần như trong tâm trí anh đã liên tưởng đến loại thuốc kích thích đó, nhưng nó là thứ không thể xảy ra.

Ánh mắt Dương Hiểu Tình thâm sâu hơn là hận thù, nó hằn đỏ những tơ máu cũng bắt đầu xuất hiện cho đến khi một giọt nước mắt đọng lại rơi xuống thì trái tim anh cũng như ngừng đập. Một tiếng nói khiến con tim anh mở vết thương ngàn năm rồi cận lực sát muối vào nó " CÚT ĐI "

Hết Phần 13

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14: Qua Đêm [H] _ [Hồi Kết]

Cơ thể Trần Mặc Cảnh cứng đờ lại, ánh mắt anh nhìn người con gái trước mắt dần dần thâm sâu mang đầy đau thương. Không phải trái tim anh làm bằng pha lê, cứng rắn, kiên cường, khó sức mẻ mà nó biết cảm nhận. Nó cũng quặn thắt lại, có những suy nghĩ điên rồ.

" Tình.. anh " Khẩu miệng anh mấp máy vài lời, bàn tay khẽ chạm vào gò má gầy của cô lau giọt nước mắt đọng lại ở đó.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua trọn vẹn 10 phút, thân nhiệt Dương Hiểu Tình ngày càng nóng hơn, dục vọng cô được loại thuốc thúc đẩy đến đỉnh điểm. Càng nhìn người đàn ông trước mắt, ý đồ muốn được thỏa mãn của cô lại tăng cao, khi đó hai hàm răng cô lại cắn chặt lấy cổ tay mình hơn. Cô không muốn chơi đùa với thứ tình cảm này, cô sợ rồi, cô muốn buông. Nhưng rồi, hàm răng tự nhả cô tay cô ra tìm đến một hương vị mới, ngọt ngào lâng lâng một thứ tình cảm lạc vị.

Cái giây phút nóng nôi khiến Trần Mặc Cảnh trở nên ngu ngốc, anh chẳng dám chấp nhận những thứ cô trao cho mình. Thậm chí là nụ hôn điên rồ này, khoang miệng cô thoảng mùi máu pha lẫn hương vị man mát của bạc hà khiến lưỡi anh mạnh dạn tiến sâu vào trong. Môi lưỡi hai người dây dưa với nhau đến khi buông rời, không gian yên tĩnh tràn ngập hơi thở gấp.

" Em biết mình đang làm gì không? "

Trần Mặc Cảnh đặt tay lên hông Dương Hiểu Tình kéo cô sát lại mình, giọng nói trầm ấm khẽ vang bên tai cô.

Khóe môi Dương Hiểu Tình khẽ cong lên một đường tinh tế , thân nhiệt cô nóng bừng nhưng bề ngoài lại lạnh đến mức nam nhân phải thương tiếc cường ép.

" Làm những thứ anh muốn lần cuối đi " Giọng nói cô lạnh như băng tuyết nghìn năm, thúc dục thứ dục vọng cao trào trong người nam nhân.

Trần Mặc Cảnh cả người cũng trở nên lạnh đi bởi câu nói của cô , họ như hai thể cực lạnh va chạm với nhau. Những thứ muốn, không muốn chà đạp lên nhau.

Trần Mặc Cảnh dùng tay đỡ lấy phần hông Dương Hiểu Tình, cô cũng theo phản xạ của loại thuốc này dùng chân quặp lấy phần hông anh.

Những bước chân anh chậm rãi bước về phía cầu thang, cùng với nó là nụ hôn cuồng nhiệt của Dương Hiểu Tình. Một cô gái mười chín tuổi cảm nhận cái dư vị tình yêu rất lòng, cô chẳng biết mình làm gì, cô ngu ngốc, mù quáng yêu một kẻ sát nhân. Nhưng cũng vì cái tình yêu đó bàn tay cô cũng dính máu, cô cũng đâu muốn làm người tốt từ lâu rồi, vì khi đi giúp ai đó trái tim cô vẫn nhói lên, dư vị tình yêu mặn chát.

Cơ thể nhỏ nhắn của Dương Hiểu Tình chạm xuống chiếc giường êm ái thoảng mùi hương Trần Mặc Cảnh, sự kích thích của dục vọng ngày càng tăng cao. Cô ngồi dậy bầu vú lấy chiếc cổ của anh, thân xác khẽ rướn lên để giữ được vị trí nhất định. Đôi môi cô mòng nhẹ lướt trên xương quai xanh, nhẹ nhàng hôn lên đó rồi chuyển qua sự mẫn liệt chạm khắc những vết hằn tím trên cơ thể nam nhân.

Với sự kích thích nhất thời, tính thú của Trần Mặc Cảnh tăng rất cao nhưng anh không dám động chạm vào cơ thể cô một chút cũng không. Cô gái mười chín tuổi sao? Thậm chí kĩ năng giao lưu thân xác còn cuồng nhiệt hơn anh, loại thuốc nào khiến tâm trí cô dục ngẫu những tính năng khiến nam nhân lưu luyến như vậy? Anh muốn tìm lại cô gái năm đó, nói một câu yêu trước khi có thể khi cô ấy trở nên khác lạ như giờ. Mặc cho anh ruồng bỏ, mặc cho mùi máu trên cơ thể anh khiến cô ghê tởm, cô vẫn yêu. Còn anh chỉ vì muốn bảo vệ cô mà không dám nghĩ đến thứ tình yêu hào nhoáng đó.

" Tình, anh yêu em "

Trần Mặc Cảnh giữ lấy chiếc cảm thon gọn của Dương Hiểu Tình, giọng nói trầm ấm thốt lên lời yêu. Cũng chẳng để cô kịp phản ứng, anh dùng môi mình ngăn chằng miệng cô, nụ hôn đầu đời cảm nhận được tình cảm mãnh liệt thực sự. Anh chưa từng hôn ai ngoài cô, chưa từng leo lên giường cùng với một nữ nhân ngoài cô, nhưng sự điều hòa cơ thể lại rất chuyên nghiệp không ai khẳng định đó là những trận khoái cảm đầu đời.

Cơ thể Dương Hiểu Tình run lên, lí trí cô rung động trong mơ màng nhẹ nhàng chấp nhận những thứ ngọt ngào khó có.

Những cú áo từ hai bên được gỡ bỏ, cơ thể trống trơn là nơi gọi cảm nhất của nữ nhân chỉ cần cô quần quai trốn thoát tính thú sẽ khiến cô ngừng. Thân thể cô mềm nhũn, loại thuốc này đúng là khiến cô điên dại mất rồi. Một đêm trầm ngâm, những nốt nhạc hỗn độn diễn ra.

Bàn tay dài thon gọn của Trần Mặc Cảnh rong chơi trên những mảnh đất tươi đẹp, cuối cùng dừng lại ở khu vực núi đồi cao vút, nơi hồng nhẹ nhú lên bởi sự chơi đùa cô anh khiến nó cứng cáp hơn.

"Ư.."

Chiếc miệng nhỏ nhỏ xinh xinh vừa kịp rên lên một tiếng nhỏ đã bị anh ngậm lấy, cuồng nhiệt chiếm hữu. Sức nóng của cặp tình nhân đã đến mức sử dụng. Tay Trần Mặc Cảnh khẽ trườn xuống phần mông Dương Hiểu Tình nắn bóp nó, vẻ mặt cô từ đó cũng đỏ hơn.

"Ư.."

"Em rất mãn cảm" Giọng nói anh nhẹ nhàng vang lên.

Trần Mặc Cảnh khẽ đặt hai tay lên đầu gối cô, mở nó ra để tìm kiếm điều thuần bí nhất trong cơ thể nữ nhân. Cô hơi run nhưng kì thực loại thuốc khiến ham muốn tăng vọt lên, cô dễ dàng nhìn thấy những cạnh tường nồng ái của chính mình, sau đó bước kiên cường hưởng thụ khoái cảm lên đỉnh cao cùng anh.

Ngón tay anh chơi đùa, khuấy đảo nơi ẩm ướt bí hiểm khiến cô sợ hãi co lại, ngón tay anh cũng chính khi đó bị mắc kẹt nhưng lại rất biết cách dỗ dành. Anh một lần nữa mở đôi chân đầy đặn của cô ra, khuấy đảo nơi đó đến lúc nước ảm trào ra.

Trần Mặc Cảnh rút tay ra, dục vọng anh dâng trào nóng hừng hực bắt đầu đưa người em trai của mình tiến sâu vào nơi nóng bỏng hơn chính anh.

"A..." Dương Hiểu Tình cảm nhận được cảm giác mãnh liệt nhưng đau đến mức cơ thể cô muốn tê liệt, hai tay cô che kín miệng mặc cho anh chơi đùa.

Trần Mặc Cảnh tiến sâu hơn, nhấp lên xuống những cao trào khoái cảm mạnh liệt. Anh từng nghe nhiều người anh em kể được tận hưởng sự giao lưu giường chiếu với nữ nhân mình yêu sẽ khiến ta một lần nhớ cả đời, còn ngược lại nếu đã không thích dù nghìn lần cũng chả có ấn tượng.

Cơ thể anh nóng rực, anh cảm nhận được từng lớp ngăn cản của gái, anh tiến sâu vào hơn. Khi đó cô lại càng co ro người lại, hàng răng trắng đều tăm tắp cắn chặt lấy đôi môi đỏ ửng không một lời rên la. Cũng chẳng rơi bất kì một giọt lệ nào, tay cô nắm chặt ga giường, những trận do thám đau đến mức ngột thở nhưng lại khiến họ không muốn rời.

Sự vận động của Trần Mặc Cảnh dừng lại, anh khẽ đưa tay chạm lên gò má ướt đầm mồ hôi của cô. Một hương vị mới khiến anh khắc sâu, anh nhận ra lần này nếu bỏ cô lại vì cái thứ anh cho là nguy hiểm đó có lẽ anh sẽ chết mất. Giọng nói anh vẫn vương vấn chút hơi lạnh. "Tình, em đau không?"

Cô chỉ đưa đôi mắt trong veo như dòng suối nhìn anh, sự ngây thơ khó cưỡng, đó chính là đôi mắt đầy tình thương khi chút hết hận thù. "Em ổn"

Hai từ chạm khắc vào trái tim anh, chưa bao giờ trong những trường hợp cô dùng từ "ổn" là đều ổn hết. Nó đều mang một ý nghĩa nặng lòng.

"Cho phép tôi theo đuổi em từ nay.. Tình" Nỗi lòng dâng trào, câu nói đã lâu bị cất đi.

Anh khẽ đặt lên đôi mắt cô một nụ hôn từ đáy lòng, anh chưa bao giờ thấy lòng mình nhẹ như vậy.. Đúng là một câu chuyện cổ tích.

"Em mười chín tuổi rồi" Dương Hiểu Tình nở nụ cười rạng rỡ, trong hạnh phúc cô ôm lấy anh. Cô đủ tuổi trưởng thành rồi, cô đủ tuổi để được anh theo đuổi rồi.

Hận Thù Cay Nghiệt Được Vứt Bỏ!!

Cô muốn nói với anh, bàn tay cô đã lắm máu để được theo anh!

Anh muốn nói với cô, chỉ một lần để anh được yêu cô!

Nhưng họ cuối cùng không nói ra điều đó, chỉ là trao nhau một nụ hôn.

Trần Mặc Cảnh rời khỏi giường, bước vào phòng tắm lấy ra một chiếc khăn tắm lau sạch những chất dịch trắng trên người cô.

"Một đêm sưởi ấm nhau được chứ?" Anh vớt chiếc khăn xuống dưới sàn, giọng nói vẫn se lạnh hỏi cô.

Dương Hiểu Tình không trả lời, cô im lặng để anh ôm vào lòng rồi lâm vào giấc mộng. Cô gần như quên đi rằng việc mình bị hạ được, quả nhiên tình yêu chạm đến trái tim cô xóa tan hận thù trong chớp mắt.

[...]

Một buổi sáng tỉnh dậy trong thân thể đau nhức, Dương Hiểu Tình đưa mắt nhìn quanh căn phòng đã được dọn sạch. Bóng dáng nam nhân vẫn cương nghị đến mức lạnh buốt mọi ánh nhìn, anh vẫn chăm chú đọc tờ báo mới, thì thoảng nhâm nhi mấy ngụm cà phê.

Trần Mặc Cảnh chậm rãi gấp tờ báo, anh nhấp thêm ngụm cà phê rồi đưa mắt nhìn Dương Hiểu Tình. "Em tỉnh rồi?"

Cô hơi bị giật mình, nét mặt anh vẫn lạnh nhạt vẫn khác hẳn với đêm qua. "Mới dậy"

"Tắm qua đi, đồ anh để góc giường. Xong xuống lầu ăn sáng, rồi anh đưa em về" Giọng nói anh hơi gấp gáp, đúng lúc đó điện thoại anh đổ chuông. "Anh nghe điện thoại, em cứ thoải mái"

Dương Hiểu Tình nhìn chiếc áo choàng tắm được chuẩn bị sẵn bên cạnh mình, có chút vui trong lòng. Cô vội khoác nó vào rồi cầm bộ đồ anh chuẩn bị rồi vào phòng tắm.

Trần Mặc Cảnh đợi cô đi vào mới bắt máy, đầu dây bên kia giọng nói hơi trầm "Cậu định bao giờ trả con gái cho tôi?"

"Chú Thiếu?" Anh hỏi lại cho chắc.

Một giọng nói tức giận khác vang đến tai anh, nghe mà khiến anh xao lòng. "Cảnh, đừng nói là con làm gì con bé rồi đó?" Trần Thế Nhu đầy lo lắng, trút giận lên Trần Mặc Cảnh.

"Hai người cứ chấp vắn thẳng bé mãi, bỏ cái tính côn đồ đi. Đưa điện thoại cho em, vào ăn sáng đi" Giọng nói dịu dàng của Hàn Như Tuyết vọng đến tai Trần Mặc Cảnh, anh cũng nhẹ lòng thở dài một tiếng. Hai người đàn ông kia cũng ngoan ngoãn rồi đi.

--

"Dì" Trần Mặc Cảnh nao lòng lên tiếng.

Hàn Như Tuyết có chút lo lắng nhanh chóng hỏi đáp "Con bé đâu rồi?"

"Tình đang tắm"

"Được rồi, chút con cho nó ăn chút gì lót dạ rồi đưa nó về cho Dì nhé"

"Con nhớ rồi"

Hết Phần 14

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 15: Điên Cuồng Chiếm Hữu? [1]

Bữa sáng không mấy hoàn hảo, Dương Hiểu Tình cứ như bị ai lấy mất đi vật quý giá, ăn nuốt không trôi. Người đàn ông đối diện thì không mở miệng nói một lời, cô cũng ngậm đắng nuốt mấy miếng bánh mì đã nguội cho xong rồi nhanh chóng rời đi để gây chú ý với Trần Mặc Cảnh. Nhưng chẳng may chỉ là gió thoảng qua, anh vẫn ngon miệng ăn, đôi môi mỏng thoảng qua nhìn cũng muốn thử lại.

Dương Hiểu Tình nhắm mắt, nuốt một ngụm nước miếng đang trào ra rồi rời ra ghế ngoài nhưng rồi cũng chẳng quan tâm. Cô bước ra ngoài sân, ánh mắt đưa lên nhìn bầu trời có chút âm u, hơi lạnh, nhưng cũng dễ chịu hơn. Thoảng qua một đêm, đau nhức nhưng lưu luyến, cô còn nhớ những lời mật ngọt đến mê lòng nhưng thực chất người anh vẫn bị bọc một lớp vỏ cứng nhắc chẳng thể chạm đến.

Cô biết từ khi gặp Trần Mặc Cảnh, nhan sắc anh là thứ đầu tiên đánh gục cô, nhưng cái lòng lạnh giá đó lại là tâm điểm mà khi cô để tâm nhất quyết muốn chạm đến. Nếu ai quan sát cô từng ngày, để tâm cô một chút điểm yếu mạnh nhất của cô là anh.

"Hơi lạnh nhưng cũng rất ấm lòng"

Dương Hiểu Tình mấp máy môi, giọng nói nhỏ nhẹ thốt lên vài lời. Bước chân cô từ đó cũng nhanh hơn, cứ bị thứ gì đó thúc đẩy bước ra khỏi cổng căn biệt thự.

Ra khỏi nơi hẻo lánh đó, Dương Hiểu Tình vẫn tiếp tục đi bộ ra đến ngoại ô, thoảng cái đã nửa tiếng cô cũng chẳng biết là thời gian cô nhanh đến thế.

Thành thị tấp nập, xe cộ qua lại thay phiên nhau lướt qua mặt Dương Hiểu Tình.

Điện thoại không có, tiền bạc không mang theo.. Trần Mặc Cảnh cũng chưa đuổi tới, vậy cô sẽ chờ như đợi anh đến. Nếu anh không đến cả đời này, cô sẽ khiến anh lưu luyến không thôi, ít nhất thân dưới của cô cũng khiến anh lưu luyến với ánh mắt ngọt ngào.

[...]

Ở nơi nào đó của căn biệt thự rộng lớn, mùi thuốc nồng nặc bao phủ cả một không gian hẻo lánh.

Trần Mặc Cảnh đưa ánh mắt nhìn ga giường vẫn còn lộn xộn, vết máu đỏ là tâm điểm của cả một không gian nồng ái. Anh chỉ biết cười lạnh, nghìn kẻ của phụ nữ là bỏ đi để nam nhân lưu luyến. Tại cái phòng bếp hẻo lánh hôm nay bỗng nhiên ấm nóng lòng người, anh không nói một lời cũng chẳng dám liếc mắt nhìn cô chẳng phải vì đã hết tình, hết nghĩa sau một đêm. Chỉ đáng tiếc hôm nay máu anh lại sôi sục lên vì mấy tên lang mã bên ngoài, trước giờ nhà họ An muốn chiếm địa bàn rất dễ dàng là tìm một nơi tiền chiến nhưng hôm nay lại đưa người đến nước Mỹ thân yêu này để giết cái mạng nhỏ này. Anh còn chưa kịp hôn trả đôi môi ngọt ngào đó, anh chưa kịp đưa cô về nhà mà bọn họ đã đặt chân gần tới mảnh đất nhỏ này rồi.

Gió thoảng qua vào một buổi chiều chớm đầu Đông, Trần Mặc Cảnh mặt mày meo meo đứng nhìn cái chiến trường hoang dã, vẫn còn sớm, trời chưa tối. Anh nghĩ để cho đám anh em kết nghĩa này dọn mấy cái xác dơ bẩn thì mình nên đi tắm rửa, rồi chạy đi tìm cô gái kia. Trước khi mức độ thù hận của phụ nữ tăng cao.

Một nơi là tiếng nước chảy siết, một nơi là âm thanh trầm lắng của bản nhạc trung hoa. Hai người cùng nhau trùng hợp khoác lên mình một phục trang mới, cùng nhau nhìn lại gương mặt trong gương, cùng nhau rời đi đến nơi mình muốn.

Tiền không có, rong chơi lấy tiền mượn xe về nhà có lẽ là cách duy nhất Dương Hiểu Tinh có thể làm.

Giữa đường phố náo loạn, bản nhạc trung trầm lắng thu hút hàng nghìn người xem ai nấy đều tra cái số tiền đắt đỏ để nhìn mặt nữ nhân dùng khăn che mặt. Từng bước nhảy uốn người của nàng như muốn ngàn nam nhân tiến đến để ngắm nhan sắc khuynh thành.

Một thời gian dài múa những điệu múa thường lệ của nữ nhân trung hoa, Dương Hiểu Tinh nhận được chỉ thị của người chủ rạp, có vẻ bà ta đã gom đủ tiền nên cô liền gỡ khăn che mặt ra. Giữa không trung chiếc khăn cứ nhẹ nhàng bay theo gió rồi đáp trúng tay một nam nhân, người đó bước lên giữa đám đông, nam nữ khiêm nhường.

Đôi môi tô chút son đỏ khẽ nở nụ cười khiến ngàn người mê, thì cũng nghìn người ghen tị, trăm nghìn người muốn thưởng thức nó.

Dương Hiểu Tinh bước xuống sân khấu, chiếc váy đồ sộ cứ thế va chạm với đất, người đàn ông phía trước thật lạnh, chỉ có đôi môi đỏ mọng của anh ta là nóng ấm. Cô bước đến, sức lạnh chẳng thua kém, nhan sắc không ai kém ai, mạnh dạn vòng tay lên cổ người kia khiến ai nấy phải nể phục.

" Em. "

Nụ hôn mãnh liệt ấy ngăn cản hết mọi thứ, xúc giác của mọi người dừng lại chỉ mình cô là sôi sục những ý nghĩa điên cuồng. Cuối cùng người đó cũng đến, bộ dáng cũng hết sức tươm tất, điển trai. Anh ở xung quanh nghìn cô gái thì nghìn người đưa mắt thương mến, ngưỡng mộ nhưng chỉ tiếc cho họ, cô chứng minh, đánh dấu người đàn ông đó là của cô mãi mãi. Mười chín tuổi thì sao? Cái tuổi này để cô suy ngẫm ra, cô càng trẻ càng xinh đẹp, khiến anh mê luyến không rời thì hồ ly tinh cũng phải ngất đuối về hang.

Trần Mặc Cảnh cũng lặng thầm đi theo điệu nhịp của Dương Hiểu Tinh, thỏa mãn không ít nhưng cái chính là anh bị cô làm mê người, thâm tâm, ý trí chỉ thuộc 1 bộ chỉ huy.

" Cuối cùng anh cũng đến " Dương Hiểu Tinh cười nhẹ, giọng nói khẽ vang bên tay Trần Mặc Cảnh, cô chủ động đến mức người đàn ông đó muốn chụp lấy cô đưa mắt nhìn coi có khách sạn gần đây không. Nếu có nhất định anh sẽ tóm lấy cô, ném cô vào một căn phòng hoa mỹ rồi chiếm ngưỡng cảnh xuân.

Trần Mặc Cảnh đưa tay lên cổ Dương Hiểu Tinh, giữa đám đông hai người chẳng khiêm nhường ai, máy ảnh hướng về họ nhiều hơn cả mấy ngôi sao nổi tiếng bậc nhất.

" Anh nghĩ không đến không được, rất đẹp " Anh khẽ mở cái chất giọng lạnh đặc trưng của mình khen ngợi cô gái trước mặt.

Đôi mày của Dương Hiểu Tinh khẽ cau lại, cô dùng lưỡi liếm môi mình thái độ vô cùng khó chịu " Máu, anh đánh nhau? "

Trần Mặc Cảnh khựng người lại vài giây, rồi cười lớn một nụ cười chưa bao giờ xuất hiện trong lịch sử của anh. " Em phải con người không vậy? "

Sự tức giận của người con gái kia lớn hơn, cô để ý đôi môi trước mắt hơn, hóa ra sự hoàn mỹ đã bị rạch mất một vết. Cô đưa đôi tay mảnh mai, thêm lớp son đỏ bóng môi khiến con người hiện tại trở nên khác lạ. Ngón tay cái quyết lên đôi môi mọng, còn sưng đỏ vì nụ hôn của cô. " Anh mới đánh nhau sao? "

Trần Mặc Cảnh nhanh chóng lắc đầu, anh chối bỏ những hành động chỉ mới kết thúc cách đây 1 tiếng, chối bỏ những cú đánh khiến thân mình không mấy đau nhức.

Giữa đám đông, chiếc váy dài nhiều hoa văn đậm chất trung hoa tôn lên vẻ kiều diễm của nữ nhân nhưng Dương Hiểu Tinh lại tiện tay huých vào ngực Trần Mặc Cảnh một cái. Anh không kêu lên, đôi mày chỉ hơi cau lại, đứng là cú đòn của cô rất mạnh, anh chẳng dám tin là phụ nữ.

Máy quay càng nhiều, khoảng khắc này được ghi lại trọn vẹn. Người phụ nữ trạc tuổi 50 chạy đến chia cho Dương Hiểu Tình chút tiền công, sau đó lại đến tiền mục của mấy cô gái khác.

Dương Hiểu Tình vẫy tay mấy cái sau đó kéo Trần Mặc Cảnh ra khỏi đám đông, cô khi này nhìn ngày càng rõ nét mặt có chút nhăn nhó của anh, nhưng cũng tự tin hơn nắm tay người kia hơn, lòng cứ rộ lên như đóa hoa hướng dương nhận được hơi ấm của ánh nắng mặt trời.

"Cảnh anh hạnh phúc không?" Cô kéo anh qua đường trong khi đèn xanh vẫn bật, những bước chân nhanh nhẹn của cô khác thường, con người cũng khác sau một đêm.

"Một chút" Anh mở miệng lên tiếng, là giả lòng hay thật lòng.

Bàn tay Dương Hiểu Tình thoáng nói lỏng tay Trần Mặc Cảnh, cô đưa mắt nhìn lên bầu trời thưa sao, cứ thế bước về phía trước. "Một chút là bao?"

"Đủ để sưởi ấm lòng" Anh chạy đến bế thốc cô lên, chạy qua những chiếc xe đang lao về phía mình.

Những tiếng chửi rủa nhiều nghe đến nhức đầu nhưng không hiểu sao Trần Mặc Cảnh lại cười lớn như vậy được. Chiếc váy đồ sộ đó được anh chạy với tốc độ nhanh, cứ thế bay trong gió tạo nên một khung cảnh đẹp mắt cho người nhìn. "Yêu kiều này sao? Ngu Ngốc" Anh hét lên rồi dừng lại thả cô xuống.

Người Trần Mặc Cảnh khẽ cúi xuống, mặt anh sát với mặt cô, hơi ấm từ anh khẽ phả vào cô, ngọt ngào đến khó quên. "Nếu ngày mai lập từng anh bỏ em, còn dám yêu không?"

Câu nói chạm đến trái tim Dương Hiểu Tình, cô đưa mắt nhìn lên bầu trời. "Anh dám không? Nếu có thể anh cứ bước, em biết ba anh rất quý em. Không chắc lại làm hôn thê"

Khỏe mỗi anh động lại nụ cười đắc ý "Đúng, đúng. Ba anh là anh em tốt với ba em. Nhiều khi còn chơi kiểu chức chủ cháu nữa, chắc cũng gọi là thân"

"Nếu dùng thân dưới, em có giữ được anh không?" Cô vẫn nhìn những ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, mới nhoáng cái đã tối rồi thì nhoáng cái mộng tưởng của cô cũng dập tắt. Ngu người..

"Từ khi nào em nghĩ anh vô sỉ đến vậy?" Anh đưa tay nghịch vài lọn tóc của cô.

Dương Hiểu Tình vẫn cười, ngây thơ một chút, lạnh lùng một chút đáp. "Từ khi xâm nhập phần thuần bí đó anh nói rất nhiều lời mật ngọt"

"Thậm trí còn làm nó chảy máu, anh nghĩ không phải là điên cuồng chiếm hữu vật yêu thích sao?" Đôi mắt Dương Hiểu Tình lạnh đến ngạt thở, cô không cho người đàn ông phía trước nói gì, một tay cời lớp phục trang bên ngoài. Bộ y phục màu đỏ, điểm xuyết những hoa văn bay bổng rơi xuống giữa đám đông, chỉ còn lớp đồ mỏng manh bên trong, không lộ mấy chỉ là hở bờ vai trắng nõn hằn vết hôn khi cuồng nhiệt nhất của cuộc hoan ái.

Hết Phần 15

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 16: Điên Cuồng Chiếm Hữu [2]

Trần Mặc Cảnh không nói gì, anh hoàn toàn bị cô trói buộc lí trí, đầu hôn đó hoàn toàn mang sự thỏa mãn của anh trong giây phút cao trào. Người qua kẻ lại nhìn cô, anh vội vã cời áo khoác của mình trùm lên người cô rồi kéo cô đi.

Dương Hiểu Tình ngang ngược giật tay mình lại, ánh mắt cô lạnh đến mức mang ý chế giễu người trước mặt. "Anh sợ người ta nhìn thấy đến vậy sao? Sợ cái thà gì chứ? Là yêu thôi, em có thể giết được kẻ ám sát mình là tự vệ rồi, anh vì cái gì mà không dám"

Trần Mặc Cảnh dừng lại ngược mặt nhìn lên bầu trời. "Một cô gái thuần khiết như em, bị tôi vấy bẩn đến cả nước mắt tôi rơi cũng chẳng rửa sạch"

Người Dương Hiểu Tình khựng lại, cô nhìn người đàn ông trước mắt khi anh thâm trầm lòng cô lại ghen lại, vì một điều gì đó khó hiểu hay vì tình yêu non trẻ này của cô không đủ để hiểu. Nước mắt hả? Chính cả Trần Thế Nhu trải qua sự đời cùng anh còn chưa thấy một giọt, lòng dạ anh kiên cường, cứng rắn nhưng hóa ra cũng biết đau.

Anh quay lại nhìn cô, ánh mắt lạnh lạnh nhưng sâu bên trong là yêu thương giấu kín "Ngày kia tôi về nước, em muốn mua gì không?"

"Hoa hướng dương anh trồng" Cô nhìn thời tiết se lạnh thốt lên cái điều phi lí, tiết trời lạnh giá thế này muốn anh trồng, thì bao giờ muốn anh quay lại?

"Ừ, để anh gây giống" Trần Mặc Cảnh chậm rãi nói, sau đó quay lại mặc chiếc áo khoác của mình vào người cô một cách chỉnh tề.

Giữa dàn phố đông người, Trần Mặc Cảnh chỉ nắm tay Dương Hiểu Tình bước qua vật cản trước mặt, bước mãi cho đến một quán ăn bình dân rẻ mạt thì cả hai người cùng dừng chân lại.

Anh quay sang hỏi cô " Làm chút cháo thịt nóng? "

Dương Hiểu Tình không trả lời chọn chỗ ngồi ở góc tối nhất, tự mình lau sạch bàn rồi dùng tay chống trán đưa mắt nhìn khung cảnh náo nhiệt bên ngoài. Cháo cũng nhanh được bung tới, hai người ăn mà chẳng ngó ngang đến nhau. Gió cứ thế lùa vào chiếc áo khoác khiến cơ thể cô lạnh hơn, nuốt miếng cháo cái mà ấm lòng cô đưa mắt nhìn người đối diện.

Trần Mặc Cảnh chỉ mặc một cái áo sơ mi đen mỏng, thậm trí có thể cho anh đứng dưới cây đèn cao chót kia thì mấy múi bụng đều lộ. Dương Hiểu Tình không dám nghĩ nữa, cô nuốt một thìa cháo nữa, bụng ấm hẳn, cả sáng đến giờ nó cứ đau quặn lại, may đến lúc gặp anh lại đỡ.

" Về không? " Anh ăn xong mới mở miệng hỏi.

Dương Hiểu Tình vẫn húp cháo,nhãi mới mở miệng " Ngủ chung cũng có sao đâu? Anh sợ phát tiết à? "

Trần Mặc Cảnh bình thản dùng khăn lau miệng cho cô, anh nở nụ cười dịu dàng hơn một chút bớt lạnh thêm chút ấm lòng. " Ừ, vậy đi "

Suốt quãng đường dài, đôi chân nhỏ của Dương Hiểu Tình vẫn trụ nổi điều đó cho thấy cô kiên trì thế nào. Từ sáng đi bộ đến tận tối chiều rồi múa máy điệu lại đi, không kêu than chút gì về mặt lạnh lạnh nhưng rất hài lòng.

Căn phòng lạnh lẽo tràn ngập hơi thở nồng ấm nam nữ, Trần Mặc Cảnh rời đi khỏi khách sạn mất một tiếng mới quay lại. Trở về với anh là hai túi đồ xa xỉ, anh đưa cho cô một túi không nói gì bước vào phòng tắm trước.

Nhìn mình trong gương Trần Mặc Cảnh hơi nhăn nhó, anh tự thầm khen mình cũng thật thông minh khi chọn chiếc áo sơ mi đen này, nó không làm lộ những dòng máu cứ chảy dài sau lưng anh. Hơi đau nhưng nắm tay cô cũng dịu đi phần nào, cái tình yêu điên rồ này thật khiến anh muốn giết cả thể giới để sống êm đềm với cô mất. Mùi vị bạc hà hôm nay anh xúc cũng hơi quá nên mùi máu cũng chẳng lộ, anh không dám chắc ai kia bên ngoài không ra, ánh mắt của cô nhiều lần lướt qua lưng anh nhưng rồi lại bỏ đi.

Buổi tối hôm đó, Trần Mặc Cảnh vẫn quàng tay ôm lấy Dương Hiểu Tình vào lòng, anh rất ý tứ không quá mức làm càn lấn tới.

" Ôm thôi, đừng đưa tay linh tinh. Không ra sofa " Giọng cô lạnh lạnh nhắc nhở.

" Vậy để đêm mai, đánh dấu trước khi đi "

" Tùy, ít nhất thật lòng yêu em một chút. Em sẽ bảo ba anh nể tình đánh anh nhẹ 1 roi " Cô thâm độc đến mức đem ba anh dọa, một đêm nữa đưa cô lên giường, anh biến thành sói hoang, thì cô biến thành sói già rồi.

[...]

Một buổi sáng nữa trôi qua, Trần Mặc Cảnh mới thức giấc chưa bao lâu vội vã bóc bàn chải đánh răng tới qua mua chải qua mấy lượt rồi mặc bộ đồ khác bước xuống dưới đại sảnh.

" Anh lái nhanh một chút, em sắp trễ giờ rồi " Dương Hiểu Tình vừa thấy Trần Mặc Cảnh liền thúc dục.

" Không định thay đồng phục cũng đến trường à? " Anh mơ màng hỏi, tay tìm tòi khóa xe trong túi quần bấm nút mở rồi bước lên xe.

" Không cần, ít nhất cũng đến lấy đồ rồi bị đuổi ra chứ mấy "

" Ngoan ngoãn học hành một chút đi, ba mẹ em còn nhà trông đó "

" Đừng ra dáng làm anh trai tốt nữa, em không công nhận đâu. Làm người tình thì được "

Trần Mặc Cảnh sặc cười, anh cười trong đau khổ mà thốt lên. " Anh không thích lên giường "

" Dám cá? "

" Dám, trước giờ không có hứng thú với phụ nữ "

" Ừ " Cô lạnh nhạt từ một cái rồi hạ kính xe xuống, gió thổi ngược vào trong xe, hơi lạnh một chút nhưng giúp cô tỉnh táo hơn. Muốn giữ chẳng được, buông chẳng nổi, ghen cả lòng.

[...]

Nhìn chiếc xe sang trọng đỗ trước cổng trường bọn con gái lớp như được đà lần tới, họ lại lần ép cô ra sau sân trường, dáng vẻ của bọn họ thô bạo nhưng cũng rất cao sang với mấy trò đàn áp dân thường.

Mái tóc đen mượt hơi xoắn của Dương Hiểu Tình bị kéo lên xuống bù xù khó coi, cô vẫn nhẫn nhịn. Ngoài trường cô không biết mạng người là gì nhưng

ở nơi đây cô vì tôn trọng người đi làm kiếm tiền nuôi cô ăn học, bọn họ nhẹ tay chút với cô vậy coi như không có.

"Mày ngủ với anh ta bao tiền một đêm vậy?" Lục Á Mi khinh bỉ bàn chân luôn găng sức chà đạp lên thân thể nhỏ nhắn của Dương Hiểu Tình. Mấy người còn lại cũng không kém mức chà đạp, còn thêm vài tiếng cười chế giễu nghe cũng phần khích cuộc chơi.

Mạn Lan cúi xuống nắm tóc Dương Hiểu Tình. "Chúng mày biết gì không? Bỏ tao nói bỏ con nhỏ nhà quê này là xã hội đen đó.. Nghe sao?"

"Vậy sao? Vậy con gái chắc cũng chẳng hơn, lấy nhan sắc kiếm tiền chắc thương ông bố già lắm" Lục Á Mi tiếp vui cho cuộc trò chuyện, đôi chân nhay nhay lên bụng cô khiến cô quần quai đau đớn.

Nhưng sau đó vài giây, chẳng quá nhanh cũng không quá chậm Dương Hiểu Tình đứng dậy quệt vết máu ở miệng ánh mắt lạnh đến thấu xương thịt. Cô quật ngã Lục Á Mi, đánh tới tấp cô ta, thậm trí còn hung ác dùng gạch đập vào đầu người con gái dưới thân. Máu trên đầu Lục Á Mi chảy ra, không phải là sợ hãi từ người gây ra chỉ có một nụ cười lạnh.

"Nhà mày có tiền, cũng chỉ là thứ hạng thấp kém đứng dưới sự quản lí của ba tao. Ngậm cái miệng vào, ba tao mày gọi là ông bố già thì coi chừng bố mày làm người hầu dưới chân tao"

Dương Hiểu Tình ôm cái bụng khom người bước đi, ai cũng đưa cho cô một ánh nhìn khinh bỉ, bảo vệ cũng chặn lại đòi đưa cô đến đồn cảnh sát. Cô cũng ngoan ngoãn ngồi đợi bọn họ đưa mình đi, nhưng hiện tại dạ dày cô đang quặn lại, máu trong miệng trào ra khiến vị giác cô thoáng mùi tanh.

Mạc Tuấn từ đầu chui vào phòng bảo vệ, vỗ vai cô mấy cái rồi châm thuốc tở ra ngầu nhưng lại chẳng nhận được sự quan tâm nào. "Định giết người không lo đi trốn đi, thế lực Lục gia không nhỏ đâu. Em gan thật"

Dương Hiểu Tình nuốt ngụm máu vào họng, cô muốn ói lệ nhưng nhanh chóng gạt lấy bao thuốc trên tay Mạc Tuấn, châm lửa rồi đưa lên hút như người lâu năm sử dụng. Từ đó ánh nhìn về con người học thực bao năm qua cô xây dựng bị bác bỏ, mồm miệng nghe cũng tỉnh tẻ, sắc sảo hơn. "Nếu nói thể lực mạnh trốn chỉ cho một, để họ tự đến xem con gái mình rồi bắt cũng chẳng tệ."

Mạc Tuấn dựa lưng vào tường, nhà khói mù mịt nhìn ông bảo vệ đang dẫn mấy tên áo xanh tới, nhìn mà nhói mắt thương tiếc cô gái nhỏ trước mặt. "Hút ít thôi ung thư chế mẹ em.. Anh chuẩn đây"

Cô không quan tâm vẩy tay xua đuổi Mạc Tuấn, sau đó dập điếu thuốc cảm nhận được mùi máu cũng dần hết, cơn đau dạ dày cũng giảm đi cô cũng an tâm

"Mời cô đi theo chúng tôi"

Cảnh sát viên vừa vào đã vội vã thúc dục Dương Hiểu Tình đứng dậy, chiếc còng số tám lạnh lạnh ôm lấy cổ tay nhỏ đầy vết xước của cô. Hơi tui nhục một chút nhưng xúc phạm người ba đáng kính của cô như thế là còn nhẹ, Dương Nhược Thiếu mà các người cũng dám gọi ông già, kiếm tiền không ra, con gái nhờ tiền ngủ qua đêm với đàn ông nuôi mình. Các người lấy cái tin nhảm đó ở đâu để bôi bác nhà họ Dương lớn đến thế, cô chỉ biết cười khinh bỉ đi theo mấy người cảnh sát từ đầu đến chân khi thể cao thượng sáng ngời. Khi này cô lại cười tiếp, nhìn ánh nắng yếu ớt chớm đông mà lòng động lại chút danh dự.

Phòng thẩm vấn im lặng, người con gái lạnh đến tảng khí bao quanh dày đặc mọi biện pháp đều không giúp cảnh sát có thêm một lời khai dù là nhỏ nhất. Đến cả khi Dương Nhược Thiếu chạy đến bảo lãnh cô cũng chẳng nói lời nào mà rời đi ra xe, ánh mắt thâm trầm khiến của cô khiến ông muốn sôi máu. Vết thương trên người kín mít, tóc rối tung, gương mặt nhợt nhạt, dáng đi cũng khom lại không đi thẳng nổi. Người con gái kia thì băng có vết thương trên trán, ngồi ăn hoa quả trong bệnh viện, còn con gái ông phải ngồi co ro trong trại giam.

Cuối cùng, thế giới cũng tối lại, Dương Hiểu Tình khẽ khạc đống máu trong miệng ra rồi ngồi bệt xuống mặt đất. Hơi chóng mặt, bụng quặn lại, thân thể đau nhức cả người mềm nhũn may có Dương Nhược Thiếu đỡ lên xe nếu không giữa trốn đông người lại có bài báo mới cho tù nhân.

[...]

Bệnh viện tối nham, Hàn Như Tuyết bón cháo cho Dương Hiểu Tình mà lòng không ngừng thương xót đứa con gái trước mặt. Bà chăm bẵm bao nhiêu, hôm nay lại bị ra nông nỗi này, một tiếng cũng không nói, đôi mắt vô hồn, cứ bón miệng nào ăn miếng đây, tăn bắng này bà sưởi ấm không nổi nữa.

"Đi vào đây, nhắc chân lên"

"Tôi nói cô bước vào" Giọng nói ngày càng thâm sâu hơn, độc ác nhấn tâm nghe giọng đã biết ai.

Trần Mặc Cảnh không kìm nổi tức giận, anh kéo Lục Á Mi như đồ vật bỏ đi trên sàn nhà lạnh buốt đến chỗ Dương Hiểu Tình. Cô không quan tâm gì đưa mắt nhìn không gian bên ngoài, lạnh quá! Người cô lạnh lắm, lòng cô đau lắm, nhưng rồi dần dần lại bị sự lạnh nhạt đó che giấu một cách hoàn hảo.

"Nhìn cái thứ cô nói là nghèo nàn đi?" Trần Mặc Cảnh đưa chân đạp mạnh sống lưng Lục Á Mi khiến cô ta cúi đầu xuống sàn gạch, đau nhức cả đầu nhưng một lời không dám cầu xin.

Trần Mặc Cảnh coi thường cái ánh nhìn lạnh nhạt của Dương Hiểu Tình, nhìn cô xem sao có thể tàn tạ đến thể muốn giết cứ giết đi, trong sạch sao? Khi đó sao không tự vệ? Sao lại làm bản thân mình bị thương, thuần khiết ngay cả khi cô đầm máu, anh vẫn cảm nhận được nó từ cô mà. Bàn tay Dương Hiểu Tình đan vào nhau kim chế họa hoạn bên trong, đúng anh làm đúng lắm, anh biết trong cô 80% máu nóng giống ba cô, thực sự muốn đạp chết cô ta nhưng làm ơn cô muốn mình nhỏ nhẹ ít nhất trước mặt anh.

Hàn Như Tuyết đặt bát cháo xuống, ánh mắt bà lạnh đi mấy phần, đôi mắt dịu dàng suốt mười tám năm bên chồng con hôm nay lại khiến Trần Mặc Cảnh cũng bất ngờ. " Con tôi nghèo, nó từng đựng tôi cách người chứ? Nhìn coi, lơ chút nữa là có thể tử vong đó. Cầm thú " Bà mạnh tay tát vào mặt Lục Ái Mi, khóe mắt đã đọng một giọt lệ. Nó bị sốt huyết dạ dày đã lâu rồi, nếu không chăm sóc kịp thời, hay đau quá không tới bệnh viện kịp là có thể tử vong, vậy các người còn nhẫn tâm đạp lên bụng nó, không phải 1 năm, cả 1 năm trước không ít nhưng bà đều im lặng vì cô không cho phép. Chỉ vì cái phép tắc: " Con chịu đựng được, một người bình thường con đến trường đi học, chịu đựng được, mẹ hiểu mà "

" Tiền tôi kiếm ra ít nhất có thể đập nát nhà họ Lục, biết chứ? " Dương Hiểu Tình lạnh giọng, đôi mắt sâu thẳm chỉ là phần nộ, độc ác, dã tâm.

Hết Phần 16

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Diên Cuồng Chiếm Hữu [3]

Sau câu nói đó, cô bước đến chỗ Trần Mặc Cảnh bàn tay mảnh mai di chuyển từ lồng ngực anh xuống túi quần chỉ để lấy bao thuốc hạ sang còn vòn vẹn vài điều. Cũng không chỉ vì lí do đó, cô rướn người hôn lên cánh môi nóng bỏng của anh, giọng nói nhẹ nhàng nhắc nhở người đàn ông vẫn muốn hưởng tiếp dư vị ngọt ngào đó. " Hộ em rồi có thưởng "

Bước chân của Dương Hiểu Tình sau đó rảo đi rất nhanh nhưng rồi cô dừng lại trước cửa phòng đưa ánh mắt vô cảm nhìn Lục Ái Mi. Máu từ cổ họng cô bắt đầu trào lên, cũng chỉ là một hành động khinh bỉ cô khạc ngum máu đỏ thẫm xuống sàn nhà. " Mẹ à.. nhẹ tay chút.. Con nhờ ba cấp cho cái phòng mới.. Nơi đây có vẻ không hợp với kẻ nghèo "

Chẳng ai đáp lời nào, cánh cửa phòng đóng lại chỉ vọng toàn tiếng khóc thảm thiết. Dòng người đi qua ai nấy cũng đưa một cái nhìn ngờ ngợ rồi đi. Tàn thuốc lăm lăm đỏ lên rồi tàn dần, Dương Hiểu Tình hút hết điều này đến điều khác hai người họ vẫn chưa giải quyết xong, nghĩ lại cô cũng thấy thật nhàm chán, thực sự muốn tự tay nhưng dạ dày cô đau quá lỡ cái tử vong thật cũng chẳng hay.

" Mẹ kiếp " Điều thuốc cuối cùng cũng hết, Dương Hiểu Tình tức giận dùng chân trần giẫm lên nó, hơi rát vì độ nóng nhẹ nhưng chẳng là gì so với cái dạ dày cô. Nó cứ quặn lại, ngồi đứng không yên chỉ có hút thuốc mới làm cô đỡ hơn một chút.

" Dừng không? " Một giọng nam trầm ấm vọng đến tai cô, nam nhân đẹp trai, tuấn mĩ thật khiến người ta động lòng với điều thuốc nhất thời.

Dương Hiểu Tình nhìn quangười trước mặt, không đoái hoài gì đến hấn ta lắm, cô nhanh chóng gạt lấy điều thuốc rồi vội vã châm lửa. Cô hít một hơi sâu, sau đó khẽ nhả khói đôi mắt vì thế hơi cay cay.

" Cảm ơn " Dương Hiểu Tình khẽ cười lấy cái làm tôn trọng người đối diện, rồi lại im lặng một hồi.

" Em thật xinh đẹp, muốn dùng điều nữa chứ? " Hấn ta ăn nói rất dễ khiến nữ nhân phải lòng, giọng nói ngọt ngào, trầm ấm, nhịp điệu vô cùng hòa hợp.

Cô chỉ cười một nụ cười lạnh, tuy nhiên tay nhanh chóng gạt lấy cả bao thuốc của hấn. " Người khen tôi đẹp rất nhiều, nhưng giọng anh rất ấm. Nể tình nữ nhi xin bao thuốc. Cáo từ " Giọng nói cô lạnh lạnh, thanh cao để lại một ấn tượng mạnh với người trước mặt, nhưng vừa kịp lúc đó người đàn ông kia bước ra ánh mắt chậm rãi lướt nhìn thái độ của cô.

Trần Mặc Cảnh vẫn bình thường lướt qua khoảng cách giữa cô và người đàn ông kia, những bước chân anh chậm rãi dường như vẫn đợi ai kia chạy theo. Nhưng chỉ tiếc thay bước chân của cô vẫn chậm rãi đi ngược lối anh, kẻ kia cũng bước theo, đúng là cô rất giống loại đàn bà vong ơn bội nghĩa đó chứ?

Cuối cùng người dừng chân lại khó chịu vẫn là Trần Mặc Cảnh, anh không nhìn thấy bóng cô đâu nữa cũng chẳng thấy ai bước theo mình. Anh quay lưng rảo những bước chân chậm rãi về phía cầu thang, những bước chân càng gần mùi thuốc lá càng nồng nặc, một mùi thuốc tằm thường chẳng có gì đặc biệt thế mà cô vẫn dựa lưng vào bức tường để người qua kẻ lại nhìn mình, hút từng điều từng điều.

" Em thèm khát nó đến vậy à? " Giọng anh lạnh lạnh vọng đến tai cô.

Dương Hiểu Tình khẽ cười, vứt điều thuốc chưa hết vào thùng rác bên cạnh. " Có thể coi là vậy "

Anh lại nhìn cô, ánh mắt chẳng có chút nào là lo lắng. Cô chán ghét nó đến ngẹn cả cổ họng, lúc này cô chỉ muốn xâm chiếm lấy anh. Muốn đưa tay chạm vào cái trái tim giá lạnh đấy, đúng anh rất lạnh, chẳng giống như những kẻ cô đã gặp.

" Đau lắm hả? Dạ dày đó "

Dương Hiểu Tình nhanh chóng trả lời. " Đau " Một chữ đau mang đầy tâm tình, không phải ở nguyên dạ dày, mà ở cả thân xác, đau đến tê buốt cả thân nhiệt, muốn khuyu ngã xuống, nhưng lại kiên cường để cho ai xem.

" Muốn ăn cháo chứ? " Anh tiến sát đến cô hơn, hơi thở phả vào trán người con gái trước mặt cũng đủ để cô muốn điên lên.

Dương Hiểu Tình lắc đầu, cô bắt đầu rún người ôm lấy cổ anh cắn mạnh vào nó, cắn đến ứa máu mới buông. " Bế em đi " Giọng cô lạnh lạnh ra lệnh.

Trần Mặc Cảnh cũng nghe theo âm cô lên, anh không cảm thấy đau, cũng chẳng có nhiều cảm nhận lắm. Trái tim đột nhiên giá lạnh đến cực độ, nhìn thân thể gầy yếu của cô anh lại lạnh đi, lạnh đến mức cô làm gì cũng chẳng thể chạm đến trái tim anh.

" Sao không để nó đánh chết đi mới vác xác về? " Anh tức giận nhìn cô lên tiếng.

Bàn tay mảnh mai của cô lại bắt đầu chiều thức di chuyển trên lồng ngực anh, từ trái qua phải, trên xuống dưới. " Em đâu ngờ như anh "

" Đúng em là ngu chứ ngờ gì? "

Dương Hiểu Tình ngẫm nghĩ một hồi, đôi mắt khẽ nhắm lại thốt lên. " Ngu? Cũng phải "

" Giờ tôi có việc, em về phòng nghỉ được không? "

Vừa nghe xong câu hỏi Dương Hiểu Tình túm lấy cổ áo Trần Mặc Cảnh, cô rún người lên chiếm đoạt lấy cạm mồi mòng của anh. " Đưa em về nhà anh đi "

" Ba em? "

" Mai anh đi rồi phải không? " Cô hạ người xuống, đưa tay nghịch đôi môi đang sưng đỏ lên.

" Ừ "

Chẳng có thêm một câu hỏi nào sau tiếng " ừ " lạnh nhạt đó nữa, họ cùng nhau rời khỏi bệnh viện, cùng nhau ngồi chung trên một chiếc xe nhưng lại có một không gian riêng.

Dương Hiểu Tình đôi chút liếc nhìn người bên cạnh nhưng rồi lại bỏ đi, anh liên tục dán mắt vào điện thoại, một lời cũng không nói. Anh nhắn tin với ai? Sao chú tâm quá vậy?

Quãng đường dài đến mức ngệt thở, Dương Hiểu Tình cố gắng chìm vào giấc ngủ nhưng cuối cùng là không thể. Cô hạ kính xe xuống một chút, gió lạnh lùa vào khiến cô khuya khóa hơn phần nào. Cứ thế cả đoạn đường, chẳng ai ngó đến ai một cái, cô dần nhận ra mình ngày càng sai lầm, sai lầm một cách ngu ngốc nhưng vẫn muốn tiến sâu vào. Tình yêu và dục vọng, thực ra vừa sung sướng vừa đáng thương!

Về đến căn biệt thự, chiếc xe dừng lại với cái phanh gấp gấp. Trần Mặc Cảnh giờ mới để ý cô một chút, anh ta hóa ra vẫn vô tâm như vậy! Hay chỉ là cô cảm nhận sai?

" Tình, xuống xe đi. Tối tôi về. " Anh vội vã lên tiếng đuổi cô xuống.

Dương Hiểu Tình cười nhạt, cô tự chế giễu bản thân mình ngu ngốc tin anh đã thuộc về mình. Giữa nơi hoang vắng, một mình căn biệt thự mọc lên khiến khung cảnh vô cùng cô độc.

Chiếc xe quay đầu, phóng nhanh, tốc độ đó như cách tình cảm anh thay đổi với cô vậy. Cô chẳng nghĩ nhiều, hít một hơi dài, ngồi thụp xuống đất để chịu đựng cơn đau bụng. Cứ thế trôi qua một khoảng thời gian, bị bỏ lại cô mới quay vào trong biệt thự.

[...]

Một buổi tối tĩnh lặng, Dương Hiểu Tình mượn một bộ đồ của Mẫn Lạc mặc tạm rồi quay lại phòng của Trần Mặc Cảnh. Ngu ngốc chẳng có gì có thể hóa giải được, cô chẳng dám suy nghĩ về thái độ của anh nhiều cứ ngồi trong căn phòng tối chờ đợi anh về. Không phải là ăn bám anh, cũng chẳng phải là ngu muội, cô có vài điều muốn hỏi anh.. Một vài lời từ rất lâu chưa nói.

" Uỳnh " Tiếng động mạnh phá hỏng không gian tĩnh lặng, đèn điện sáng chum. Trần Mặc Cảnh cả người hồn vía không có, anh loạng xoạng bước về phía cô, ánh mắt thâm sâu là bi thương khó nói.

Anh lạnh nhạt đè mạnh Dương Hiểu Tình xuống giường, đôi tay gân guốc xé nát bộ đồ cô đang mặc trên người, nội y cũng chẳng còn một mảnh.

Bàn tay thon dài bắt đầu trườn theo đường cong của eo, cuối cùng dừng lại ở bầu ngực cô, anh điên cuồng nắn bóp nó. Đầu nhũ hoa hồng hào nhanh chóng bị anh xoa bóp đến mức đau nhói cả lên.

" A... ĐỪNG.. "

Dương Hiểu Tình sợ hãi đẩy anh ra khỏi mình nhưng hai cổ tay cô nhanh chóng bị anh siết chặt lấy kéo về phía sau tạo nên một tư thế đẹp mắt.

" Cảnh... Em đang.. " Cô hét lên muốn ngăn cản anh nhưng lại không thể, cơ thể cô hiện tại rất đau, nó không thể chịu đựng được sự áp bức này của anh. Lần trước phần tử cung cô vẫn chưa khỏi, sự xung đột của anh rất mạnh, lần thứ hai còn có máu. Nói xem? Là yêu hay là thỏa mãn dục vọng?

Trần Mặc Cảnh không nghe thấy gì, anh ngậm lấy đầu nhũ hoa dùng lưỡi chơi đùa với nó. Anh trở thành một con sói hoang, trở thành một tên cuồng dục từ bao giờ? Về cương nghị, lạnh lùng của anh đâu hết rồi? Sao giờ lại đáng sợ, có tính chiếm hữu cao đến vậy?

"A.. " Cô hét lên, anh đang cần nó, anh ta rõ thật rồi..

" Cảnh... Thả... E.. M " Cô yếu ớt kêu lên, nhưng có vẻ đã thành công được chút ít, anh nói lỏng cổ tay cô ra.

Và cuối cùng không dừng lại, anh động chạm đến đôi môi đang run lên của cô, hôn nó một cách cuồng nhiệt, đầy tính chiếm hữu khiến môi cô nhận chóng sưng đỏ lên.

Dương Hiểu Tinh vẫn chưa khóc, cô cảm thấy mùi rượu thoảng qua trong khoang miệng anh một điều lạ đến khó tin. Anh uống rượu chắc hẳn phải có việc rất đau lòng, không tìm được ai tâm sự được mới phải đến cái chất kích thích mà mình rất kém để giải tỏa. Ánh mắt anh khi đem cái dục vọng mù quáng đó để chiếm hữu cô vẫn thoảng qua một tia buồn man mát, càng nhìn càng khó thờ.

Đề ngừng lại, cô đã đánh lừa nụ hôn cuồng nhiệt của anh để cắn vào đôi môi đang sưng lên. Con người hoang dã đó trong anh gần như được dừng lại, anh đưa tay lên vuốt tóc đáng vẻ rất đau khổ, sau đó tránh xa cô. Đôi mắt đỏ đã nổi lên những tơ máu, trước đây có lẽ là khi nó xuất hiện trông anh rất đáng sợ, nhưng đáng vẻ anh hiện tại của anh chẳng khác gì một kẻ cô độc.

" Tinh, xin lỗi "

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đáy Lòng Khó Nói

Trần Mặc Cảnh nặng lòng lên tiếng, bàn tay anh vẫn thoảng hương vị của dục vọng, ảm nóng đến mức muốn thử lại một lần nhưng rồi lại lùi bước quay đi. Bóng dáng anh trong căn phòng dần khuất đi khi ánh đèn được tắt ngụp hết một lượt.

Hơi gió từ đâu đó vẫn lùa vào căn phòng, hẻo lánh đến buốt cả thể xác.

Dương Hiểu Tinh ngồi dậy, cả người đau nhức nhưng vẫn cố đứng dậy lê bước chân đi về phía phòng tắm. Căn phòng tĩnh mịch, một khoảng tối nhem chẳng có đến một bóng đèn chỉ có chút ánh sáng yếu từ vàng trắng bên ngoài rọi vào, mọi thứ khiến việc di chuyển của cô trở nên khó khăn cũng chẳng may trượt chân ngã vào vòng tay rắn chắc đó một lần nữa.

Cơ thể trắng nõn được ánh trắng soi rọi nhanh chóng lọt vào tầm mắt Trần Mặc Cảnh, nó nuốt nà đến mức dục vọng tăng vọt đến cực hạn. Phần ngực còn đỏ hồng lên vì cái cách hung bạo trong tính chiếm hữu của anh, ngọt ngào lâng lâng khiến người ta muốn thử lại.

Dương Hiểu Tinh đặt tay lên vai Trần Mặc Cảnh, ánh mắt lạnh lạnh đưa xuống nhìn thân thể đang được trắng phản xạ ánh sáng yếu ớt lên, nơi mẫn cảm nhất của cô được nhìn rõ mồn một.

Cô vội vã vùi chặt lấy phần vai anh, để du người đứng dậy nhưng thân xác lại bị anh giữ chặt lại ánh mắt ham muốn lướt trên cơ thể cô. Đúng là đàn ông!

" Khốn nạn, rút ngay ánh mắt cảm thú đó lại đi " Giọng nói cô đầy phẫn nộ, bàn tay mảnh mai đã đưa lên che đi bộ ngực đỏ hồng.

Trần Mặc Cảnh bắt đầu buông lỏng cơ thể Dương Hiểu Tinh ra, anh không ngờ đã đến mức tắt bỏ hết những bóng đèn để không thấy nó nữa nhưng lại được thưởng thức lại cảnh xuân đầy mật ngọt một lần nữa ngay dưới khung cảnh hữu tình như vậy.

Dương Hiểu Tinh nhanh chóng rời đi, đáng vẻ lom khom chả khác gì một bà cụ, anh định cười phá lên một cái đó chứ nhưng nhìn cô càng lâu càng tạo nên khung cảnh bi thương, nặng lòng đến nghẹn thở. Tiếng nước xả xuống, vọng khắp căn phòng, từ cánh cửa kính đục ngầu anh có thể thấy rõ hình dáng của cô.

Đáng cô thon gọn vẫn đủ khơi gợi qua tấm kính đục, gương mặt hướng lên phía vòi sen dường như đang muốn gột rửa đi những bụi bẩn mà anh đã để lại trên cơ thể mình. Có ai hiểu? Có ai nghĩ cho cô nhiều đâu, mỗi người một nỗi lòng, một bộ não họ có cách suy nghĩ riêng. Dù có nói cô ngốc thì đó cũng là phản sắp xếp của nội bộ cơ thể cô rồi.

Nước hơi lạnh, nó bao trùm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô rồi tiếp xúc gián tiếp với chiếc dạ dày yếu ớt, phần nào đó khiến nó bị nhiễm lạnh lại tiếp tục cơn đau quặn quại. Máu từ bên dưới lại trào lên cổ họng cô, lần này rất nhiều, rất nhiều, nhiều đến mức khiến cô ho sặc sụa lên. Những giọt máu đỏ thẩm bắn lên tấm kính, chảy xuống theo hơi nước, tạo nên những dòng nước đỏ nhạt, bi thương hả? Buồn hả? Đúng là thứ tâm trạng mà vĩnh cửu chẳng ai hiểu được, cũng chẳng chạm tới được.

Một môi của cái thứ tình cảm bất chấp này bao trùm lấy Dương Hiểu Tinh, cô nở nụ cười lạnh, từ từ trườn người theo men tường lát đá cẩm thạch lạnh buốt ngồi xuống dưới sàn. Hơi mệt rồi, nhưng cũng sắp đạt được giới hạn mà cô có thể chạm tới rồi.. Sao lại có thể bỏ cuộc chứ? Chẳng phải anh đã nói

yêu cô sao? Tuy tình cảnh đó hoan ái đến mặn nồng nhưng ánh mắt đầy chân tình đó của anh, khiến cô không dám tin đó là nhất thời.

Không gian ngoài cũng sáng trưng nhưng cũng không kém phần trầm lắng, Trần Mặc Cảnh bắt đầu châm điều thuốc mới, ánh mắt thâm trầm nhìn ra ngoài cửa sổ. Hôm nay là một chuỗi ngày mệt mỏi với anh, trái tim hơi nhói, cái thứ gọi là huyênh đê có lời hứa nghìn lần bất chấp hoàn cảnh bảo vệ nhau. Cái anh coi là thiêng liêng, coi là ngôi nhà có chút nương tựa thì hôm nay lại chẳng bảo vệ được họ, hàng trăm mạng người nằm trong tay anh nhưng lại không cứu được tiêu đề của mình. Bản thân anh day dứt, anh còn hứa sẽ thay thế Tuấn chăm sóc đứa em trai của cậu khi cái mạng của cậu chấm dứt, giờ thì hai anh em họ có lẽ đang tụ họp ở nơi nào đó. Đúng là chẳng lường trước được gì.

Khỏe môi Trần Mặc Cảnh khẽ cong lên nở nụ cười rồi cầm điều thuốc hút một hơi sau, khói nhả ra làn đó khiến đôi mắt anh cay cay, hừng đỏ nổi lên những tơ máu. Khẩu miệng anh cũng nhấp mạnh nhỏ nhẹ vài lời.

"Yên nghỉ, thù này tôi sẽ trả cho cậu. Một người cầm mạng người có tấm lòng nhân hậu, chết như vậy thật chẳng vừa lòng tôi. "

Điều thuốc dần tàn, Trần Mặc Cảnh đưa mắt nhìn khung cảnh bên trong phòng tắm, dáng người nhỏ bé đã cuộn mình trong một góc, cứ vậy mặc cho nước xả vào.

Lòng anh bỗng nhói lên, nếu là nước được chuẩn bị vào 2 khung giờ trước thì bây giờ chắc chắn đã chẳng còn đến một giọt nước ấm nào. Thân hình nhỏ bé, yếu đuối đó làm sao chống chịu lại được sự lạnh buốt đó chứ? Thời điểm giờ đã chớm đầu đông rồi, không phải là một mùa hè nóng bức nữa, cô điên mất rồi!

Trần Mặc Cảnh nhắc bước chân vội vã đến cửa phòng tắm, anh dùng lực khá mạnh để mở nó nhưng lại rất dễ dàng mở ra được. Cô ấy không khóa cửa, không nói gì khi anh bước lại gần, chỉ đưa ánh mắt lạnh nhìn anh. Đồng máu vương trên sàn ở khu vực nước chưa lan ra rất nhiều điều đó cũng thấy bệnh tình cô rất nặng.

Khi Trần Mặc Cảnh tiến lại gần cô tự giác đưa tay ra để anh ôm vào lòng, rất ngoan ngoan, nhưng đôi mắt lại chẳng có chút rung cảm nào, lạnh đến buốt xương thịt. Mỗi khi cô như vậy chính anh cũng thua xa, con người quý quyết, gian xảo trong cô anh cũng biết đôi ít nhưng sự lạnh lùng kẻ hưởng từ Dương Nhược Thiếu, anh chưa từng đâm sâu vào để tìm hiểu.

"Cảnh, đừng đưa đi bệnh viện. Để sáng mai đi. Em mệt " Giọng nói cô khàn khàn, gương mặt rúc vào trong lồng ngực anh, đáng vẻ không phải yếu đuối như anh nghĩ. Đơn giản chính là muốn anh dính chặt vào, không rời đi, cũng chẳng thể ở lại, đó chính là lưu luyến không ngừng.

Trần Mặc Cảnh không dám chơi đùa với mạng sống của cô, vòng tay ôm lấy cơ thể cô cũng vì thế mà run lên trong một khoảng thời gian tính bằng giây. "Không được, cái mạng em từ nhỏ đã chẳng ăn phận rồi. Muốn chết cũng đừng chết trước mặt tôi "

Dương Hiểu Tinh vòng tay lên cổ anh, bàn tay vẫn còn đầy vết xước. Giọng nói vẫn lạc quan " Nhất định nếu chết em cũng sẽ tìm nơi hoang vắng, không để anh thấy đâu "

Anh gần như đứng hình, tim thất lại.. Cách cô nói chuyện cứ như sắp đi đến nơi xa, một nơi chẳng thể chạm chân đến. Nhìn cái ánh mắt cô thâm sâu chỉ có băng giá phủ kín, anh chưa từng nghĩ dính vào lưới tình, cũng như cá mắc lưới chẳng thoát nổi.

Dương Hiểu Tinh không nói bỏ tay xuống bắt đầu luồn tay qua lồng ngực anh, xoa nhẹ sau lưng mấy cái. " Lo cái gì? Ít nhất em phải leo lên được xe hoa anh rồi mới nguyện lòng chết "

Bước chân Trần Mặc Cảnh bước đi theo giọng điệu câu nói đó, chậm rãi tiến về phía giường. Chát giọng vẫn lạnh lạnh chạm vào đáy lòng cô.

"Tôi sẽ không cưới em, cứ như vậy cho đến khi tôi chết. Bởi cái giá tôi phải trả là không được phép hạnh phúc. Ngờ đâu mới tình giấc cũng có thể dễ dạn xuyên qua đâu. Khi đó nếu em còn yêu tôi sẽ đau lắm nhì? "

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Người Phụ Nữ Ấy Cũng Thích Em!

Dương Hiểu Tinh không nói gì, cô chỉ biết nghe rồi mang cảm xúc đau thương giấu đến một nơi xa lạ, con người trước mắt bây giờ vẫn tỏ ra mạnh mẽ. Cái cách kìm chế cảm xúc của cô khi này chính là nắm chặt lấy phần áo phía sau lưng anh, nắm chặt đến mức chiếc áo nhăn nhó lại một cách khó coi. Cô mệt, chỉ là mệt thôi!

Trần Mặc Cảnh khẽ đặt cô xuống giường rồi nằm kế bên, hơi ấm của cô chính là anh dang tay ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô vào lòng. Làn da trắng nõn, mềm mịn tiếp xúc trực tiếp với bàn tay anh, đúng là một cảm xúc khó tả. Vừa chạm đúng vào ham muốn, vừa man mát đau thương.

Màn đêm tĩnh mịch trôi qua đến một buổi sáng se lạnh, Trần Mặc Cảnh chuẩn bị quần áo, một ít tài liệu rồi quay lại giường xem tình hình của Dương Hiểu Tinh. Sắc mặt cô có vẻ tốt hơn, đôi môi hồng hào, gương mặt cũng không còn quá nhợt nhạt, con tim anh khi nhìn qua cũng yên tâm phần nào để rời đi.

"Tôi gọi cho ba em rồi, nghỉ ngơi đi." Nhìn đôi mắt hồ hững khi vừa mới thức dậy của Dương Hiểu Tinh, Trần Mặc Cảnh cũng dặn dò vài lời.

"Ừ" Cô nhắm đôi mắt lại không đoái hoài đến điều đó nhiều lắm.

Anh cũng tiếp thêm vài lời để rồi đi "Đồ tôi để ở cuối giường, em mặc vào. Cháo tôi cũng đã nấu, nếu muốn dùng em tôi sẽ nói người đem lên "

"Trề rồi, anh đi đi" Giọng nói cô lạnh lạnh, mắt vẫn nhắm lại, rồi chẳng nói gì thêm.

Hai bàn tay Trần Mặc Cảnh cuộn tròn lại thành nắm đấm, bước chân cũng nặng trĩu dần đi nhìn bộ dạng cô như vậy anh cũng chẳng muốn rời.

Cuối cùng những tiếng giày va chạm với sàn nhà gần hơn, nghe thoáng qua cũng cảm nhận được phần nộ đang tăng dần từ phía người đàn ông kia.

"Ngồi dậy, em coi bộ dạng mình đi. Dùng son hả? Em nghĩ tôi mùi?" Trần Mặc Cảnh tức giận lật tấm chăn mỏng đang che đi thân thể yếu ớt của Dương Hiểu Tinh, bàn tay anh siết chặt lấy cổ tay cô kéo cô ngồi dậy.

"Son? Anh nghĩ gì vậy? Em mệt rồi.. Anh làm em đau đó. BỎ RA " Cô tức giận giật cổ tay lại.

Trần Mặc Cảnh mạnh tay giữ lấy gương mặt Dương Hiểu Tinh, bàn tay ấy thô bạo tấy đi lớp son trên môi cô. Chỉ trong phút chốc, đôi môi hồng hào trở nên nhợt nhạt khiến gương mặt cũng chẳng còn chút sự sống nào. Bàn tay anh cũng dần thả lỏng chiếc cầm thon gọn của cô ra, nhìn lại cô xem.

"Nhìn như vậy vừa lòng chưa?" Cô lạnh giọng, gương đôi mắt tức giận nhìn anh rồi đưa mu bàn tay lên quyết lại môi mình mấy lần để chộc điên người trước mặt.

Cuối cùng Dương Hiểu Tinh gục đầu vào lồng ngực Trần Mặc Cảnh, bàn tay buông lỏng lộ rõ vẻ yếu đuối. Đôi môi cô khẽ mấp máy vài lời, giọng nói nhỏ rất khó nghe. "Anh đi được rồi! "

"Tôi đi rồi, em định chết ở đây sao?" Giọng anh vẫn đầy phần nộ, tức giận hai thứ đó cũng như nhau chèn ép xuống cơ thể nhỏ bé của cô. Sao chẳng thể nhỏ nhẹ một lời, giọng nói trầm ấm một chút, anh quả nhiên luôn có 1 trạng thái trừ khi ân ái đến mặn nồng, thời gian bỗng bật đó anh mới phát lên được vài lời ngọt ngào.

Dương Hiểu Tinh nắm chặt lấy bộ vest với cứng của Trần Mặc Cảnh, cố hết sức ngồi dậy đưa mắt nhìn anh, một ánh mắt không mấy buồn bã, chỉ có sự kiên cường. "Có chết ở đây hay không? Thì hôm nay anh định đi đâu? Lễ đính hôn?"

Ánh mắt anh mờ đi, tơ máu nổi dần lên, hận thù, phần nộ của cô nhẽ ra phải nhiều hơn anh chứ? Tại sao vẫn còn lạnh lùng, kiên cường đến vậy?? Cô nếu đã biết rồi thì niu kéo nói một lời, hỏi anh một lời cần gì phải đau khổ, giằng vật như vậy. "Nên nhớ điều em đáng lo nhất là tôi sẽ không cưới em, còn nên mừng vì ngoài em ra không ai đủ tư cách đó "

Khóe môi Dương Hiểu Tinh cong lên, một nụ cười bốn cợt, xấu xa. Cô giống như một con sói già, đến lúc xong chuyện mới hiện rõ mặt xấu. "Em chờ tin tốt " Lời nói hết sức lạnh nhạt, nó không dành cho anh, mà muốn gửi đến một xứ sở xa kia. Kế hoạch dự mỗi về hang thành công, lễ đính hôn? Cô dẫu tương lai? Ngồi đó mà tiếp khách rồi nói anh ấy bận chưa đến? Hay bay qua đây đánh ghen nhỉ?

[...]

Phòng bệnh về 5 giờ chiều trống vắng, Dương Hiểu Tinh ngồi lướt bản tin trên điện thoại bản mặt trở nên gian tà đến khó coi, tính xấu của cô lộ rõ mồn một. Gần như vừa làm được việc gì thỏa mãn, nên gương mặt thoáng hiện lên nụ cười xấu xa mang đầy điềm báo.

Trần Mặc Cảnh ngồi bên cạnh cầm bát cháo mà cũng chẳng yên phận chút nào, anh đưa mắt nhìn mấy dòng tin nhắn thì cô lập tức khó chịu tất ngụy chiếc máy vút sang một bên.

"Ba em đâu?" Giọng cô lạnh lạnh hỏi anh, sau đó vội vờn người sang chiếc tủ nhỏ bên cạnh lấy cốc nước lọc được chuẩn bị sẵn.

Trần Mặc Cảnh vẫn điềm tĩnh thỏ thẻ cháo mới múc lên, một lúc sau khi thử độ ấm của cháo bằng chính vị giác của mình anh mới đưa tay bón cho cô. "Bị vợ lôi đi rồi "

Dương Hiểu Tinh nuốt ngụm cháo, miệng tùm tùm cười. Đã lâu cô chưa nhìn thấy cảnh Dương Nhược Thiếu bị Hàn Như Tuyết lôi đi, đúng là nhìn được thì đáng về soái của ông ấy cũng bị dập tắt hết. Thoát khỏi suy nghĩ đó, cô quay sang hỏi anh. "Anh nấu đúng không?"

Anh vẫn giữ nguyên chất giọng đặc trưng lạnh lạnh thoáng qua lòng người. "Ừ, tay nghề vẫn như xưa "

Dương Hiểu Tinh mặc ghen sau câu nói, đã năm năm không thử lại chứ không phải một năm. Phần ngực cô khó chịu, khó chịu vì bị ghen lại, cũng phần nào đó bị động đến tâm tư năm xưa. Năm, bảy trận ốm những năm đó, cháo cô nuốt cũng chẳng nổi cũng vì hương vị không quen thuộc. Chỉ là đã mất vài năm chỉ thử nguyên loài cháo do anh nấu, nghĩ lại lòng vẫn nhói lên. Thứ tình cảm chết tiệt, đúng là đau nhưng vẫn muốn nhưng nhớ. Bị thương thảm hại không chừng lại rai thêm đưa cô đến mảnh đất màu mỡ hơn.

Vài tiếng giày cao gót va chạm với sàn nhà, tiếng hô hào kéo theo nhức cả tai. Dù vậy nhưng Dương Hiểu Tinh vẫn cố bình tĩnh ngồi chờ người đàn ông kia dứt cháo cho mình. Kiên nhẫn như mỗi, diễn xuất cao cường đón tiếp diễn viên hạng A từ Anh chạy qua đây mới đúng cách.

Triệu Mẫn Ly bước vào toàn thân bước lên khi thể hoàng gia cao ngút trời, đứng kiêu con gái nhà giàu, đồ mặc từ đầu đến chân đều thuộc những mẫu thiết kế độc nhất nhưng Dương Hiểu Tình vừa nhìn qua liền có cái đánh giá chẳng vừa lòng. Cô đưa mắt nhìn Trần Mặc Cảnh mặc kệ kẻ ngoài kia ghen ăn tức ở, muốn chạy đến cào xé cô nhưng vẫn phải nhường nhịn đến mức trên mặt đã nhăn nhó đi mấy phần.

"Trần Mặc Cảnh, anh dám bỏ lễ đính hôn trọng đại như vậy chỉ đến đây hầu hạ con đàn bà này thôi sao?" Triệu Mẫn Ly nóng giận lên tiếng, tất cả khí thế sang trọng đó như bị cơn sóng phản nộ đánh trôi để lại bộ mặt khó coi, nhăn nhó, tức giận? Đó vốn không phải việc minh tinh của xứ sở Anh Quốc nên làm.

Trần Mặc Cảnh vẫn chẳng để ý đến cô gái bên ngoài, việc giúp bón cháo cho Dương Hiểu Tình còn khiến anh thú vị hơn nhiều. Nhìn cánh môi cô đưa về hướng mình, đón nhận thức ăn mình nấu đó cũng đủ cho anh chờ đợi. Nhưng có một điều khiến anh chẳng muốn sen vào chút nào đó là lòng dạ đàn bà, nói chung muôn phần đáng sợ như sói giả, kinh nghiệm đánh ghen dày dặn, dù chưa thử qua nhưng động cái cũng đủ để chém giết.

"Em mới mười chín thôi.. Mà chồng tương lai chị biến em thành "đàn bà" đó chứ.. Em còn trẻ "Dương Hiểu Tình cố ý nhấn mạnh hai từ đàn bà, chất giọng cũng chẳng thua kém ai, nhưng cũng biết cư xử trước mặt ông kính bên ngoài.

"Con nhỏ khôn nạn.. Mày dám." Triệu Mẫn Ly nện gót giày với sàn nhà theo giọng điệu câu nói, nghe mà chói cả tai..

"Ngôi sao hạng A.. Bình tĩnh, máy quay kia.. Hay chị hôn em cái tỏ vẻ thân thiện, không may lên báo mất công lùm xùm.. Nhỉ?" Dương Hiểu Tình vừa nói được câu trên chọc cười chút lại bị Trần Mặc Cảnh chặn họng bằng miếng cháo ấm, nuốt vào nhẹ cả dạ dày.

"Con nhà quê, mày dám" Triệu Mẫn Ly túm được tóc Dương Hiểu Tình, được đà giật mạnh một cái nhưng chẳng may bị cô đập một cái nhẹ vào chân trái đã trượt chân ngã.

Không mấy quan tâm đến cái vóc đáng mặc cười của Triệu Mẫn Ly khi ngã, Dương Hiểu Tình vẫn từ từ nhận thìa cháo từ anh, ánh mắt anh khi đó không chút thương xót mà là chờ kịch hay.

"Mẹ kiếp, sao đứa nào cũng chê em ghê?" Cô ầm ức quay sang nói với Trần Mặc Cảnh trong khi Triệu Mẫn Ly vẫn loay hoay đứng dậy.

"Cầm súng, chỉ thẳng đầu kẻ mở miệng cho tôi." Trần Mặc Cảnh đưa tay vào túi áo bên trong lấy ra một khẩu súng ngắn đặt vào tay cô, về mặt anh vẫn rất bình tĩnh đón xem.

Triệu Mẫn Ly vừa đứng lên tiến gần đến chỗ Dương Hiểu Tình thì đầu súng cũng chạm đúng vị trí giữa trán mình, cô ta sợ hãi đến mức mồ hôi bắt đầu tiết ra giữa tiết trời mùa đông se lạnh.

"Trò này vui, đánh ghen à?" Dương Hiểu Tình lạnh giọng giễu cợt, tay kia bắt đầu kéo chốt an toàn lên, tạo ra một tiếng động nghe qua cũng rợn ngời.

Cuối cùng một kẻ lạ mặt nữa bước vào, chiếc mũ vành to che đi phần nào dung nhan của người phụ nữ đó nhưng nhìn qua cũng chẳng cảm nhận được sự lạnh lẽo. Nhìn qua cũng thấy được nhan sắc đậm chất Anh Quốc, mùi hương đậm đà của cô ta mới bước mấy bước đã lan tỏa khắp căn phòng.

"Con trai, tung hoành rồi đến cả hôn thê ta chọn con còn dám bỏ sao?" Giọng cô ta lạnh giá, nghe qua có sự tương đồng không kém Trần Mặc Cảnh, nhan sắc thoảng qua cũng có những nét tương tự. Nhưng có thể là ai chứ? Dương Hiểu Tình nhận không ra, người duy nhất có thể là Mạn Lam, nhưng đáng tiếc người phụ nữ đó chết rồi.. Người này thật không rõ danh phận, từ chốn hoàng gia nào ghé đây, khí thế ngút trời

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thoát Sao Nổi Dã Thú [1]

Gương mặt Trần Mặc Cảnh ngay sau đó lập tức nùng nặc sát khí, bát cháo trên tay anh cũng bị phản nộ thúc dục ném thẳng xuống chân người phụ nữ kia. "Bà là ai?"

Cô ta không hoảng sợ, vũng cháo âm ỉ đáp dính trên đôi chân trắng hồng đầy đặn cũng chẳng làm mất đi một chút khí chất nào. "Mười bảy năm không gặp, không nhận ra ta sao?"

"Con trai, chúng ta máu mủ ruột thịt nhìn qua cũng giống nhau. Con không nhận ra nhiều thì cũng ít chứ? Hay vẫn nghĩ mẹ đã chết?" Mạn Lam nói tiếp, từ đầu đến cuối giọng nói chẳng có chút tình thương nào, hai người như hai cực đối nhau và chạm đến cùng, một là bỏ cuộc, hai là chờ người chết trước.

Trong đôi mắt Trần Mặc Cảnh khi đó thoáng vị đau thương, Dương Hiểu Tình nhìn thấy mà khẩu súng trên tay hạ xuống khi nào cô cũng không rõ, trước giờ cô không hề biết nhiều về quá khứ của anh. Nhưng Hàn Như Tuyết có nói với cô: "Suy cho cùng, con càng bám lấy thằng bé, càng đau khổ. Con nghĩ mình thiệt thòi. Con gái, con người hiện tại hình thành từ quá khứ"

Càng nhìn thâm sâu trong ánh mắt đây, cô chỉ có thể im lặng xem xét lại hành động của mình, cô đã quên không hỏi quá khứ của anh có những gì? Cô chỉ hỏi anh có yêu cô không? Tất cả cô làm đều thuộc mục đích khiến anh lưu luyến không ngừng. Đôi mắt anh giờ đây đục ngầu, đau thương hiện rõ

mồn một, con người mạnh mẽ chỉ bị một câu nói bóp nát, siết chặt để lộ ra một bức chân dung thiếu hồn.

" Bà nói dối, mẹ tôi chết rồi.. Bà ta chết rồi " Trần Mặc Cảnh hung hăng giật khẩu súng trong tay Dương Hiểu Tình chỉ thẳng về phía Mạn Lam, quá khứ u ám nhất của anh, đau thương nhất của anh cũng chính do bà ta gây ra nhưng anh vẫn chẳng thể nào quên được cảm giác thèm khát cái tình thương từ người mẹ ác độc này. Nực cười!

Mạn Lam không cười, không có bất kì biểu cảm nào, cô ta vô cảm thốt lên. " Con nghĩ người đàn ông đó có thể giết chết người phụ nữ mình yêu? "

Trần Mặc Cảnh lạnh cả người đi, con người anh không còn chút tình thương nào, đến cả ánh mắt của Dương Hiểu Tình anh cũng chẳng còn đón nhận mà vô thức nhắc những bước chân về phía người phụ nữ trước mắt.

Đầu súng được đặt giữa trán Mạn Lam, kẻ mà chính ra anh phải gọi là mẹ, người mà chính ra anh phải nhận được tình yêu, sự an ủi duy nhất nhưng tất cả trong cuộc sống anh không hoàn hảo. Thời gian cảm nhận được hạnh phúc của anh chỉ như gió thoảng qua, kể cả khi lên giường với người con gái ấy anh cũng chỉ toàn là cảm phần bản thân mình, mận nồng đầu trong giây phút nhất vì anh biết mọi thứ chẳng bao giờ là vĩnh viễn. Anh có thể sống một cuộc sống cô độc, nghìn người chẳng cảm nhận được còn hơn động vào yêu thương để rồi trái tim lại bị xé nát.

Họ nói anh là thú dữ! Nhưng thực chất anh là con người..

" Các người.. "

Trần Mặc Cảnh đưa tay lên vuốt tóc, ánh mắt nhìn lên trần nhà, anh chẳng biết mình sống sao nữa. Giết người hả? Giết mẹ mình sao? Ba anh sẽ đau, vì ba anh cũng có một tình cảm chả động tới được, nhưng có lẽ bây giờ chạnh tới rồi vì sự ngông cuồng của anh thì có lẽ cũng chẳng còn.

Người đàn ông đó cuối cùng đến, ông đẩy anh ra với ánh mắt lạnh lùng.

" Cảnh, đừng trách ba " Trần Thế Nhu khuyên răn vài lời.

" Đủ rồi, đưa bà ta đi đi "

Trần Mặc Cảnh nhắc chân bước đi sau câu nói chán nản đó, anh sống cũng biết nghĩa cho người khác đó chứ? Nhân hậu anh có thừa.. Đứng thừa đến mức người phụ ra tay giết mình, anh còn tha mạng.

Căn phòng hỗn độn, Trần Thế Nhu thở dài đưa mắt nhìn Mạn Lam với ánh mắt buồn bã. Bàn tay khẽ đưa lên xoa nhẹ mái tóc cô ta, nhẹ nhàng giống như một thứ tình cảm chẳng thể tha thứ bọn họ chỉ có thể bước đến đường cùng chứ không thể quay lại.

" Rồi sao? Em vẫn muốn làm tổn thương nó? " Ông khẽ hỏi.

Mạn Lam không cười, ánh mắt cô ta hiện tại rất chân thật, đau thương thoáng qua một lần khiến lòng người cũng muốn nghe nỗi lòng nặng nề đó. Một nữ nhân nhìn qua cũng chẳng ai đoán nổi tuổi, chính ra cô ta đã 48 tuổi, một cái tuổi khác hoàn toàn với tướng tượng của người nhìn. " Ngay từ đầu em đã không phải là một người mẹ. Em ích kỉ "

Dương Hiểu Tình không quan tâm gì hết từ khi Trần Mặc Cảnh nhắc chân rồi đi cô cũng sớm muộn chạy theo, nhưng đáng tiếc cơ thể cô vẫn hơi đau nhất là dạ dày không yên phận. Mỗi một chút gần anh hơn, cô lại không muốn bỏ cuộc, trong đôi mắt anh lúc đó chính là sự tuyệt vọng. Giờ để anh đi có nghĩa sẽ tuột mất anh mãi!

" Cảnh " Cô cố gọi với theo nhưng cuối cùng anh không dừng lại.

Một bước nữa, hai bước nữa nhưng cuối cùng là anh không dừng lại. Dòng người qua lại nhiều hơn, bóng anh cũng xa dần, cô khuyu ngã anh biết nhưng không quay lại.

[...]

Chờ người! Nhưng người đâu hay!

Dương Hiểu Tình bước vào Thiên Lãnh, nơi được coi là thiên đường của đàn ông, mùi rượu nồng nặc hòa quyện với mùi nước hoa của phụ nữ ngào ngạt hương thơm quyến rũ.

Nổi bật nhất nhiều nữ nhân bao quanh nhất - Trần Mặc Cảnh về mặt của anh là hứng thú thâm sâu hay hờ hững lạnh nhạt? Cô càng nhìn lòng lại quặn lại, con giận tự nhiên nổi dậy. Nhưng dáng vẻ của cô hiện tại ra sao? Một bộ quần áo bệnh nhân bước vào nơi xa hoa, giờ thì trông cô rất tội tệ.

" Tiểu nữ chơi với tôi không? " Một chàng trai chặn đường cô, dáng vẻ không được đúng đắn cho lắm, quần áo hần xộc xệch nhưng gương mặt nổi trội nên chẳng có gì chê được.

Lâm Tử Tần phả khói thuốc lá vào mặt Dương Hiểu Tình, điệu bộ của hắn khiến hắn mê người nhưng cử chỉ của cô lại ngược lại, cứng đờ đưa mắt nhìn Trần Mặc Cảnh giữa đám nữ nhân.

" Thích hắn hả? " Lâm Tử Tần đưa mắt nhìn Trần Mặc Cảnh, sau đó ánh mắt chuyển xuống bộ đồ khác thường của Dương Hiểu Tình.

Cô không trả lời cầm lấy điều thuốc từ miệng hắn đưa lên miệng mình hít một hơi dài, đúng là rất thô lỗ nhưng vì cái dạ dày khổng nạn lại bị đau quặn lại.

" Lại đó chơi không? Tôi giới thiệu cô cho cậu ta.. Được chứ? Nếu cậu ta không chấp nhận cô ngủ với tôi một đêm? Bàn giao? " Hắn xoa nhẹ đầu cô.

Dương Hiểu Tinh cười nhẹ lấy trong túi quần tờ tiền mới phẳng, rồi dùng tay quyết vệt máu trong lưỡi quyết lên nó đưa cho Lâm Tứ Tần.

Hắn ngơ ngợ nhận tờ tiền giá trị bạc bèo nhưng cũng độc lạ.

Mùi rượu, nữ nhân tan dần.

Lục Tứ Tần ôm lấy Dương Hiểu Tinh ngồi xuống.

" Cảnh, chú thấy sao? Xinh đó chứ? " Hắn khẽ vỗ vai Trần Mặc Cảnh mở lời.

" Bỏ cái tay này ra " Giọng anh lạnh lạnh, ánh mắt sắc bén nhìn cô trong vòng tay nam nhân khác, đúng là chẳng ra gì.

Lục Tứ Tần rút tay mình từ vai Trần Mặc Cảnh về, sau đó hắn cầm lấy chiếc cảm nhỏ nhắn của cô quay về hướng mình, giọng nói mê mị nhắc nhở. " Cậu ta không thích em, đêm nay ngủ với tôi đi "

Dương Hiểu Tinh nhếch mép khinh bỉ, cô mau chóng hất tay hắn ra khỏi cảm mình. " Để xem, thân dưới anh hoạt động sao? "

Giọng nói cô đủ để khiêu khích người đàn ông đang sau, cũng chính vì thói hung hăng ấy mà cơ thể cô bị kéo xà vào lòng kẻ kia một cách đau đớn. " Đi về nhà "

Dương Hiểu Tinh không nói gì, cô mặc cho bàn tay anh đi vào trong cơ thể mình. Miệng anh nói đuổi cô đi nhưng bàn tay lại trườn vào trong lớp áo bệnh nhân, mùi thuốc từ áo nồng lên, anh không nhận ra nó? Cứ thế đưa tay gỡ khuya áo ngực của cô, giữa không gian sôi nổi anh để cô nằm vào lòng ngực, nghịch ngợm nhũ hoa với cái ánh mắt bạc bèo. Cô không nói, cũng vờ như không thấy, đột nhiên cô thấy mệt, nó không phải là tình yêu, mà chỉ nặng mùi thỏa mãn dục vọng.

Đúng chẳng ai nhìn rõ hành động của anh ra sao, kể cả Lục Tứ Tần ngồi bên cạnh cũng chỉ nhìn được một khoảng của vòng eo Dương Hiểu Tinh, còn lại đã bị chiếc áo khoác của Trần Mặc Cảnh che đi.

Làn người nháo nhiet, chả biết đầu ra đầu, Trần Mặc Cảnh trùm chiếc áo khoác lên đầu Dương Hiểu Tinh sau đó ảm cô lên phòng đã sẵn đặt.

Trái mình xuống chiếc giường êm ái, đáng về cô vốn đã không ngay thẳng nữa, chiếc áo bị anh làm cho xộc xệch, cúc đom lung tung để vội đưa cô lên đây. Lúc đầu cô nghĩ anh đang tuyệt vọng, mình có thể vô về cho anh đôi ít nhưng thực chất cô chỉ giống như món đồ chơi để thỏa mãn. Khi cô đến anh không hỏi cô một lời, cũng không để cô hỏi thăm một lời mà xâm nhập cô giữa chốn xa hoa.

Ánh mắt Trần Mặc Cảnh nhẹ lướt qua cơ thể Dương Hiểu Tinh, ngay từ giây phút anh rời đi đôi mắt đó đã chẳng còn chút cảm xúc nào dù có thì nó cũng được che dấu rất kín. Cô đã nhìn rất kĩ nhưng không nhận ra được gì, dục vọng pha hận thù khiến con người anh trở nên thâm độc hơn phần nào.

" Cuối cùng em vẫn tình tôi nhưng sao tìm tôi chẳng còn cảm nhận rõ vậy? " Anh khẽ gỡ từng cúc áo cô, giọng nói lạnh lạnh cất lên. Nghe qua cô cũng cảm nhận được bản thân mình đã vô giá, anh không cảm nhận được nữa rồi.. Cô còn nghĩ cô sẽ an ủi anh được đôi chút chứ?

Miệng anh không mở ra nói thêm lời nào mà ngậm lấy nhũ hoa cô, tự thỏa mãn dục vọng chính mình. Lưỡi anh khuấy đảo quanh nơi cứng cáp đó, chơi đùa với ánh mắt lạnh giá. Lần này vẫn như đêm hôm qua, anh cắn chặt lấy nó như chị muốn đứt ra, bàn tay cô siết chặt lấy ga giường, không dám rên lên nửa lời, cũng chẳng thể khóc để nhẹ lòng..

" Cảnh, anh nhẹ chút được không? " Chiếc quần cô bị kéo trễ xuống hông, thì mức sợ hãi cũng tăng lên cô có đôi chút nhắc nhở nhưng đôi mắt anh lại nhìn cô với sự căm phẫn.

" Lên giường rồi em không còn có yêu cầu "

Trái tim anh gần như đã đóng lại, cô nhìn không thấy được con người cách đây mấy tiếng.. Không rõ nổi, thâm sâu anh đã bị tầng khí lạnh giá che đi.

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhầm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Thoát Sao Nổi Dã Thú [Hồi Kết] [H+]

Trần Mặc Cảnh nhìn người con gái trước mắt, thâm tâm anh đau, bàn tay bỗng dừng lại đôi chút nhưng người kia lại đưa ánh mắt đau thương, chủ động dùng tay choàng lấy cổ anh.

Cánh môi mềm mỏng của cô va chạm với đôi môi cứng nhắc của anh, nhẹ nhàng độc chiếm nó, cô trao cho anh những thứ mình có với một cái suy nghĩ để an ủi người đôi chút!

Nhịp điệu cuộc tình là những nốt nhạc hỗn độn, Trần Mặc Cảnh nhắc người Dương Hiểu Tình lên kéo chiếc quần xuống, vớt nó qua một bên. Nơi ẩm ướt ám dục vọng đó được che trở bởi một chiếc quần lót màu trắng. Nó làm người con gái trước mặt anh, người vẫn đang nhẹ nhàng chao đảo chiếc lưới với anh trở nên thuần khiết đến mức trí não loạn lên.

" Ừm. ừ "

Sự đón tiếp của Trần Mặc Cảnh mạnh mẽ hơn, anh mút lấy đôi môi đầy ngọt của cô, thơm mát thoảng mùi máu, pha chút hương rượu vang. Chiếc lưới cứ xâm nhập đưa đi khắp khoang miệng cô, đôi khi cọ sát với hàm răng đều tăm tắp của người.

Môi anh rời đi, xuống đến cổ, ý trí lu mờ anh mang thân xác Dương Hiểu Tình ra làm thứ giải tỏa, sự chạm khắc mạnh liệt của anh khiến cơ thể thoáng chốc đầy vết bầm tím, làn da trắng nõn được điểm xuyết thêm vài bông hoa tím ngắt, lạnh lẽo.

Thân thể cô đã thoáng đau nhức, cơn đau bụng vì ngấm thuốc giảm đau nên đã giảm đi, cô chẳng biết mình liều mạng như thế nào? Nhưng lại chẳng thể ngăn cản người trước mặt, chỉ bằng phối hợp với anh đôi chút, vừa đau, vừa khoái cảm, vừa giúp anh đôi chút! Thứ tình yêu của cô khiến mình trở nên ngốc nghếch, mù quáng.

Hoa đang nở vào thời kì diệt vong! Người không thương tiếc, hoa sẽ cứng rắn hơn, người sẽ chẳng biết bao giờ nó nở, khi nào nó héo úa!

Trần Mặc Cảnh thưởng thức đủ mùi vị trên cơ thể Dương Hiểu Tình rồi mới ngược mắt lên nhìn mảnh đất trắng hồng, điểm xuyết những bông hoa tím ngắt đang nở rộ hơn. Hơi thoảng mùi vị đau nhói, nhưng anh lại bắt đầu tiếp công việc.

Chiếc quần lót thoáng được anh lướt qua, từ từ bị kéo xuống rồi rơi qua một góc giường.

Với sự phục vụ của nam nhân, kinh nghiệm như trải qua với rất nhiều cô gái, Dương Hiểu Tình vốn vừa quặn lòng đau, vừa cảm nhận được sự kích thích. Cô chỉ muốn hỏi, em là người thứ bao nhiêu rồi anh?

Nhưng cuối cùng vẫn chỉ là im lặng, để rồi Trần Mặc Cảnh khẽ mở đôi chân đầy đặn của cô ra, nơi ẩm ướt đó như bị co rút lại với ánh nhìn lạnh nhạt đó. Nó sớm muộn đã ướt, nó cho thấy cô cũng ham muốn sự ra vào của anh.

Trần Mặc Cảnh đưa ngón tay vào ma sát nhẹ nhàng nơi ấm nóng đó, từ bên ngoài anh nhẹ nhàng đưa tay vào bên trong khít hơn, cô như ôm chặt ngón tay của anh, cảm giác ấm nóng ôm lấy cả cơ thể anh. Mật hoa từ từ chảy ra từ cửa động, về mặt nữ nhân đỏ hồng hơn, ái ngại, đau thương hòa lẫn với nhau. Hai sắc thái khiến con người chẳng biết bước theo hướng nào.

Thất lung của người đàn ông được gỡ ra với động tác thuần thực, nơi trú ngụ mỗi cuộc hoan ái của anh dần được cơ thể trước mặt nâng niu lớn dần lên. Côn thịt hồng hào, nổi lên những gân máu mờ mờ, nơi ngự trị quả nhiên chẳng khác người đàn ông này mất, mạnh mẽ khó cưỡng lại.

Dương Hiểu Tình không dám nhìn nhưng đôi mắt vẫn hướng về nơi đó, cô sợ đau nó làm cô sợ! Nhưng anh không hiểu!

" A "

Người con gái đó kêu lên một tiếng đầy sức gợi tình, đôi tay nhỏ nhắn của cô nắm chặt lấy ga giường để kìm chế đau đớn. Hai đêm trải qua, giờ vẫn như vậy!

Trần Mặc Cảnh đưa côn thịt mình vào trong hoa huyệt của Dương Hiểu Tình, không nhẹ nhàng cũng không quá mạnh anh đi vào với tốc độ đủ chậm rãi, dường như câu cầu xin của cô đủ để động đến con tim anh!

Hoa huyệt cô ẩm ướt, rỉ chất dịch ấm nóng ra kích thích mọi xúc giác của người đàn ông đang nhẹ nhàng, trở nên cuồng nhiệt anh đi vào sâu hơn, đi qua từng lớp ngăn.

" Cảnh.. Đau... " Cô bỗng muốn cầu xin anh một chút, cô thực sự đau đến mức thân xác tê liệt trong cơn khoái cảm.

Lòng Trần Mặc Cảnh trầm lại nhưng thân thể vẫn hoạt động đều đặn, anh đưa tay lên che đi đôi mắt bị thương của cô. Giọng nói lạnh khê vang bên tai cô, hai từ thôi. " Xin lỗi."

Dương Hiểu Tình vội quàng tay ôm lấy cổ anh, cô đau đau lắm, anh vẫn tiến sâu, cơ thể cô nóng như có dòng nham thạch chảy qua. Khoái cảm cao trào dâng lên vừa đau, vừa kích thích kịch liệt, nó có thể là thứ đầu tiên và cuối cùng cô cảm nhận được. Một cảm giác hai chiều xoay quanh.

Trần Mặc Cảnh nháp vào sâu hơn, lực đạo mạnh hơn khiến người con gái trước mắt đau đớn rít lấy chặt phần cổ anh.

Giọng nói Dương Hiểu Tình run run truyền đến tai anh, hành động tê liệt ngừng lại đôi phút.

" Cảnh.... Anh.. không dùng.. bao "

Câu nói như một con dao cắt đứt mạch cảm xúc thăng hoa của người đàn ông, Trần Mặc Cảnh mau chóng rút vật đang lớn dần lên, nó vẫn không ngừng bị kích thích bởi nữ nhân. Nhưng việc anh quên đi việc dùng bao là sai lầm, ngờ cái cũng đi nhầm 1 bước. Đòi cô anh hủy hoại, rồi sao?

Đôi mắt anh lạnh lạnh nhìn hoa huyết non nước ướt đầm chất dịch trắng, lòng bỗng nhói lên thành cơn. Được người phụ nữ mình yêu tạo hóa ra một sinh linh, anh đáng nên vui. Nhưng anh là ai? Chỉ ngỡ cái cũng sẽ chết vào một ngày đẹp trời.. Cô ấy sẽ ra sao? Lòng anh vốn đã rỉ máu, anh sợ một ngày càng lại gần hai người càng dính lại, buông chẳng được, rồi bùn lại vấy bẩn con người thuần khiết ấy!

" Mặc đồ vào, cút đi " Trần Mặc Cảnh đưa tay lên vuốt mái tóc đầm mồ hôi, lòng đứng lại, anh đang tự xé nát trái tim mình, câu nói đó đủ để cho cô rời đi không? Anh không phải ích kỉ, anh sợ tương lai chẳng nhìn thấy cô nữa! Anh biết cô mạnh mẽ, sớm muộn sẽ hận anh..

Đóa hoa hôm đó đã héo nhưng lại nở một nụ cười rất tươi, quay lưng rời đi!

" Đứng trước mặt em tôi là loại đàn ông dạ thú, quay mặt đi đâu thương lại ập về " Lòng dạ hạ xuống, Trần Mặc Cảnh nhìn lại khung cảnh hỗn độn trước mắt. Chỉ còn lại hai từ " Yêu Hận "

[...]

Một buổi chiều tháng ba, sáu tháng đã thoáng trôi qua!

Trần Mặc Cảnh về nước, anh bỗng quên đi những đau thương phần nào nhưng rồi cái tên " Dương Hiểu Tình " lại hiện lên trong thâm tâm anh vào một ngày nắng yếu.

Máy bay hạ cánh, anh đặt trên xuống vùng đất đau thương, tay lật đi lật lại mấy trang tài liệu từ khi xuống máy bay. Bên cạnh giờ đây có thêm một người con gái khác, đóa hoa cũng nở rộ không kém, một cô gái Anh Quốc dịu dàng lúc nào cũng im lặng chờ một lời nói của anh.

" Cảnh, anh không về khách sạn sao? " Anne lên chiếc xe được chuẩn bị sẵn nhưng thấy người đàn ông trước mắt đứng lại liền buồn bực hỏi.

Trần Mặc Cảnh không mấy quan tâm, tập tài liệu thu hút anh nhiều. " Về trước đi, tôi đi có chút việc "

Anne trừng mắt bước xuống, vẻ mặt khó chịu cô nắm chặt lấy tay anh. " Đừng đi mà, em biết anh muốn gặp ai. "

Về mặt đó lạnh đi, ánh mắt thâm sâu hiện lên một tia nhưng nhớ, anh ngỡ tay người con gái kia ra. " Cho đến khi hợp đồng tình yêu kết thúc, em chưa làm tôi quên cô ấy. Tính đến ngày hôm nay, chúng ta còn 2 ngày cuối. Hiểu chứ? Tôi nhớ người con gái ấy "

Anne khựng lại, cô biết mình chẳng khóa giải được lòng người trước mắt, kể cả chạm nhẹ vào trái tim người này cũng không thể dùng cả đời người. Lòng anh ta khóa chặt bóng người con gái đó, kể cả khi tiếng dương cầm Anne phải học cả 3 tháng để giống cô gái đó nhất cũng bị Trần Mặc Cảnh tức điên lên, anh ghét kẻ nào muốn đánh ngục trái tim anh bằng thói quen của người đó.

" Em đi " Anne quay người vào xe, cánh cửa đóng sập lại với sự tức giận, bóng anh khuất dần khi chiếc xe đi xa. Cô nhìn thoáng được một nụ cười ấm áp, anh ta đẹp loạn gần hết thế lực trong giới chỉ để bao vệ một người. Đến ngày hôm nay đặt chân lại đây, người đàn ông làm cô yêu cười vì một cô gái khác, sự ích kỉ nhói lên trong thâm tâm người phụ nữ.

[...]

Tiếng dương cầm trầm lắng trong một quán cà phê lớn ở phía Bắc nước Mỹ dừng lại.

Dương Hiểu Tình cũng đã trở nên tươi tắn hơn, mỗi ngày phục vụ khách giả kiếm chút tiền nhỏ làm cô quên đi người đàn ông kia đôi chút.

Hôm nay tài xế không đến đón cô, bước chân cô vẫn vấp nhấc đi trên vỉa hè.

Thoáng cái như gió thổi qua, chiếc xe như đang lao trong vũ bão chạy thẳng về phía cô, dù phản ứng có nhanh nhẹn đến đâu cũng chẳng thể tránh nổi. Dương Hiểu Tình sợ hãi ngồi xuống, nó lao quá nhanh đến chỗ cô, vỉa hè hiện tại rất vắng người, chỉ có mình cô. Nó nhắm đến cô, này khi nhìn nó lao lên cô có thấy nhiều hướng đi của chiếc xe hơn, tất cả đều nhằm đến mục đích đâm thẳng cô vào tường.

" Rầm "

Cảm giác đau nhói thoáng đè nén cơ thể Dương Hiểu Tình, nhưng cô vẫn mở mắt được, vẫn nhìn được ánh sáng yếu ớt rọi vào mắt mình. Chỉ là đầu chiếc xe đụng vào cơ thể cô quá gần nhưng tốc độ dừng lại được gần bởi một chiếc xe khác. Thứ duy nhất cô nhìn thấy qua tấm cửa kính đã nứt vỡ, là một người đàn ông dung mạo không rõ nhưng phần đầu máu chảy rất nhiều. Thậm trí còn bắn lên cả tấm kính.

Hoa chưa được chăm sóc sau đợt héo ủa! Người nơi đâu!

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Mùa Yêu [1]

Dương Hiểu Tình nhồm người dậy, phần sống lưng vẫn hơi đau nhưng vẫn có thể di chuyển được đôi chút. Cô tiến bước chân nhỏ đến chiếc xe đã xông vào cứu mình, cảm giác trái tim nhói lên nhưng vẫn chưa tìm được lí do.

Người đàn ông bên trong đã có chút nhức nhích, anh ta ôm lấy phần đầu đầm máu ngừng mặt lại đưa mắt nhìn về hướng cô, tay anh chỉ động cái vào đầu cũng đau nhói lên nhưng lại nở một cười hạnh phúc, thực sự nụ cười đó rất chân thật nhìn qua lại thoáng vẻ đau thương.

Thứ vị mẫn mẫn lại lần trên dài trên má Dương Hiểu Tình, cô mong là cô nhìn nhầm cái bóng hình quen thuộc đó, mong là đó không phải kẻ cô đã đem đi giấu ở một nơi rất kín trong kí ức mình suốt sáu tháng nay. Nhưng sự thật lại quá phù phàng, anh ấy bước ra từ chiếc xe đã cứu cô, đầu ướt đầm máu mà vẫn để cái thái độ hạnh phúc nhìn qua thân hình cô bằng ánh mắt lo lắng. Hỏi cô nên làm gì đây?

Bước chân cô loảng choảng hẳn đi, cứ thế lao đến chỗ anh, bàn tay khẽ chạm lên gương mặt đã hao gầy nhưng vẫn còn rất tuấn mĩ, máu chảy ra từ đầu anh nhiều lắm, nó loáng cái đã chảy ướt cả bàn tay cô.

Dương Hiểu Tình có chút lo sợ, người trước mặt cô cũng yếu dần đi, anh nhắm mắt lại hạ thấp người xuống, khẽ gục đầu trên vai cô.

" Không sao nữa, đừng sợ " Giọng nói Trần Mặc Cảnh vẫn thoáng hơi lạnh, nhưng đã nhỏ dần rồi chẳng còn nghe thấy gì nữa, hơi thở cũng yếu dần đi.

" Cảnh.. đừng mà.. Em đưa anh đi bệnh viện.. " Cô vội vã dùng cơ thể mình chống đỡ cho anh, một tay đưa vào túi sách lấy chiếc khăn mùi xoa ra giữ chặt vào chỗ vết thương đang rỉ máu .

" Tôi không sao, cứ bình tĩnh " Anh đưa tay lên xoa nhẹ mái tóc cô, bàn tay đó còn ẩm ướt dính chút máu.

Dương Hiểu Tình không nghe, cũng coi như không thấy hành động thoáng chút dỗ dành của Trần Mặc Cảnh, cô vội vã bắt taxi rồi im lặng cả quãng đường.

" Em không định nói chuyện với tôi? " Đôi mắt Trần Mặc Cảnh vẫn nhắm lại, giọng nói anh nhỏ nhỏ vọng bên tai cô, một chút thất vọng, một chút thăm vui? Vì gì? Vì cô ấy đã chuẩn bị đầy anh ra khỏi thế giới riêng tư của cô ?

Dương Hiểu Tình vẫn không trả lời, một tay cô vẫn giữ chặt chiếc khăn ở vị trí vết thương, một tay bấm loạn soạn cái điện thoại, cô gửi rất nhiều tin nhắn nhưng tất cả đều không cùng 1 người. Anh cứ nghĩ mình có một người phụ nữ bên cạnh, cô ít nhất cũng có một người con trai để tâm sự nhưng thoáng qua trước mắt anh đã đếm được hơn chục người rồi. Hóa ra cách quên đi người trong tiềm ức là như vậy? Anh cũng đã thử nhưng chỉ mới một người, thử hôn cũng chẳng thể chạm môi, thử hoan ái nhưng cũng chẳng thể để họ bước lại gần. Thật ra trái tim anh chỉ giam giữ có một người, sâu trong đó là yêu thương, nơi sâu thẳm đó rất ấm áp nhưng lớp băng giá lại phủ kín anh quá lâu.

" Cộp " Tiếng điện thoại rơi xuống phá vỡ cả một không gian yên tĩnh trong xe, Dương Hiểu Tình có chút khó chịu giật tay mình từ anh lại. Cô gần như khác đi nhiều chỉ sau 1 thời gian ngắn, mới đầu có chút lo lắng về sau càng nhìn anh lại càng khó chịu.

Trần Mặc Cảnh mất kiên nhẫn nhìn người con gái trước mắt nhặt điện thoại, tiếp tục gõ mấy tin nhắn thân mật với một người đàn ông, cô dường như quên đi ở đây có sự hiện diện của anh mặc cho 1 tay cô cầm máu nhưng có thể coi là người dưng.

" Anh làm gì vậy? Bỏ ra " Dương Hiểu Tình nhỏ giọng ái ngại nhìn cách hành xử.

Trần Mặc Cảnh không quan tâm, anh siết chặt lấy cổ tay cô khiến chiếc điện thoại một lần nữa rơi xuống. Bàn tay thon gọn của cô được kéo lại gần đôi môi nóng bỏng của anh, hơi thở của anh cô cảm nhận rất rõ, rất ấm áp nhưng nó hơi yếu so với cảm nhận của cô về sáu tháng trước.

Bàn tay thoáng khô ráo nhanh bị chiếc lưỡi ẩm ướt lướt qua, Trần Mặc Cảnh bắt đầu gặm nhấm từng ngón tay thon gọn, mùi vị vẫn ngọt, vẫn khiến anh thích thú.

" Đừng cắn... Đau " Cô khó chịu phải kêu lên.

" Em cố ý thách thức tôi, muốn nhắn tôi không cho nhắn "

" Bỏ ra.. " Dương Hiểu Tình dù rất tức giận nhưng vẫn luôn cố sao cho tay kia không dịch ra khỏi vết thương của anh, máu cũng ngưng nhiều nhưng cô sợ lỡ cái mất máu nhiều quá sẽ không tốt cho sức khỏe.

Trần Mặc Cảnh ngừng lại, sắc mặt anh ngày càng không tốt, nhưng lại luôn cố tỏ ra mạnh mẽ rồi cuối cùng lại gục ngã trên đôi vai gầy của cô.

" Tôi nghĩ quay về em sẽ mừng lắm chứ? " Anh một mồm hỏi, loạn trong giới đen anh dẹp gần hết, người cùng lấp đầy sẹo theo tháng ngày ra mặt. Chỉ là muốn yêu, chỉ là ham muốn một tình yêu độ tuổi hai tám nhưng có lẽ quá khó.

Dương Hiểu Tình chẳng có một chút biểu cảm nào dễ coi, cô lạnh nhạt hạ thấp cửa xe xuống, bàn tay kia đầm máu cũng rời khỏi khu vực vết thương của anh. " Chỉ tiếc nó làm tôi sợ " Cô vứt chiếc khăn đỏ thấm ra ngoài cửa.

" Sợ đến vậy sao? Sợ bằng lúc chiếc xe đó lao về phía em không? " Anh nhìn sắc mặt cô, đôi mắt khẽ nhắm lại nói tiếp.

" Tôi mệt rồi, đến bệnh viện gọi tôi dậy. Để ý tôi một chút, lỡ có chết người phải hối hận là em "

Trần Mặc Cảnh lạnh giọng nhắc nhở, sau đó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Dương Hiểu Tinh thoáng cái đã gỡ bỏ hết những thứ nguy trang bên ngoài, cô ngồi dịch đến chỗ Trần Mặc Cảnh dùng mấy tờ khăn ướt còn lại trong túi lau qua gương mặt lấm máu của anh. Nhìn gương mặt anh gầy đi sao lòng cô cũng xót, chẳng thể nào hết thương anh ấy, có những giấc mơ cô còn mộng tưởng mình nằm trong lòng anh. Rồi sáng ra tỉnh dậy lại bơ vơ một mình ở một góc giường. Cô đau!

Giờ anh quay lại được gì? Trái tim cô đau rồi lại đau, vẫn là đau.

Đã lâu rồi cô không thích nói chuyện, từ khi anh nói hai từ " Cút Đi ". Cô mới biết đau, tuyệt vọng tận cùng là như thế nào. Yêu há? Hoàn toàn gặp mùi dục vọng..

" Bác tài, dừng xe " Dương Hiểu Tinh chỉnh trang lại mình, rồi bắt đầu xuống xe. Từ đây đến bệnh viện chỉ mất 3 phút, cô cũng đã báo với Dương Nhược Thiếu. Mọi chuyện rồi sẽ ổn, cô chẳng muốn quan tâm nhiều đến người đàn ông này nữa, cô đau lắm, quan tâm rồi nhận lại đau thương, cô chịu không nổi. Cô ích kỉ lắm, thà cô độc sống qua ngày còn hơn đưa tự mình vào hang sói.

[...]

Màn đêm tĩnh mịch bao phủ cả một không gian đơn độc.

Dương Hiểu Tinh ngồi trong xe nhấn ga với tốc độ rất nhanh, cô càng nhìn trời chân lại càng nhấn ga mạnh hơn. Tại sao chứ? Rõ ràng trước khi xuống xe cô có nhìn thấy chiếc xe đó đưa anh vào công viện rồi mà? Không phải cô quá ích kỉ rồi đi để lại kẻ bệnh ở đó không, ba cô nói anh ấy không đến bệnh viện.. Vậy thì đã đi đâu?

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước căn biệt thự quen thuộc, nơi góp mặt của những cuộc hoan ái trong quá khứ, đến giờ cô cũng chẳng dám bước chân vào, thực sự những kí ức đó làm cô rất đau. Dục vọng nồng nặc, đau thương mù quáng..

Dương Hiểu Tinh hốt tốc chạy vào bên trong căn biệt thự, mặc cho những người làm ngăn cản cô vẫn chạy lên trên lầu vội vã mở cánh cửa phòng anh ra, cô vội đến mức suýt ngã nhào xuống.

Nhưng rồi để trước mặt hiện ra cảnh tượng chẳng mong muốn, nụ hôn cô nghĩ cuồng nhiệt nhất là dành cho cô nhưng không bên cạnh anh giờ là một cô gái khác. Bàn tay anh ôm chặt lấy thắt lưng người con gái đó , môi lưỡi hai người họ đẩy đưa với nhau nhìn thật sự rất bản mật.

Trần Mặc Cảnh buông eo Anne ra, anh đưa đôi mắt lạnh nhạt nhìn Dương Hiểu Tinh, cô nhìn thấy rồi sao? Anh nghĩ cô không đến? Lòng cũng chột đau vì thái độ hôm nay của cô nên đã vô tình nhận nụ hôn của người con gái khác, nhưng lại cứ ngỡ đang chạm môi môi cô. Ngu ngốc!

" Ra đi, hợp đồng hết hạn từ hôm nay."

Dương Hiểu Tinh cứng đờ người, cô bị Trần Mặc Cảnh kéo vào trong ngay sau khi người con gái kia rời đi. Cái này gọi là gì? Chẳng phải thể thân sao? Tự nhiên cô thấy nực cười quá, máu nóng trong cô như muốn phát tán ra, cô bỗng nhiên thêm mùi máu, cô muốn giết chết con người trước mắt.

" Bỏ tôi ra " Cô giương mắt nhìn Trần Mặc Cảnh.

" Tinh.. "

" Đừng gọi tôi như vậy, tôi nghe không nổi. "

Dương Hiểu Tinh vừa gất lùi, Trần Mặc Cảnh đã ngậm lấy cánh môi của cô gặm nhấm nó một cách tàn bạo, anh đốt cuộc là muốn gì? Lúc nào gặp nhau cũng đều không lâu là lại kéo nhau vào dục vọng, anh nói cô nghe đau thương bao giờ chấm dứt.

" Có tình nhân rồi còn hôn tôi, nhớ nhục quá " Dương Hiểu Tinh khinh bỉ đẩy Trần Mặc Cảnh ra, cô có dùng mu bàn tay lau sạch đi hương vị của anh trên môi, nó rõ ràng còn mùi vị của kẻ khác, cô ghét điều đó.

" Tôi trước giờ không làm chuyện đó với ai ngoài em, Tinh " Anh vẫn cố thanh minh nhưng sự thật lại hiện ra trước mắt cô, điều đó lại càng không thể rửa sạch.

" Đừng nói nữa.. Tôi không muốn nghe, cũng không muốn tin "

" Tinh, tôi yêu em "

Dương Hiểu Tinh ôm đầu cười lớn, tự nhiên cô thấy thế giới này nực cười? Cô khuyu người ngã xuống mặt đá lạnh buốt, tự nhiên nghe được tiếng yêu sao cô đau vậy?

Trần Mặc Cảnh cũng ngồi xuống đối diện với, anh hôn lên môi cô rất nhẹ nhàng, chiếc lưỡi cứng rắn từ từ lách qua lớp sứ trắng đi vào trong khoang miệng. Người cô lúc này cứng đờ, cô không hạnh phúc, cho dù trái tim vẫn chỉ hướng về 1 phía nhưng tại sao khi này cảm xúc lại khó tả như vậy. Cô chính là sự lâm vào tình yêu rồi lại tự mình gặm nhấm đau thương, mòn dần rồi chẳng còn cảm xúc gì. Lúc đầu cô từng đọc rất nhiều cuốn truyện cổ tích, rồi chuyển qua những cuốn học yêu khi đó cô biết. [Lâm vào hồ sâu của mê luyện, phụ nữ sẽ chìm đắm trong đó rõ ràng là đơn độc bên dục vọng, lại

cứ ngỡ là bồi dưỡng yêu thương]

Trần Mặc Cảnh buông tha cho đôi môi sưng đỏ, anh trườn đôi môi xuống cổ cô, chạm khắc nó một cách mãnh liệt, từng tắc thịt dần tím bầm, như bông hoa đang nở rồi héo tàn.

" Có ai từng nói với anh, yêu là gì chưa? " Dương Hiểu Tình đầu khoắc cất lời, cô thì có thể đơn phương, có thể thử học quên nhưng không dám bước vào cạm bẫy tình yêu, khắc tâm người phụ nữ khi thử qua, họ sẽ rất sợ thử lại.

Trần Mặc Cảnh vẫn tiếp tục lần xuống xuống quai hàm của cô, ánh mắt thâm sâu lại dịu dàng đến lạ. " Chúng ta có yêu, có ích kỉ và khó nắm tay nhau "

Anh dùng lưỡi làm ẩm ướt vết cắn đang chuyển từ đỏ qua tím, bàn tay lần mò qua lớp áo mỏng tìm đến thứ khơi trào dục vọng. " Tôi yêu em không phải bằng lời, kể cả muốn tôi nói lại một lần nữa câu đó. Tôi cũng sẽ chẳng thể mở miệng. Thứ thiêng liêng đó nói đi nói lại sẽ phai mờ, chỉ bằng cùng nhau ở chung 1 nhà, cùng nhau ngồi làm những chuyện thiên hạ bàn tán, thỏa mãn mình. Tôi có tiền nhưng khi hẹn hò cùng em cũng chỉ đưa em đến những nơi mộc mạc, kí ức giản dị sẽ khiến con người em yên ổn hơn "

Hết Phần 22

Không biết mọi người thấy sao? Ôn không?

Cho Trang 1 nhận xét chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mùa Yêu [2] [H]

Dương Hiểu Tình lặng người lắng nghe lời nói lạnh lạnh đến từ cõi lòng người đàn ông trước mặt, khóe môi khẽ cong lên một đường tinh tế cũng chẳng để lộ hàm ý trong mình. Khẩu miệng cô sau đó cũng mấp máy thành lời, giọng nói còn khá bình tĩnh. " Tình yêu cam dục vọng? "

" Tôi chỉ là nhớ em " Trần Mặc Cảnh ngừng lại những nụ hôn cuồng bạo, anh khẽ ngực đầu vào bả vai gầy của cô, hơi ấm cũng từ từ phả vào gáy cô. Nó nhẹ nhàng phủ lên cơ thể cô, một thứ khiến người phụ nữ mê luyến, muốn buông thả, hận chẳng xong.

Dương Hiểu Tình đưa tay lên cổ ngăn cản sự tiếp xúc ấm nóng từ hơi thở của đàn ông, cô chẳng dám thích thú với thứ tình yêu này , thoáng cái là nhận đau khổ, thoáng cái cũng là bỏ đi. Rồi lại là một quãng chờ đợi, tình cảm là thứ có thể phai mờ theo thời gian, còn nếu càng đậm sâu thì càng nhận lại những thương đau về phía mình.

Dù nói là lòng không muốn yêu, nhưng tình cảm cô lại chẳng bao giờ lảng xuống. Vết thương trên đầu anh hiện tại còn băng bó, đồ thăm một khoảng nếu là sáu tháng trước cô sẽ phản ứng ra sao?

Dương Hiểu Tình của khi đó sẽ hỏi anh đau không, sẽ chăm sóc anh đúng không? Hay cô sẽ khóc nhiều hơn nữa, chứ không phải một kẻ vô tình như hôm nay.

Cái phút vô thức lệ tuôn trào ấy.. Dương Hiểu Tình vốn là động lòng, vốn là đau thương. Nửa năm không gặp không là nhớ nhưng thì có thể là gì? Hận? Không cô chưa bao giờ hận anh, sâu trong cõi lòng cô vẫn duy trì hình bóng của anh, nụ cười ấm áp nhất có thể.. Nhưng mỗi khi nghĩ đến lòng lại quặn lại, hóa ra là một tình yêu mù quáng đến mức bản thân muốn phá lưới chạy đến, mạo hiểm cả tính mạng.

Yêu? Thứ khiến con tim cô khô quạnh, giống như một bãi hoang mạc chẳng có đến một ốc đảo.

Trần Mặc Cảnh khẽ gỡ bàn tay mảnh mai trên cổ Dương Hiểu Tình xuống, nó vẫn còn in nguyên vết răng ban chiều, tím bầm. Thoáng cái trong anh một cảm giác man mát đau thương nhưng lòng lại chuyển về sự băng lãnh rất nhanh..

Bàn tay ấy lại thoáng một cảm giác ẩm ướt, ánh mắt Trần Mặc Cảnh trầm mặc nhìn Dương Hiểu Tình.

" Đau à? " Giọng nói anh lại lạnh lạnh, nhưng cũng khơi gợi được chút quan tâm. Vốn anh đã thích nghi với cái tính cách của mình, biết càng cố gắng gạt bỏ đi lại càng chẳng thể. Người con gái trước mắt anh ngày càng nở rộ như một đóa hoa đến mùa, đậm thắm, dịu dàng khiến đàn ông đã chạm đến không thể buông. Anh chỉ sợ ngỡ cái lại có người hái hoa vào một ngày lộng gió. Giống như bỏ công anh buông thả những cánh hoa đi chỉ còn lại thân hình xơ xác. Nó cũng như giữ được người trong lòng nhưng người lại mang tâm tình một kẻ khác. Cảm giác đó chỉ vón vện một từ " Đau ".

Ánh mắt Dương Hiểu Tình đọng lại trên đôi môi Trần Mặc Cảnh, không cười, không nói chỉ là một cảm giác rất xa lạ. Nơi đâu đó trong trái tim cô lại rung động, cô lại hơi sợ bước vào cạm bẫy trước mặt đôi mắt khẽ nhắm lại. Ai hiểu cho cô? Ngay cả cô cũng không hiểu mình, suy nghĩ của cô rồi tung trước cách hành xử của người đàn ông này, vừa mang tính chiếm hữu lạnh giá, vừa ngọt ngào.

Thứ trên đời này cô chẳng thể chạm đến là trái tim anh, dù anh nói yêu nhưng con người lại lạnh như băng tuyết ngàn năm, tính cách anh ấy thâm trầm đến mức trái tim cô khô quạnh theo năm tháng đời theo. Năm năm chờ đợi cứ như hành hạ tâm mình, như lại khao khát được yêu, nói đi muốn cô sao?

Vốn được sinh ra trong một ra đình hoàn hảo, nuôi nấng bằng hạnh phúc từ nhỏ ít nhiều không phải chịu đau khổ, nhưng càng lần chân vào tình yêu lòng lại càng nặng. Nhiều thứ cô muốn thứ, giống như muốn kết liễu đời mình nhưng lại rất nhanh cô nhận ra, như vậy là ngu ngốc, mọi thứ cô đều có chỉ là thiếu anh thôi mà.

Thoảng cái là cả thân thể nhỏ bé của cô lại run lên, bàn tay chẳng chút hơi ấm va chạm vào da thịt cô, người đàn ông đó phá tan mọi rào cản trong tâm trí cô.

Nó giống như một con sóng biển vào đêm đông, chỉ cần khẽ va chạm vào đôi bàn chân nhỏ bé cả người cũng run lên vì sự lạnh lẽo. Trần Mặc Cảnh chính là như vậy.

"Sao chiều nay em rời đi?" Anh thản nhiên hỏi.

Dương Hiểu Tình giữ chặt lấy bàn tay đang không ngừng di chuyển lên xuống ở phần đùi mịn màng của cô, giọng nói bình thản đáp. "Là có việc bận"

Trần Mặc Cảnh khẽ cười một cách lạnh giá, thoảng cái cũng đoán được sự tức giận trong con người lạnh khốc ấy. Bàn tay còn lại của anh cũng đủ để nhìn thấy bóng dáng của sự phẫn nộ đang trào lên, nó nhanh chóng giữ lấy chiếc cằm thon gọn của cô ép buộc cô nhìn chính diện mình.

"Từ bao giờ em bận việc qua lại trong quán rượu vậy?" Ánh nhìn của Trần Mặc Cảnh ngày càng lạnh hơn, cô không đọc được suy nghĩ của anh qua đôi mắt này nó tàn khốc chỉ có thể khơi dậy phẫn nộ.

Dương Hiểu Tình vẫn bình thản nở nụ cười bốn cọt, đôi mi cong vút sụp xuống đôi chút cho thấy người đàn ông hiện tại vốn chẳng thể hù dọa cô quá nhiều.

"Tình? Em qua lại với xã hội đen?" Giọng nói của anh lạnh hơn nhiều, lực dồn vào cằm cô cũng tăng lên, siết chặt đến mức đau nhức cả hai bên gò má.

Dương Hiểu Tình vẫn rất lơ đãng, cô không muốn trả lời vốn dĩ cô chẳng làm gì sai. Giao lưu kết bạn là chuyện vốn dĩ bình thường, danh phận họ ra sao cô không quan tâm. Xã hội này vốn là vậy, cô cũng không phải một kẻ lương thiện trong mắt nhiều người, đôi khi ngồi lắng nghe những chuyện đời của bọn họ lại khiến cô yêu đời hơn. Họ tìm đến cô là vì tiếng đàn vào lòng người, điệu múa chạm vào xúc cảm, cô tìm đến họ chỉ để làm bạn nói chuyện cho thời gian trôi nhanh. Càng để thời gian trôi đi, hai bên gò má cô lại càng bị gò bó lại bởi lực từ người đàn ông dồn lên nhưng cuối cùng cũng được thả lỏng ra.

Trần Mặc Cảnh nhìn cô với ánh mắt thâm trầm, anh lặng hẩn đi rồi thở dài 1 hơi. Anh không thể hiểu sáu tháng với cô dài bao nhiêu mà có thể thay đổi nhiều đến vậy? Tại mắt sát anh không thiếu, chỉ là những hoạt động xảy ra với cuộc sống của cô đều không có gì để cho anh xen vào. Mọi thứ đều chẳng còn liên quan đến anh, tiếng dương cầm của cô ngày càng được biết đến, khách đến rất nhiều đa số là nam sinh. Thời gian đó anh ở đâu? Giữa một hoang trường đâm mũi máu tanh, chỉ cần ngủ nhẹ cũng khắc ghi thời khắc hoang tàn đó. Mãi sau đó anh mới thâm trầm mở lời.

"Tình tuổi em còn ăn học, đừng giao du với bọn chúng. Không tốt đâu. Ba mẹ em biết lại càng không tốt" Anh nặng lòng dặn dò, nhưng thâm sâu bên trong là những con phẫn nộ luân phiên nhau trào lên.

"Người kế thừa nhà họ Trần, có lí lịch thế nào?" Dương Hiểu Tình hỏi ngược lại.

Trần Mặc Cảnh bình thản đặt môi mình lên môi người con gái trước mặt, cách anh hôn lần này như một cách trừng phạt câu hỏi của cô. Anh tùy ý gặm nhấm lấy cánh môi mềm của Dương Hiểu Tình, nuốt hết những mật ngọt còn lưu luyến ở đó. Càng ngày sự chiếm đoạt của anh càng tăng cao, anh đưa lưỡi vào khiêu mở hàm răng trắng của cô để tìm thêm những hương vị mới.

Hơi thở trở nên gấp gáp hơn, sự ấm nóng của hai người hòa quyện với nhau trong từng lần giao lưu môi lưỡi. Dương Hiểu Tình càng chống đối lại càng bị người đàn ông trời chắt hai cô tay chỉ bằng bàn tay lớn của anh. Môi lưỡi dây dưa nhau như tạo nên một con sóng mới trong khoang miệng, giống như lời mời gọi của một cao nhân khiến nữ nhân cưỡng lại không nổi. Anh chiếm lấy đôi môi ấy như một món đồ ăn ngon miệng, khiêu khích chiếc lưỡi dính hương đàntron tránh của người con gái.

Trần Mặc Cảnh nhả đôi môi sưng đỏ của Dương Hiểu Tình ra, ánh mắt thay đổi khiến con người trước mặt cô cũng trở nên băng lãnh.

"Đừng bao giờ đem tôi ra so sánh với họ." Giọng nói anh không hề chậm rãi, còn rất gấp gáp theo hơi thở của nụ hôn mới rồi.

"Cảnh.. " Dương Hiểu Tình hét lên theo phản xạ, hai tay cô đưa lên che miệng, anh điên mất rồi.

Máu từ xương quai xanh cô khẽ rỉ ra, anh ấy không quan tâm mà thản nhiên hút lấy dòng máu tươi đỏ thắm đó. Ánh mắt đó cũng trở nên sắc lạnh như dao khắc chạm trúng lồng ngực cô khiến nó không ngừng nhói đau, đó mới chính là con người tàn độc tiềm ẩn trong người đàn ông ấy. Dù bị thương, dù trước nói yêu nhưng tính chiếm hữu cao ngút trời.. Lạnh khốc!

"Cứ thử tìm một người yêu em hơn tôi.. Có thể cướp được đồ từ tay tôi. Khi đó tôi sẽ gả em cho hắn." Người đàn ông trước mặt hoàn toàn bị bao phủ bởi làn khí phẫn nộ, tự tin tuyên bố quyền sử hữu lợi phẩm.

Ánh mắt Dương Hiểu Tình thoảng lên tia lo sợ nhưng rồi lại tắt hụp đi, đôi mi cong vút của cô lại sụp xuống để cho người đàn ông trước mặt xé rách bộ

đồ trên người. Lần nào gặp cũng là tình huống cưỡng dục, đó là điều duy nhất không cho cô duy vọng.

Cả thân thể non nớt của Dương Hiểu Tình bị áp xuống sàn đá cảm thanh lạnh buốt, cả tầm mắt bị bao phủ bằng cơ thể cao lớn.

Trần Mặc Cảnh cúi mặt xuống vùng đất sáng rực, có nơi hồng hào đang ẩn trú bên trong. Anh kéo chiếc áo ngực lên trên, bàn tay nhanh chóng nắm chặt lấy phần hồng hào đầy đặn.

" Tình từ giờ làm người của tôi? "

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mùa Yêu [3]

Dương Hiểu Tình không trả lời cũng chẳng chống trả lại, cô lặng lẽ cụp đôi mi cong xuống mặc kệ trước nỗi tính thú. Cô biết anh muốn làm gì, chính bản thân cô chẳng muốn lặp lại nó một lần nữa nhưng hiện tại chính là chẳng thể chống cự.

Chẳng rõ yêu là như thế nào nữa, gió sáu tháng nay thổi qua lạnh buốt một trái tim cần được ủ ấm bằng tình thương. Nhưng vào lúc trời trở đông luồng gió ấy đã phủ kín trái tim nàng, thoáng nhận đau thương về, chờ đợi trong tiềm ức là vô vọng. Từ " Yêu " quá thiêng liêng, kẻ phạm trần muốn chạm đến thì chỉ nhận đau thương xong hạnh phúc không thấy.

Hướng dương năm đó có anh nở rộ.. Hướng dương năm đó không anh héo úa.. Chúng ta đối với nhau là yêu, xã hội đối với chúng ta là chia xa.

Con người trước mắt Dương Hiểu Tình thâm sâu là ghê lạnh, trái tim anh bị khóa chặt. Cô chính là kẻ nắm được nó đầu tiên nhưng sức lạnh lại dần đẩy cô ra xa.

Bờ môi ấy trườn trên xương quai xanh của cô, vừa nóng vừa lạnh cả một vùng xương thịt. Quái thú chính là không có thật, anh là người nhưng tâm chính là dã thú.. Hoang tàn độc chiếm nhưng chưa từng hiểu cho suy nghĩ của người khác.

Từng đường cong cơ thể được tìm tòi qua làn môi mỏng, da thịt không còn run lên mà bất động như một đồ vật để chơi đùa.

Trần Mặc Cảnh dừng lại khẽ nhấp nhấp lại những thứ vị còn lại trong khoang miệng, một hương vị ngòn ngọt xa lạ. Nó đã được anh phát hiện từ lâu nhưng lại không được anh đào sâu trong suy nghĩ, nhưng càng như vậy anh càng thấy sự khác biệt..

Thoảng trên cơ thể Dương Hiểu Tình một mùi phấn, hương vị trong miệng anh chính là son? Thời gian kéo dài không quá lâu, cũng khoảng hơn 5 phút nhưng thân thể phía trước lại ngừng động đậy.. Đôi mi cong nhắm hờ, giống như chỉ còn một chút sức lực cuối cùng để anh, thoáng cái đã là một nét đau thương xuyên thẳng trái tim..

Cô gái trước kia anh gặp chính là một người rất đơn thuần, giản dị. Phấn son là vật phẩm chưa bao giờ cô động đến bởi gương mặt vốn dĩ đã quá hài hòa.. Lần này không phải ngoại lệ, sáu tháng nay anh còn biết tới cô qua một thân phận khác.. Hay nhìn qua ở một độ tuổi khác, cô trang điểm không phải là quá đậm mà biến mình trở nên sắc sảo lạnh lùng hơn.

Trần Mặc Cảnh đưa tay lên cơ thể đang giảm đi mấy phần thân nhiệt, về mặt hạ xuống mạnh tay quyết đi vệt son trên đôi môi ngọt ngào.

Dương Hiểu Tình vội vã đưa tay lên che đi đôi môi đang từ hồng đào dần chậm chuyển qua xanh nhợt. Líp son khi đầu đã mất nhiều do sự gặm nhấm của anh, nhưng lần này cô nghĩ anh sẽ thấy bởi nó đã không còn sùng đỏ mà đã về màu thực tại.. Nhợt Nhạt!

Cô chính là không muốn ai nhìn thấy mình của hiện tại, tòi tàn đến mức nam nhân lướt qua không còn như trước.. Để kẻ yêu mình yêu đậm sâu nhìn lại càng không thể.. Sau bao nhiêu đau khổ cô vẫn chính là yêu anh, yêu đến mức tính mạng rơi vào bẫy đen vẫn nhớ đến đau lòng.

Gió tháng 12 năm ngoái lạnh đến thấu xương, cô đã rời khỏi nơi ấm áp nhất để tìm đến thứ cô độc nhất thế gian. Cách suy nghĩ của cô khác với mọi người, càng đau thương lần lại cô lại tìm đến sự đơn độc chứ không phải tìm kẻ làm bạn tâm sự. Cô có bộ não riêng, cách điều khiển của các giác quan của cô khác mọi người, nếu nói cô ngu ngốc thì cô nhận. Thứ nhất cô không nghe họ nói như vậy sẽ tốn thời gian, trước đây cô rất để tâm việc đó nhưng dần dần lại thấy quen.

Thực ra nơi tối tăm nhất của xã hội chính là nơi của kẻ đáng thương nhất.

Kẻ tàn độc nhất là kẻ cô độc nhất..

Tạo hóa ra một con người tốt đẹp, hoàn cảnh lại diệt vong khiến họ trở trở nên tàn khốc.

Đứng dưới đêm đông năm đó, hận thù buông lơi cơ thể biến đổi một cách lạ lẫm, cô trở nên suy yếu trầm trọng gần như mang thêm một thứ nặng nhọc trong cơ thể này..

Suy nghĩ của Dương Hiểu Tinh như ngọn nến gặp gió rất mau ngụp tắt, cô không cảm nhận được gì. Kể cả khi cơ thể mình mau chóng khoác lên một đồ khác cô cũng không hề biết.

Trần Mặc Cảnh chạy nhanh như gặp hỏa kéo đến, lũ dâng lên về mặt biển sắc trở nên u ám đến lạ lùng.

"Cảnh.. Anh đi đâu thế?" Anne cầm cốc sữa nóng chạy đến chắn trước Trần Mặc Cảnh, đôi mắt lo lắng chỉ dừng lại trên người con gái kia rồi lạnh hẳn đi.

Trần Mặc Cảnh không nghe, khuôn mặt người con gái trong lòng anh vốn không thể chậm trễ được dù là 1 giây.. Anh lách qua người Anne một cách nhanh chóng cứ như gió lùa qua lá thu.

Trái tim anh co thắt lại, mỗi bước chân vội vã đều trở nên nặng trĩu lại. Anh vẫn cố bước, đặt cô vào trong xe rồi phóng đi trong đêm.

[...]

Buổi trưa âm u..

Nhạc là âm thanh chính của căn phòng nồng mùi thuốc kháng sinh, bên cạnh đó là ánh mắt thâm sâu không đáy nhìn về phía cô gái lạnh thấu xương.

Dương Hiểu Tinh im lặng, ánh mắt thăm thẳm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.. Cây lá đang đâm trời này lộc nhưng lòng cô lại héo úa.

Lòng quặn lại, tâm tư giấu đi cứ dần trĩu nặng.

Bước chân người đàn ông đó va chạm với sàn nhà phá tan bản dương cầm u buồn.

"Nói.. Sao em lại giấu tôi?" Trần Mặc Cảnh hạ giọng xuống, đôi mắt cũng khẽ đưa ra nhìn khung cảnh cây lá xanh mướt thừa thốt bên ngoài.

Dương Hiểu Tinh khẽ cười, nói gì cũng chẳng chối được.. Cầu xin lần đó cuối cùng cũng bị phát hiện." Nói ra để anh quay về trách móc tôi sao? Lần đó là anh đuổi tôi đi. Anh còn nhớ rõ nụ cười cuối đêm đó của tôi không? Tôi đến mức trái tim tôi trở nên điên dại.. Tôi tự hỏi tại sao kẻ như anh lại giam chân lên mảnh đất của tôi.. Giờ anh thấy rồi đó, nó chết rồi.. " Cô gắng hòng nói, đôi mắt vô cảm không thể tìm thêm chút xúc cảm nào. Lúc cô cần anh ở đâu? Chỉ biết để kẻ hầu dỗi theo cô rồi nhận tin sao? Thưa anh, xã hội này diệt vong, tranh dành nhau là sớm muộn.. Dù địa vị anh cao đến đâu, thâm lặng vẫn sẽ có xung kích.

Gió có thể thổi theo bốn hướng, đoán sao cho hết. Lòng tham, thù hận của con người là vô tận. Cô biết mũi dao có thể xuyên qua tim anh ngay khi đang ôm cô trong lòng, cô biết vô đạn có thể rơi trên thảm đỏ tại nhà thờ. Nhưng khát vọng của tình yêu, sự cô độc bao phủ khiến cô cần anh.

Dương Hiểu Tinh của hôm nay học hỏi nhiều thứ, cô có thể đi làm như ba mẹ mình dựa vào trình độ thăm dò tình hình chính trị, kiến thức lớn cộng với những bài học của gia đình cô. Họ kinh doanh lớn cô nối nghiệp, họ cầm súng nhuộm máu tanh, cô cũng có thể. Mọi thứ cô đều biết, xét theo hai hướng cô nghĩ Dương Nhược Thiếu chẳng làm gì sai.. Bởi ông là bố cô, kẻ cứu mạng bệnh nhân, kẻ cầm mạng giang hồ. Máu ở bệnh viện là lương thiện, trong giới là ác nhân.

Khi còn nhỏ lòng cô đã nhìn thấy hào quang của bộ cảnh phục.. Cô thích nó nhưng cho đến khi nhìn thấy chính tay ba mình nhuộm máu hiện thực của cô nhuộm màu đỏ.. Một màu đặc trưng của chết chóc.

Dương Nhược Thiếu rất hay cười với cô mà nói " Xã hội không hài hòa, nó giống như 8 loại màu hòa vào với nhau, cuối cùng chỉ đọng lại 1 màu đen đục "

Ông ấy nắm quyền trên cả mảnh đất này, tung hoành nhiều nơi nhưng cuối cùng lùi lại sống một cuộc sống bình dị với Hàn Như Tuyết. Dĩ nhiên bất ngờ cô thể ập tới, cô vẫn thấy họ hạnh phúc kể cả trong khi cả hai luyện quyền, luyện súng. Họ bên nhau là hạnh phúc, họ bảo vệ nhau là sứ mệnh. Dù cuộc sống tối đen một mảnh họ vẫn làm điều họ thích.

Còn cô và anh xa cách không lớn, chính là không có can đảm.

Trần Mặc Cảnh không ngừng chứng kiến cảnh tượng anh em khuyu ngã trước mặt mình. Anh ấy sợ cô cũng vậy..

Hôm nay trời không gió, mây ít anh ấy biết mình mất đi đứa con đầu tiên.. Còn cô cười một cách đau khổ..

Trái tim cả hai đều đau nhưng lại chẳng thể chạm đến.

Trần Mặc Cảnh ôm Dương Hiểu Tinh vào lòng, cô không phản kháng mà im lặng. Sự ảm áp của anh khiến những tâm tư nặng lòng trong cô biến thành những giọt lệ ấm nóng.

Cô cứ ngỡ đã lâu mình không khóc được kể cả khi đánh mất đứa con trong bụng, cô cũng chỉ cười trong đau khổ. Cô mang thai ở cái tuổi mười chín, vừa hạnh phúc, vừa có sự si nhục. Gia đình cô hồi đầu không biết, cô cũng không biết cho đến tháng thứ 3 nó mới lộ rõ cứ vậy mà nhô lên.

Mỗi ngày đến trường với chiếc áo phông dài để che đi chiếc bụng đang lớn dần, cô cũng không tránh được những lời bàn tán. Cô khi đó đã hiểu tình cảm mẫu tử thiêng liêng thế nào nhưng chẳng may tai họa đến.

Có những kẻ nhìn ai hơn mình nổi lòng đố kỵ đã giết chết con cô. Có những kẻ không thân quen không hận thù đẩy cô lăn xuống cầu thang. Thời gian đó cô rất ốm yếu, ba cô lại biết chuyện về cái thai khi nó được 4 tháng, ông ấy không tức giận mà trầm ngâm bỏ đi. Ông ấy biết cô sẽ không về nhà, sự quan tâm của ông chính là mỗi ngày đưa mẹ cô đến chăm sóc cho cô rồi lại rời đi.

Ngày 18-2 cô mất đi đứa con, không ai nói gì.. Bọn họ không hỏi lỗi, nhắm tâm đến mức để đứa con cô oan ức đi tìm nơi khác..

Anh không biết khi đó cô đau thế nào đâu!!

Chỉ biết là đau nhưng cảm xúc trong cô lại chi phối nhau 1 cách hỗn độn. Đôi mắt cứ đỏ ửng lên muốn khóc không thể, muốn cười cũng chẳng thể. Vòng tay của mẹ cô hôm ấy rất run, bà ấy hiểu bước chân của cô ngày đang tìm đến sự đơn độc.

Hiện thực dễ chịu hơn nhiều, Dương Hiểu Tình chỉ có thể tìm ra những giọt lệ còn vương lại. Cô có thể khóc nhưng không thể khóc nhiều, lòng cũng nhẹ hơn.

" Em bị hại? " Giọng nói của Trần Mặc Cảnh mang một âm khí mới, lạnh lẽo đến tận xương thịt.

" Là bị sát hại " Dương Hiểu Tình cuộn tròn hai tay lại, đôi mắt thù hận ẩn hiện. Cô không biết đó là ai nhưng không phải kẻ thường, thân thủ rất nhanh, thoáng cái ngã xuống đã không rõ người, chỉ rõ đó là nữ nhân.

" Em nhìn rõ mặt kẻ đó? " Anh thả lỏng thân thể cô ra, khẽ dùng tay nâng cằm. Thế lực mạnh san bằng chỗ này anh cũng phải tìm được kẻ đó.

" Là nữ nhân nhưng không rõ mặt, đã cho người tìm nhưng không thấy "

" Nghỉ ngơi một chút đi, sức khỏe yếu nghĩ nhiều không tốt " Anh khẽ xoa nhẹ mái tóc còn rối của cô, đôi mắt khẽ hướng nhìn theo chiếc máy bay đang nhỏ nhẹ lướt trên đám mây.

Dương Hiểu Tình gạt đầu, rồi nằm xuống giường kéo chăn đến gần kín mặt dường như vẫn không muốn nhìn người đàn ông trước mặt.

" Cảnh, anh sẽ tìm thấy cô ta? Ba tôi không tìm ra bất kì một tung tích nào "

" Không được trong 1 ngày, 2 ngày, 1 tháng, 1 năm thì cả đời. Chỉ cần còn sống kẻ hại em tôi giết không sót 1 người " Ngự khí của Trần Mặc Cảnh lạnh lùng nhưng cách cư xử khi nói lại rất dễ khiến phụ nữ rung động.

Anh khẽ đỡ đầu cô dậy chỉnh trang lại chiếc gối còn được dựng lên để tựa lưng ban nãy xuống dưới đầu cô. Rồi kéo lại chăn xuống ngang ngực cô, biết cô muốn kéo lên nên anh cũng tròng mắt khó chịu một cái để cảnh báo.

" Muốn kéo lên hả? Mặt em giờ như vậy tôi cũng chả buồn nhìn. Nghỉ đi tôi về nhà tìm hương vị mới "

Hết Phần 25

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mùa Yêu [4]

Phần 25

Bóng người đàn ông khuất đi sau cánh cửa, Dương Hiểu Tình cũng khẽ nhắm đôi mắt lại. Cô không dám nhìn cảnh vật xung quanh, không dám nhìn lại bản thân mình bây giờ.. Mọi thứ chỉ bao trọn trong tuyệt vọng.

Hốc mắt cô lại ươn ướt, thứ vị mặn mặn khiến cô tủi thân vì mình trong lớp chăn mỏng. Lòng cứ như dao cứa vào, vừa đau, vừa xót.. Cô vẫn nhớ anh đến điên dại.. Vẫn nhớ cái giây phút mất đi đứa con đầu lòng với anh. Khi đó ngoài ba mẹ cô ra chẳng có ai, dù họ động viên bao nhiêu cô vẫn chẳng thể hòa hợp hơn.

Người đàn ông ấy không khóc nhưng gương mặt lại vô cùng đau khổ đến vỡ vụn về cô, vì cô ông ấy đã có vài sợi tóc bạc. Ba cô ông ấy chưa màng cô một lời, cũng không ép buộc cô. Chỉ mong cô có một cuộc sống tốt hơn.

Bóng cây xanh mướt, thay lá đổi một chiếc áo mới tươi xanh hơn. Còn cô khoác lên mình một màu đen của tuyệt vọng.

Nước mắt như những thứ nẫu lòng cuối cùng còn sót lại trong kí ức của Dương Hiểu Tình.

Ai đó hỏi cô hạnh phúc là gì? Giờ cô chẳng biết trả lời sao.

Nếu hỏi cô đau thương là gì?

Cô sẽ kể về nhân vật Trần Mặc Cảnh.

Bệnh viện hôm nay có anh ấy, khác với vài tháng trước.

[...]

Trần Mặc Cảnh dừng xe trước một siêu thị nhỏ, cũng như người thường anh đỗ xe lấy vé rồi bước vào bên trong chọn lấy ít đồ.

Dáng vẻ quen thuộc của anh khiến lối đi được giãn ra, ai nấy cũng có ánh nhìn sợ hãi một chút, cũng hòa với chút rung động nhất thời. Anh vốn không mấy quan tâm, cứ chậm rãi sai mấy bước chân vào hàng thịt như một người nội trợ. Thoảng cái anh cũng trở thành người đàn ông lí tưởng của bao cô gái. Cách anh lựa đồ cũng rất nhanh, giống như là một công việc thường làm.

Siêu thị trở nên đông đúc với những đoạn video trực tiếp được phát trên mạng. Điều đó dần làm Trần Mặc Cảnh khó chịu, đôi người đen đã khề neo lại thể hiện rõ điều đó. Anh cầm túi đồ vừa tính tiền xong lạnh nhạt bước ra khỏi siêu thị.

Cẩn biệt thự vào hồi 4 giờ chiều thơm phức mùi cháo thịt, người đàn ông vẫn còn khoác chiếc áo choàng tắm, mái tóc dấp dính nước nhìn không ra một kiểu người gì.

Trần Mặc Cảnh ăn mặc qua loa, có thể nói đáng về quý ông của anh giờ đã trở nên lụm thuộm hơn. Nhưng nhìn qua lại rất bắt mắt với cách để lộ lồng ngực rắn chắc trong bếp. Từng động tác nhanh nhẹn khiến cho người phụ nữ kia nghẹn lòng bước qua rồi quay về phòng xếp đồ.

Trần Mặc Cảnh cũng chẳng mấy quan tâm, anh chậm rãi múc cháo vào cặp lồng rồi quay lên phòng. Tác phong của anh vô cùng chậm rãi, không hề biểu lộ nhớ thương hay gấp gáp gấp lại người phụ nữ kia. Chỉ có dáng vẻ tràn đầy sức sống, con người lạnh nhạt trở nên ấm nóng mới có thể giúp người ta nhận ra anh quả khác biệt.

Trần Mặc Cảnh khoác chiếc áo sơ mi vào chưa kịp cài cúc đã quay sang với lấy chiếc điện thoại đang reo lên, ánh mắt có chút gì đó bất ngờ rồi lại lạnh tắt đi nhận cuộc gọi.

"Sao?" Trần Mặc Cảnh lạnh giọng truyền đến đầu gối bên kia, anh lười nhác khề ghé cổ sang bên phải vai khề nhấc lên để giữ chiếc điện thoại. Tác phong vừa nghe điện thoại vừa đơm cúc áo khiến bóng dáng anh trong gương phản chiếu lại trở nên bận rộn.

Đầu gối bên kia chỉ có hơi thở trầm lắng, chậm rãi đến lạ nhưng cũng chẳng làm Trần Mặc Cảnh mất kiên nhẫn, mà anh lắng nghe một cách thân quen.

"Lục Khương Thâm? Mấy tháng rồi mới gọi điện có chuyện gì?" Giọng Trần Mặc Cảnh lạnh lạnh, đôi mắt hiện lên một tia tức giận nhỏ nhưng rất nhanh được hóa giải.

"27 ngày, chưa đến 1 tháng. Anh có vẻ nhầm lẫn?" Giọng nói bên kia như muốn khẳng định lại thời gian không trò chuyện giữa hai người nhưng cũng mang ý giễu cợt.

"Được rồi, nói nhanh anh đang bận." Anh đỡ lấy chiếc điện thoại ngay sau khi nhìn lại mình trong gương, ánh mắt có chút vội vã ngay khi lướt qua đồng hồ.

"Thường thức rượu 1 mình ở nước Mỹ chán quá, mùi cháo thịt thơm. Không lẽ không định đãi thẳng em này?"

"Ở dưới nhà?" Đôi mày thanh tú khề neo lại một cách khó chịu.

"Có lẽ vậy" Lục Khương Thâm nói ngập ngừng một chút rồi tắt máy.

Vài phút sau, Trần Mặc Cảnh vẫn không để ý đến người đàn ông đang tự nhâm nhi ly rượu ngoài kia. Anh cầm cặp lồng từ trong phòng bếp đi ra, ánh mắt khề liếc qua người con gái bên cạnh Lục Khương Thâm có chút khó hiểu nhưng rồi lại nhấc chân rời đi.

"Đi đâu đấy?" Lục Khương Thâm neo đôi mày lại, hần khề liếc nhìn dáng vẻ khác thường của người trước mắt ly rượu cũng được đặt lại một khoảng trống trên bàn.

Bước chân Trần Mặc Cảnh vẫn đều, giọng nói lạnh đi. "Thăm cô ấy."

"Vậy đi đi, tôi nay em ở đây"

"Tùy chú, đừng đưa nhiều phụ nữ về quá. Anh sẽ ném chú ra ngoài nếu vi phạm."

"Dĩ nhiên không như ai kia.. Đừng lo.."

Lục Khương Thâm ngắt lời liền lạnh nhạt nhìn người phụ nữ bên cạnh, cô này giờ vẫn chưa ngẩng mặt lên, mái tóc đen xoăn nhẹ gần như ẩn đi gương mặt cô một cách hoàn hảo. Mỗi hần khề cong lên một cách tình tứ kéo người con gái ấy lại gần mình, bàn tay khề vén những sợi tóc còn vương lại trước gương mặt nhỏ nhắn ấy, quả nhiên đẹp không tí vết chỉ là lòng cô lại băng lãnh đến mức hần chạm không đến những xúc cảm ấy.

[...]

Bệnh viện trở nên yên tĩnh, Trần Mặc Cảnh bước vào căn phòng đầy hương vị của đau thương, bản nhạc trung trầm lắng khiến lòng anh trĩu nặng. Anh không thấy người con gái đó trong phòng, chân gối được gấp đều đặn vào một góc như ban đầu. Chỉ thoáng cái trong vài giây nhỏ tâm trạng anh đã chuyển qua lo lắng, cặp lông vô thức rơi xuống tạo nên những tiếng động khó nghe. Đôi mày anh khẽ nheo lại, hai tay chậm rãi đưa lên xoa hai cực thái dương. Gân xanh cũng cứ thế nổi lên, nó gần như là sự biểu hiện cho sức nóng trong người đàn ông ấy.

Anh biết một điều người như cô rất mạnh mẽ, có thể vật lộn với cái xã hội này nhưng hiện tại cô đang bệnh, sức khỏe vốn không tồn cũng chưa ăn uống gì. Hay là vì anh quay lại nên cô đã tìm cách rời đi? Lòng anh tựa như ngàn con sóng trào, những xúc cảm chi phối nhau đến mức nghẹn thở nhưng bề ngoài lại lạnh nhạt đến mức không thể cảm nhận được bất kì gì.

Người đàn ông ấy tựa như tảng băng, không tìm được hơi ấm bên trong nên dày đặc sát khí.

Tiếng nước chảy siết nhanh chóng vang đến tai Trần Mặc Cảnh. Vừa mới va chạm từng giọt với sàn nhà nhưng ánh mắt ấy đã nhanh chóng lướt qua đến cửa phòng tắm. Gần như một cơn quái thú rình mồi, không khí dày đặc mùi nguy hiểm, cứ chen lấn nhau đến ngột thở.

Trần Mặc Cảnh bước đến chiếc tủ nhỏ cầm lấy chiếc điện thoại tắt nguồn rất nhanh. Bản nhạc từ đó cũng ngưng chỉ còn lại không khí thâm trầm.

3 Phút sau đó, anh chỉ tựa lưng vào cửa phòng tắm, mắt liên hồi nhìn vào đồng hồ gần như không rời dù chỉ một chút. Mãi đó cho đến khi kim chỉ đến số 12, đúng 5 phút trôi qua anh quay người lại vặn khẽ chốt cửa. Cánh cửa được khóa trái, khiến anh hơi khựng lại nhưng chóng đưa tay lên gõ nhẹ mấy cái vào cửa.

" Ra ngoài đi, em còn đứng trong đó sẽ cảm lạnh. " Giọng nói lạnh lạnh của Trần Mặc Cảnh mang chút quan tâm vọng đến tai Dương Hiểu Tĩnh một cách chậm rãi, cô vẫn rất bình tĩnh xả nước lên thân hình nhỏ nhắn một cách vô thức. Ánh mắt cô vô hồn tựa như mặt hồ, thâm sâu chỉ thấy một nơi nông cạn, lúc ẩn lúc hiện những xúc cảm khó hiểu.

Mắt chảy vào khóa mắt cô, vừa cay vừa khó nhìn những thứ trước mắt, rồi từ từ qua sống mũi cô có khi còn khiến cô ho sặc sụa nhưng dần lại thành thói quen. Ngu ngốc đến bất thường!

Vài tiếng gõ cửa nữa lại vang lên..

" Em còn không ra? Đừng trách tôi không nể mặt. "

Câu nói vẫn thoảng qua tai Dương Hiểu Tĩnh như một cơn gió lạ, cô nghe thấy nhưng cô chẳng muốn ra, cũng chẳng muốn rời khỏi nơi này. Thế giới ngoài đó đờ đẫn lắm, trái tim cô yếu ớt chống chịu không nổi giờ trở nên tối mịt, lối đi dường về cũng chẳng còn rõ nữa.

Nếu không phải là duyên đã định, nếu không phải nợ kiếp trước quá lớn.. Thì kiếp này những cửa ải không nhiều đến vậy..

Cô từng ngược mắt lên nhìn bầu trời xanh mướt nhưng bị ánh nắng làm cho sợ hãi mà mau chóng nhắm hờ đôi mắt lại.

Nếu là tương lai cô không dám nghĩ đến, cô thà tự nhốt mình trong quá khứ có lẽ sẽ ổn hơn. Bởi ngỡ một ngày chọn lại vẫn là nắm tay anh rồi bị buông bỏ, khi đó chắc sẽ đau.

" Tĩnh " Giọng nói Trần Mặc Cảnh lạnh lạnh vang bên tay cô một khoảng cách rất gần, nước ngưng đọng lại, khăn bông đã ôm trọn lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô phút chốc đã ở trong lòng người đàn ông ấy.

Dương Hiểu Tĩnh không mở miệng, cô lại khẽ cụp đôi mi cong vút xuống một cách chậm rãi.. Anh ấy quá mức nhẹ nhàng khi dùng cự chỉ nhưng giọng nói lại chẳng mấy khi ấm áp, nhiệt độ lúc nào cũng như một..

" Cảnh.. " Đôi tay ấy luôn qua phía sau lồng ngực anh, thật chặt lấy tấm lưng rộng lớn mà rúc người vào.

Trần Mặc Cảnh khẽ đặt Dương Hiểu Tĩnh xuống giường, chiếc khăn cuốn ngang người không được kín đáo. Làn da trắng hồng nổi bật lên chiếc khăn bông trắng, thoáng cái đã lọt vào mắt người đàn ông nhưng lại không để lại mấy chú ý. Anh khẽ lấy chiếc khăn đã chuẩn bị sẵn bên giường lau khô đầu cô, từng động tác cứng nhắc khiến người con gái bên dưới phải chịu đau nhưng lại chẳng kém những xúc cảm khó tả.

Dương Hiểu Tĩnh bị người đàn ông kia vò cái đầu đến mức khó coi, nhiều khi đau cô còn phải bặm môi mà chịu đựng. Có thể coi đó là lần đầu anh làm nên châm chọc cho chút. Những động tác đó bắt đầu ngưng lại sau một hồi, anh đưa mắt nhìn cái khăn đã ẩm đôi mày khẽ cau lại một cách khó hiểu.

" Gần đây tóc em rụng nhiều? " Anh nhìn những sợi tóc trong chiếc khăn, biểu hiện chẳng rõ lo lắng hay thắc mắc nhưng lại tỏ vẻ dễ thương đến lạ. Dương Hiểu Tĩnh không cười mà giặt chiếc khăn trong tay anh lại, thái độ vô cùng khó chịu. Rõ ràng là do anh mạnh tay khiến tóc cô đứt chứ không phải rụng. Nhìn qua cũng chẳng quá nhiều, anh đứng là chẳng hiểu con gái chút nào. Lau đầu lo chải dính lại vài sợi tóc cũng vì anh mạnh tay nên hơi quá, cũng có thể do gần đây cô yếu nên tóc không chắc nữa chăng?

Hết Phần 25

Mọi người có thể nhấn 1 sao, cho mình 1 bình luận nhận xét không?

Xin lỗi mọi người năm nay Trang lên cấp 3 nên rất bận, gần đây ra truyện không đều nên chắc nhiều bạn sẽ nản bỏ truyện:((

Trang sẽ cố gắng ra đều, mong mọi người sẽ ủng hộ mình đến khi kết thúc truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhầm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Dương Hiểu Tình không trả lời, môi cũng chẳng nở thêm nụ cười nào mà lẳng lặng giữ lấy tấm khăn trên người rồi khẽ lách qua người Trần Mặc Cảnh rồi đi một cách nhanh chóng. Cô không phải là người trong sạch trước mặt anh, hai má cũng chẳng còn đỏ hồng lên như trước. Cái quãng thời gian 6 tháng xa nhau ấy khiến cô trở nên khác lạ, đến cả bản thân mình cô cũng chẳng còn quan tâm, cô chính là đề mặc mình giữa chốn đông người. Mọi thứ lạc lõng giữa dòng đời nhưng lại khiến cô nhẹ lòng sau 1 ngày rồi lại về nhà đặt mình lên chiếc giường nhỏ, từ từ nằm mộng quên rồi đi chút đau thương. Cũng chả biết từ bao giờ cô trở nên vị kỉ như vậy, đôi khi lại thấy chính mình đáng ghét nhưng rồi lại thôi.

Phòng tắm vẫn còn dập dềnh nước khiến lòng bàn chân Dương Hiểu Tình trở nên khó chịu khi đang tự khoác những phụ kiện che đi thân thể trắng hồng. Động tác của cô chậm chạp, thêm chút nóng lòng cho kẻ ngoài kia.

Phía ngoài bỗng trở nên đông đúc hơn, bên cạnh Trần Mặc Cảnh là một người đàn ông nhìn cũng trạc tuổi anh, kẻ hán là một người phụ nữ dung mạo động lòng người nhìn những thứ tươi đẹp nhất.

Dương Hiểu Tình chỉ đưa mắt nhìn qua rồi bước qua ba người họ một cách bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra. Và rồi cô trở về với chiếc giường bệnh chậm rãi thả lỏng mình xuống nơi đó. Hơi thở cô nóng rất, thực sự rất khó chịu dù vậy cô vẫn trùm chăn kín đầu rồi cố gắng chìm vào giấc ngủ. Tâm trạng của cô rất rối, cứ từ từ liên kết những suy nghĩ tiêu cực nhất đến nhức đầu. Đầu tiên cô muốn hỏi gì? Chính là anh ấy đã về rồi nhưng cô chỉ vui ở giây phút đầu rồi từ từ thành sợ hãi. Tại sao?

Có cái gọi là ngờ nhưng nhận ra được thực hư rồi thì lại chẳng dám nghĩ nữa, cô mơ hồ giữa cái không gian này rồi cũng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ khi nào cũng không hề biết.

[...]

Trần Mặc Cảnh kéo tấm chăn xuống đến ngang bụng Dương Hiểu Tình rồi quay về ghế ngồi cạnh Lục Khương Thâm, ánh mắt giảm đi mấy phần nhiệt tâm sâu chính là đau thương bên ngoài là cứng cỏi. Nội tâm của con người khó hiểu như vậy đây, trải qua quá nhiều sự đời bức tường ngoài sẽ rắn chắc đến mức chẳng ai có thể phá vỡ để bước vào thế giới bên trong.

Anh cũng chính là vậy, gần như vô cảm với thế giới này ngoại trừ cô ấy!

Ánh nắng hắt vào căn phòng vào buổi sáng xuân, tấm rèm lần đó được mở ra một cách đầy bất ngờ khiến đôi mày anh khẽ nhíu lại. Hình dáng ấy ngay từ đầu không phải là cô, điều đó khiến anh chẳng thể mở miệng mà lặng lẽ rời khỏi giường. Mọi hành động ngày qua ngày, khiến con người anh trở nên lạnh nhạt cho đến khi 6 tháng thật sự trôi qua. Lòng anh nhớ cô đến quận lại.

Khi anh đến tìm cô thì con người ấy cũng khô quạnh như ngọn cỏ dưới ánh nắng gay gắt của mùa hạ..!

Yêu thực khiến con người già dặn, có một chút hạnh phúc cũng chẳng hề thiếu sợ hãi.

Có lúc trời phủ tuyết trắng để lại quanh anh một khoảng không gian lạnh lẽo, anh vẫn chỉ nhớ đến một người. Ngày đêm như vậy dần thành một thói quen, tay anh vẫn dính máu tươi, vẫn tự mình kiếm ra những đồng tiền vô nghĩa.

Cho đến giờ trái tim anh vẫn thô cứng bởi cô ấy hẳn đang xa lánh anh. Cô ấy bắt đầu sợ tổn thương thì anh quay lại, trong mắt bao nữ nhân anh là hoàn hảo nhưng chính anh nhận ra mình là một kẻ tồi, ích kỷ. Anh không muốn đem cô vào thế giới mình, một nơi hoang sơ đậm mùi thuốc súng. Nhưng rồi cái thứ tình cảm nồng nóng được bên cô khiến anh chủ động quay lại.

Căn phòng trầm lặng, chẳng ai một lời chào hỏi chỉ là im lặng đến mức có thể cảm nhận những hơi thở chậm rãi.

Trần Mặc Cảnh quay sang nhìn Lục Khương Thâm đôi mày khẽ nheo lại như một chỉ thị cho người kia.

Hắn dường như hiểu được nên rất nhanh đưa ánh mắt lạnh nhạt nhìn cô gái bên cạnh.

Cô gái đó tựa như một tảng băng di động, chậm rãi đứng dậy rồi đi. Từng bước đi chậm rãi đến mức đè nén lên cảm xúc của người đàn ông ấy đến nghẹn thở.

"Sao rồi?" Trần Mặc Cảnh tựa lưng vào ghế một cách khó khăn, cả gương mặt trở nên trầm ngâm tựa như 1 bản nhạc lặng.

" Lô hàng đã bị chặn lại, nhưng tên cầm đầu không rõ danh phận. " Lục Khương Thâm mở điện thoại lên đưa ra hai ba bức ảnh chụp lại toàn cảnh của phi vụ làm ăn trái phép trên vùng đất họ cai quản. Đa số đều là ma túy, những chất kích thích đang phổ biến hiện nay.

Đôi mày Trần Mặc Cảnh cau lại một cách khó coi, con thịnh nộ bên trong anh đang dần được nén lại bởi gương mặt đang yên lặng chìm vào giấc ngủ ấy. Anh dần quên đi mình từng sống như một dã thú mỗi khi những vụ việc tương tự xảy ra nhưng gần như giờ đã khác. Anh cố là một người tốt hơn không phải trước mắt thiên hạ mà là trước mắt cô ấy.

" Về nước tự xử đi " Anh chậm rãi buông lời rồi rời khỏi ghế đi về phía giường bệnh, đôi mắt nhẹ nhõm nhìn người con gái trước mặt.

Yên bình giữa thế gian loạn lạc là đứng trước mặt cô ấy, sống thật với những xúc cảm trong mình. Tự lòng nói thúc đẩy khẩu miệng mấp máy lời yêu với cô ấy.

Lục Khương Thâm khựng người lại đôi mắt bỗng trở nên tối đen như một con mồi bị chiếm đóng trong khoảng tối chỉ còn là bóng tối bao quanh. Hắn lặng lẽ tắt điện thoại, rồi chậm rãi đứng dậy quay lưng ra phía cửa.

Cách hắn cư xử không hề níu kéo được anh, tựa như cơn gió thoảng qua suốt sáu tháng hắn không làm anh lung lay vì quyết định ấy. Lục Khương Thâm chưa từng biết yêu là gì? Nhưng hắn hiểu được cảm giác đau đớn tận xương tủy của việc bị bỏ lại, hắn coi Trần Mặc Cảnh là anh em. Coi như một người thân, hắn không mở miệng với nhiều người gần như từ khi sinh ra hắn đã bị ruồng bỏ. Hắn là ai? Ngày đêm chẳng ai đếm xỉa đến, đến cả máu thấm nhuộm cơ thể hắn cũng chẳng ai để ý.. Quý dử ở trần gian là do lời dị nghị tạo nên.

[...]

Dương Hiểu Tinh tỉnh dậy vào khoảng 7 giờ tối, không có ai bên cạnh cô.

Đường lối căn phòng chỉ được một bóng đèn nhỏ tỏa ra ánh sáng mờ ảo soi hướng. Lòng cô như ghen lại..

Ờ ra anh ấy về rồi!!

Anh ấy về rồi!!

Về thật rồi..

Nơi nào đó trong cô như bị ngàn mũi dao đâm thẳng, không ngừng đâm vào vết thương cũ. Cô tựa như một mảnh vải vừa được khâu lại thì lại bị xé rách.

Dương Hiểu Tinh khẽ ngồi dậy đưa mắt nhìn không gian lạnh lẽo một lần nữa, tựa như muốn tìm chút hi vọng nhưng chỉ trong tích tắc nó đã bị dập tắt. Lòng cô nôn nao trào dâng một đau thương, tựa như gió thổi qua sẽ chẳng tìm thấy nữa.

Bàn tay cô nắm chặt lại, những chiếc móng được mài một cách tinh xảo, phủ trên mình lớp son đỏ thắm cứ thế xiên vào da thịt. Máu tươi không hề ứa ra nhiều, cô không hề cảm nhận được vết đau bên ngoài.. Nhưng bên trong lại như sóng trào đưa thương đau quay về, anh ấy lại rời đi khi vừa quan tâm cô đôi chút..

Cô muốn hét lên với cả thế giới người tôi yêu là Trần Mặc Cảnh... Tôi thực sự muốn hận anh ta.. Nhưng tôi cần anh ta..

Cả đời cô không hận anh.. Càng hận càng thêm nhưng nhớ.. Tình là rượu càng uống càng say..

Đau thương tựa như ánh trăng vàng rơi qua cửa sổ cô lại cười đưa bàn tay thấm máu tươi che đi nó..

Khỏe mắt cô ướt nhòe, ánh trăng cũng lóa ra dần khiến cô đổi ánh nhìn.. Mùi cháo thịt thêm chút hành ấy thơm quá, người đàn ông đó giống kẻ cô đang trách móc quá.

Thực sự thực tại cô vẫn đang nhìn thấy người ấy cầm bát cháo tiến về phía mình.. Thực hư không rõ nhưng xúc cảm cô cho đó là thật..

Thứ vị mằn mặn lẫn dài trên má cô tựa như một dòng suối chảy siết..

Bát cháo được đặt xuống Trần Mặc Cảnh vẫn mang thần sắc tựa như băng bước đến gần giường bệnh. Anh đưa mắt nhìn cô, những giọt lệ tựa như phiến băng nhọn sắc chạm vào lồng ngực anh..

Anh khẽ đưa tay lau đi những giọt lệ trên gò má gầy, ánh mắt đầy xót thương. Giọng nói cũng nhẹ xuống khẽ hỏi thăm về lí do.

" Em gặp ác mộng sao? "

Dương Hiểu Tinh đưa đôi mắt đầm lệ nhìn người đàn ông trước mặt, bàn tay thấm máu của cô cứ vậy không lường lự chạm vào gương mặt tuấn mĩ của anh.

" Sao? Em... " Anh chưa kịp nói hết lời cô đã tức giận ngắt lời..

" TRẦN MẶC CẢNH.. " Ánh mắt cô khi thốt lên tên anh là hận thù, muôn phần là căm hận nhưng lại khóc thành đau thương..

Người con trai đó cũng chỉ cười nhẹ mà đáp hai từ. " Anh đây. "

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bước Khởi Đầu [1]

Giọng nói của Trần Mặc Cảnh cứ thế đánh thức hết những xúc cảm giấu kín trong người con gái ấy.. Hai từ " Anh Đây " đủ để khuấy động tâm tư của Dương Hiểu Tình, nước mắt cô cứ vậy như chuỗi ngọc đứt vô thức rơi xuống..

Hoa năm đó vừa kịp tàn người đã tìm về cứu chữa!

Người nhớ cô ấy đến mất đi cảm nhận riêng.. !

Cô ấy nhớ người là từng giây đều lặp lại hình bóng ấy trong tâm trí...!

Chỉ là 1 chút nhẹ nhàng của anh ấy lại khiến cô mở những lớp phòng ngự sau bao giọt nước mắt.. Nhờ sau này anh ấy lại đi thi sao? Cô không dám nghĩ cho hiện tại mà ôm anh vào lòng, cô sợ thực tại và tương lai quá mức đối lập.. Khi đó cô chỉ muốn nói.. Trái tim cô cảm nhận được cái cảm giác ghen ngào, thèm khát cái chết đến mức lờn nhìn ánh mắt trời..

Tuổi cô còn nhỏ, cái tuổi đôi mươi ăn học ấy thì cô đã đem lòng yêu một nam nhân khiến cả thế giới phải dừng chân. Anh ấy không hào hùng với cái tư cách như bao người khoác lên mình bộ cảnh phục, mà ngược lại luôn thâm trầm lựa trọn hai tông màu đen trắng để diện lên thân xác hằn vết thương quá khứ xen lẫn thực tại. Kề ngoài cứu giúp mạng người thì được vinh danh, anh ấy giết hại một kẻ xấu cứu một bé gái thì vẫn bị dị nghị.. Cô biết anh ấy quen dân, cô không mấy quan tâm đến điều ấy.. Nhưng chính những điều ấy khiến anh ấy cách xa cô..

Gần mấy tháng nay, xung quanh cách khu vực lân cận rất ít những cuộc ẩu đả. Ở những tổ chức nhỏ cũng dừng chân lại, họ chỉ hút thuốc uống rượu đi làm hay cướp giật sống qua ngày. Tuy nhiên những tổ chức lớn ngang bậc với Trần Mặc Cảnh thì luôn lấn tới, đôi khi còn động đến Dương Nhược Thiệu. Tựa như dầu bén lửa ngày gần nhau nhiều cháy càng lớn, Dương Hiểu Tình nhìn thấy hình bóng ba mình trong cuộc đấu ấy. Ai cho cô biết ông ấy nhiều tuổi? Cũng sắp năm chục rồi nhưng nhìn qua vẻ bên ngoài thì cũng chỉ khoảng bốn chục.

Khung cảnh đậm mùi thuốc súng, sự mù mịt của khói bụi khiến bóng dáng Dương Nhược Thiệu thoát ẩn thoát hiện, từng cách di chuyển nhanh nhạy khiến cô nở nụ cười lạnh đến mức tự mình cho rằng mình vô cảm ngay cả khi thấy ba mình trọng thương. Cô muốn lao xuống giữa đám đông ấy tự tay giết chết những kẻ nhắm đến ba mình nhưng khi đó thì sao? Cô vẫn chỉ đứng ở một góc khuất xem hết màn hỗn độn ấy.. Ba cô không cho phép cô thấy ông ấy tức giận, không cho phép ai nói với cô ông ấy tàn nhẫn như nào. Ông ấy là người ôn hòa trong cô và không hề muốn con gái nhìn thấy người ba ngày ấy cầm trong tay trăm mạng người.

Dương Hiểu Tình đau thì đã có ba đỡ dành, nhưng vết thương lại chỉ có mình người đàn ông kia khâu lại.. Kí ức của cô dần chỉ còn đau thương, sự cô độc bao bọc nơi đây quá lâu. Trước mắt cô là anh ấy, kẻ khiến cô thương tâm đến mất đi cả 1 tuổi thanh xuân.

Trần Mặc Cảnh cái tên ấy đã bao lâu cô không dám nghĩ đến, mà hôm nay lại xuất hiện chứ? Anh ta là gì? Anh ta chẳng là gì cả.. Chẳng là gì.. Thực sự chẳng là gì của cô hết.

Bàn tay ấy đã lau khô những giọt nước mắt trên gương mặt cô và cũng không giúp nổi lòng cô vui hơn nữa. Anh không cười, không nói chỉ im ắng xoa đầu cô rồi quay người lại lấy bát cháo đã bớt nào rồi ném thử 1 thìa.

" Ăn một chút? " Trần Mặc Cảnh mức lấy một đường cháo bên ngoài bón cho người con gái trước mắt nhưng thời hạn để được chăm sóc cho cô ấy quá ngắn.

Dương Hiểu Tình cầm lấy bát cháo và chiếc thìa từ tay Trần Mặc Cảnh rất nhanh, đôi môi khẽ mím lại gần như đang mang thái độ cự tuyệt với chính xúc cảm của mình rồi quay người ra phía cửa sổ. Cô nhìn khung cảnh bên ngoài qua khe rèm nhỏ, chỉ có 1 vệt đen nhỏ của không gian bên ngoài.. Nó rất đơn độc trong mắt cô.

" Anh có thể về rồi.. " Giọng nói cô nhỏ nhẹ nhưng lại mang một hơi lạnh từ trong tâm hồn.

Trần Mặc Cảnh không nói gì thêm khẽ quay lưng rồi đi, một chút nuối tiếc trong anh cũng không để lộ. Anh cương quyết dành lại cô cho mình nhưng sẽ không hèn mọn đến mức sống trái lại với bản chất của mình. Sóng gió có thể đến bất cứ thời điểm nào, cô cần mạnh mẽ còn anh cần cương quyết trong mối tình cảm này.

Vài phút lặng lẽ trôi qua sau tiếng đóng cửa, Dương Hiểu Tình vẫn lặng lẽ ăn cháo. Cô thích hương vị quen thuộc cho chính tay anh nấu, cô nhớ nó đến mức mỗi lần nhớ về lòng lại cồn cào những hồi ức êm đềm không mấy sống gió.

Dạ dày hơi đau, có chút no nên Dương Hiểu Tình dừng việc ăn lại mà đưa mắt nhìn lên đồng hồ, thời gian chớm khoảng 8 giờ tối cũng còn khá sớm.

Không gian bên ngoài có vẻ trầm tĩnh nên cô cũng không ngần ngại nhắc thân thể yếu ớt rời khỏi giường.

[...]

Hành lang trống vắng đôi khi có thể nghe rõ tiếng gió lùa qua..

Dương Hiểu Tinh lẳng lặng bước vào thang máy dịch chuyển lên tầng thứ 34 của tòa nhà A.

Mới hôm qua cô có nghe nói Phong Mỹ phải nhập viện do bị động thai. Cô gái ấy là người đã nghe hết bầu tâm sự của cô trong 6 tháng qua, chỉ tiếc thay số phận của cô ta quá mức thảm khốc.

Chuyện tình của Phong Mỹ cũng chắc chắn không ít, cô ấy qua lại với người mình yêu thầm 5 năm nhưng tiếc thay người ấy lại đem lòng thương một cô gái khác. Số phận của cô ấy tựa như một tấm gương phản chiếu hai nhân cách. Con người Phong Mỹ vốn nhân từ nhưng người đàn ông ấy khiến cô trở nên tàn độc. Tâm tư của người con gái ấy dày đặc, không biết khóc, không cười lúc nào cũng chỉ trầm ngâm nói chuyện.. Rất đáng thương.

Số phòng 76, tầng 34 đã ngay trước mắt.. Khoảng không gian nơi đây thoảng dư vị tình cảm nồng ấm, đến mức Dương Hiểu Tinh vừa đẩy cánh cửa đóng hờ ra nhìn vào đã nhanh chóng quay lưng rời đi. Cô nghĩ người con gái ấy bây giờ đang được che chở bởi người đàn ông đó, về mặt anh ta miễn cưỡng nhưng cô ấy lại hạnh phúc đến rộ lòng. Tình yêu vốn theo nhiều chiều hướng, mỗi kẻ ở đời đều có cách lựa chọn khác nhau. Nên dù đau đến ngu ngốc lừa dối chính mình họ vẫn có thể lao vào.

Thang máy cứ vậy lại dịch chuyển xuống dưới lầu một, tiếng gió vẫn lộng vào không ngừng.. Cô cũng cứ vậy mơ hồ đi dạo.

Hơi lạnh một chút nhưng cũng dần thành quen, bước chân cô chậm rãi bước theo ánh đèn yếu ớt thế cho đến khi có chút ngỡ ngàng về khung cảnh, mùi thuốc lá có chút quen thuộc dày đặc cả 1 khoảng không gian. Những đốm đỏ ẩn hiện trong góc khuất, bóng dáng người đàn ông cao lớn dần thoát ra khỏi nơi ấy.

Trần Mặc Cảnh khẽ cau đôi mày lại tỏ vẻ khó chịu, điều thuốc trong tay cũng vô thức rơi xuống rồi khẽ bị dập tắt đi rất nhanh. Anh nhìn cô một chút rồi đưa mắt nhìn lại căn phòng ở tầng 5, đèn vẫn bật nhưng người thì không còn.

" Anh không về? " Dương Hiểu Tinh nhỏ giọng hỏi.

" Chưa muốn về, ở lại một chút được không? "

" Tùy thuộc vào anh. " Cô chỉ lạnh nhạt đáp lại rồi bước tiếp về phía trước, kẻ sau cũng bước theo.. Lòng cứ thế ghen lại mà dâng trào thứ xúc cảm lắm thời điểm.

Chỉ nhắc được vài ba bước, bả vai cô bị anh giữ lại khiến bước chân cũng ngừng di chuyển. Anh không nói gì, cũng chỉ chậm rãi quay người cô lại tự tay mặc chiếc áo khoác của mình cho cô. Anh ít nói nhưng hành động lại không ngừng cho cô gái xao xuyến. Lòng cô có chút rối loạn nhưng lại dần yên tĩnh mà nở một nụ cười với anh.

" Về nghỉ ngơi, em còn yếu. " Giọng anh lạnh lạnh khuyên dẫn người con gái trước mắt.

" Em muốn đi dạo một chút.. Muốn rồi anh về đi.. Để cô ấy ở nhà một mình không tốt đâu. " Nụ cười trên môi Dương Hiểu Tinh ngày càng hiện rõ hơn, không hẳn là đau thương cũng chẳng phải vui vẻ. Mà nó chỉ khiến đáy lòng anh áy náy hơn.

Trần Mặc Cảnh vẫn trầm tĩnh, về mặt thoảng một môi rồi khẽ cúi người xuống kéo khóa áo khoác cho cô. Xong anh cũng quay người về con đường phía trước, ánh mắt lạnh như dao khắc nhìn ánh trăng yếu ớt mà nở nụ cười chế giễu bản thân. Anh không yêu người con gái đó, suốt sáu tháng anh không hề rung động dù đã cố gắng gạt người kia ra khỏi trái tim.

Anh hối hận vì sáu tháng trước không ở lại nơi đây.. Vì trong sáu tháng trước đã làm tổn thương một cô gái khác..

" Em không phải không quên được anh.. Cũng không phải thiếu anh sẽ chết. Chỉ vì thời điểm thực tại vẫn chưa có người đàn ông nào khiến em rung động. Vì vậy nếu anh yêu người con gái ấy, đừng làm cô ta tổn thương. Cũng như đừng tìm đến em để chuộc lỗi lầm xưa khi thương tình nay còn vui hơn xưa. Em không nhân từ đẩy anh đi lần nữa đâu. " Dưới sự phản chiếu của ánh trăng, gương mặt ấy nở nụ cười hạnh phúc đến mức kẻ nhìn rơi lệ. Lòng cô tựa như dao khắc thành đường dài chưa có điểm dừng. Tình yêu khi đối phương đã thay lòng có giữ lại cũng dần thành chán ghét.. Nụ cười vậy đó..!

Trần Mặc Cảnh không đáp mà lạnh nhạt quay người lại chậm rãi châm điều thuốc. Anh hít lấy một hơi sâu rồi nhả khói mù mịt khiến đôi mắt ấy cay cay.

" Đến khi có cô gái khác khiến tôi rung động.. Em về bên tôi được không? " Giọng anh tràn ngập đau thương, lạnh buốt cả một không gian. Sự thiếu thốn yêu thương khiến con người anh cô độc đến từng lời nói đều chân thật.. Đau đến quận lòng mà nói tiếp.

" Xin em.. Đừng hành hạ bản thân mình, đừng cho rằng mình đơn độc. Đừng xé những bức hình về tôi.. Nếu em ghét, em hận. Chỉ cần chạy về phía tôi, gọi tên tôi thật to. Tôi sẽ chết.. " Trần Mặc Cảnh cười lạnh sau câu nói, anh khẽ hít lấy một hơi thuốc rồi nhả khói.. Làn khói che đi nỗi buồn trên gương mặt anh trong giây lát rồi tan dần đi.. Chỉ còn lại sự lạnh nhạt..

" Em.. " Dương Hiểu Tinh vội lên tiếng nhưng nụ cười của người đàn ông trước mắt lại khiến cô khựng lại, mọi xúc cảm như bị chi phối cứng đờ.

"Muộn rồi, anh đưa em về phòng. " Anh vút điều thuốc còn dở dang rồi bước lên phía trước, anh không đứng gần cô chỉ đi trước với tốc độ chậm để còn có thể nghe rõ hơi thở của người con gái ấy. Chỉ vậy thôi cũng đủ để yên tâm.

Con đường dần thu ngắn lại, Trần Mặc Cảnh dừng lại trước mấy bậc thang đi vào trong bệnh viện mà quay lại nhìn Dương Hiểu Tinh. Về mặt anh vẫn lạnh nhạt dù có bao nhiêu xúc cảm mới lướt qua cô vẫn không hề thay đổi. Cô lại cười với anh, tựa như đóa hoa yếu ớt chống chịu lại sự gay gắt của ánh nắng mặt trời.

Dương Hiểu Tinh cúi người xuống, cô cố gồng mình kiềm nén những lần ho. Nhưng càng nén lại cổ họng cô lại khó chịu, ngứa lên. Cứ thế đến khi anh bước đến gần đỡ lấy thân yếu ớt của mình, cô cứ liên hồi ho. Ho đến mức rất cả cổ, nước mắt cũng ứa ra vì một thứ gì đó.

"Đưa em lên phòng đi. Em mệt " Cô nhờ vả anh, nhưng lại không ngược lên nhìn anh dù chỉ một chút cũng không. Đầu đó trong cô là lo sợ, thứ dịch lỏng ấm nóng trong tay cô thực sự ghê tởm. Máu đỏ thắm chưa bao giờ là ôn. Cô hơi đau thôi..!

Trần Mặc Cảnh đầy lo lắng khẽ bế Dương Hiểu Tinh về phòng. Không gian xung anh bề bộn, ý trí bỗng dưng hóa đá lạnh đến mức mỗi lần quan tâm cô đều cứng nhắc không để lại nơi đáy lòng người con gái chút niềm tin. Anh lo sợ tình yêu của anh quá tàn độc. Bởi anh chưa từng cảm nhận được yêu thương của lòng người. Họ chỉ coi anh là dã thú mang hình hài con người..

...

"Đưa em về phòng bệnh. Đứng qua phía bên đó. Mùi thuốc khó chịu. " Cô hiểu anh muốn đưa mình đi đâu nhưng cô không thích qua bên đó, anh định cho cô nghe họ phán xét về bệnh tình của mình ư? Không cần cô biết rõ. Ha. Rất rõ.

"Ngoan. "

"Em nói anh không nghe à? Phòng bệnh hướng bên kia. "

"Tinh, đừng làm anh điên lên. "

"Bỏ em xuống. Bỏ xuống. "

Trần Mặc Cảnh nhanh chóng thả Dương Hiểu Tinh xuống hàng ghế chờ, những tơ máu trong mắt anh cũng dần hiện rõ hơn trong con tức giận. Mặc cho cô đang yếu ớt, anh vẫn vô thức thả cô xuống không chút nương tay.

Người con gái trước mắt anh gần như nổi điên lên nhưng lại nở nụ cười lạnh nhạt mà rướn thân thể đau nhức lên. Từng đốt xương như sắp tách rời khỏi nhau, thực sự con người của anh vẫn tàn độc như vậy. Chẳng khác mấy, nhưng chính con người ấy lại khiến con người ta điên cuồng hơn. Đây anh cho một cô gái khác dùng cũng tiếc nhưng hết tình cảm với cô cũng đâu nhất thiết nhân tâm đến vậy?

"Sao? " Anh dùng ánh mắt lạnh như dao khắc, bàn tay thô bạo bóp chặt lấy chiếc cầm thon gọn của cô.

"Humm? "

"Em đang thách thức sự kiên nhẫn của tôi? "

Dương Hiểu Tinh không trả lời, cô cũng chẳng thèm nhìn anh mà đưa ánh mắt nhìn dòng người lướt qua. Chính điều đẩy lại khơi dậy con người đã giấu kín trong anh.

Trần Mặc Cảnh bóp chặt chiếc cầm của cô hơn, anh gần như muốn hành xác con người ương bướng trước mắt nhưng lại không thể.

"Em tưởng anh còn thương mình cơ? " Ánh mắt Dương Hiểu Tinh sắc bén nhìn thẳng Trần Mặc Cảnh, thốt lên lời vừa bi vừa hài.

"Ai nói tôi hết thương em? "

Anh siết chặt cầm cô hơn, kéo nó gần lại phía mình một chút rồi va chạm nhẹ với cánh môi man mát. Nhịp điệu hỗn độn hơn, môi lưỡi dây dưa với nhau một hồi. Đến khi hơi thở dần trở nên gấp gáp, thiếu khí thì cô mới sực tỉnh mà đẩy anh ra.

"Hết giận chưa? " Trần Mặc Cảnh đưa tay vuốt nhẹ một bên má của Dương Hiểu Tinh rồi nhanh tay nâng cầm cô lên. Thấy cô vẫn cứng nhắc dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh lại bóp chặt lấy chiếc cầm.

"Con gái các người đúng là khó dỗ. " Anh vừa tức giận vừa khó chịu mở miệng.

"Tôi mặc kệ em... Muốn khám hay về phòng tự đi. Muốn giận thì giận. Chết tiệt. " Trần Mặc Cảnh khó chịu nói xong cũng rời đi, anh chẳng biết trong cô có hiểu cho tình cảm của mình không? Hay vẫn còn nghĩ về việc anh và Anne quen nhau. Nhưng vốn dĩ anh với cô ta hết hợp đồng rồi đâu còn gì. Cứ nghĩ thêm anh càng trở nên tức giận muốn đập phá mọi thứ xung quanh..

[...]

Gần mười một giờ khuya, phòng vẫn sáng điện, thêm chút giai điệu nhạc trầm lắng.

Trần Mặc Cảnh mở cửa bước vào, ánh nhìn của cô gần như đã có chút gần hơn nhưng không còn nồng nhiệt như xưa. Thấy anh bước vào sau hai tiếng cũng chỉ có chút ngỡ ngàng xong lại đưa mắt nhìn cảnh đêm yên tĩnh bên ngoài.

Anh bước đến gần hơn, cô vẫn không quay lại nhìn mà chỉ chăm chú nhìn ngắm cảnh đêm đến mức lạnh cả người. Trong anh chỉ biết cảnh đêm rất đơn độc, đã có thời gian anh thích nó đến mỗi đêm đều thức một hồi lâu để xem sự biến chuyển của chiều không gian đơn độc ấy.. Phải chăng cô cũng vậy... Một con người nội tâm sẽ rất khó để anh bước vào nơi thâm sâu của ngàn tâm tư..

"Thuốc dạ dày ăn xong uống đi." Trần Mặc Cảnh vứt túi thuốc về phía Dương Hiểu Tinh, sau đó quay lại bàn uống nước bày đồ ăn ra.

Dương Hiểu Tinh mệt mỏi nhấc thân thể đau nhức xuống, nhìn thấy bát cháo cá cô bỗng dưng có chút khó chịu rồi quay người chờ về giường.

"Em không ăn cháo cá đâu.. Anh đừng đi." Cô mệt mỏi lê bước chân mà lên tiếng.

"Tôi có mua cháo xương, có nhiều rau thơm, 1 phần sữa đậu nành nóng, lại đây.."

Hết Phần 27

150 sao ra phần tiếp theo..

Cảm ơn đã theo dõi..!

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Bước Khởi Đầu [2]

Dương Hiểu Tinh khựng người lại, cô vẫn đưa mắt nhìn màn đêm qua khe rèm nhưng lòng như bị một cảm xúc khơi động nơi đáy tim.

Mùi cháo thịt có chút khác lạ nhưng vẫn là loại cô thích, anh chưa từng quên cô ghét thứ gì, hay thích gì đó.

Người đàn ông đó mở hộp cháo nóng hổi, đặt vào đó một chiếc thìa nhựa. Rồi ngồi ăn phần ăn của mình, anh không quan tâm cô có quay lại hay không vẫn chậm rãi nuốt miếng cháo bông rất xuống cổ họng.

Anh vẫn ăn, dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng gần như được đem giấu đi đâu đó. Chỉ còn một người đàn ông vô tư, giản dị.

Tối hôm đó, không gian chật kín những xúc cảm từ hai đối phương. Cháo hết, sữa voi. Kê nằm ghé, kê trên giường.. Hơi thở mỗi lúc một rõ, chỉ cựa cái hay liếc nhìn nhau một cái cũng cảm nhận được.

Đêm đó anh hỏi cô: "Em có thích xã hội đen không?"

Câu hỏi tựa như một con dao xé tan màn đêm tĩnh lặng, Dương Hiểu Tinh chậm rãi quay lưng lại phía ghế sofa.

Ánh trăng len lỏi qua khe cửa, yếu ớt rơi vào phía người đàn ông ấy. Anh không nằm mà dựa lưng vào ghế. Phong thái lạnh nhạt nhìn về phía bức tường tối đen, gương mặt cương nghị có chút đáng sợ.

"Anh có chuyện gì sao?" Cô rời giường, nhấc chân về phía ghế.

Từng bước chân tiến gần hơn đều khiến cô cảm thấy sự nặng nề trong người đàn ông ấy, dáng vẻ nghiêm túc mỗi từ nói ra đều như việc trọng đại.

"Cuộc sống của tôi như một đường đua không đích, kẻ chiến thắng chỉ có thể lao về phía trước. Kẻ đứng lại sẽ đem mạng thế chấp. Nếu tôi yêu em, cần em. Em có bước vào nơi đó không?" Trần Mặc Cảnh đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn Dương Hiểu Tinh, anh nhìn con người ấy đến lạnh đi.

"Thực ra tách ra khỏi mối tình không phải quá khó, chỉ tiếc là người mình yêu ra sao? Tìm kẻ thay thế như nào? Nhưng kết thúc sau tất cả em chỉ thấy cần anh, nơi nào đó còn thương nhớ vẫn chưa muốn quên anh. Vẫn thăm lặng quan tâm." Cô họng Dương Hiểu Tinh nghẹn lại, cô biết tình cảm cô với anh sẽ chẳng đến vậy nếu không vì thăm lặng quan tâm nhau quá nhiều. Sự ràng bó đó khiến cô thêm được yêu thương thật sự không phải lướt qua nhau vấp rung động mà bước thẳng.

Bóng dáng đó tiến gần hơn, anh nhìn gương mặt cô với một ánh mắt lo âu. Thâm sâu là quan tâm đến mức khiến phụ nữ mềm lòng nhưng vô bực lại tàn nhẫn uy quyền khiến họ chỉ ngước nhìn. Kê trước mắt anh thật đẹp, nơi tâm hồn ấy của cô rất đẹp. Chỉ là bề ngoài cô cũng quá đau buồn vì thương tình mà mất đi con người yêu kiều năm đó.

Anh đang đứng trước mặt cô, nhận được một cái nhìn ấm áp hơn trước lòng cũng nhẹ đi. Cô đang dần chấp nhận lại mối quan hệ này, ánh mắt cừ cừ cũng dần ấm lại.

"Ngày mai tôi sẽ cố gắng yêu em hơn." Bàn tay thô cứng của anh nâng chiếc cằm nhỏ của cô lên, kết thúc lời nói là một nụ hôn chạm nhẹ cánh môi.

Sự lạnh lạnh, mềm mại ấy khiến con người họ ấm nóng.

Dương Hiểu Tình cúi đầu quay người đi về giường, không phải ai ngại cũng không phải sợ mối tình cảm này mà con tim cô rung động không còn nhiều như xưa. Thâm tâm cô hơi lạnh, chỉ mới được sưởi ấm đôi chút..

[...]

Quán cà phê QCA phía Bắc đông khách hơn sau 1 tuần Dương Hiểu Tình xin nghỉ, mọi thứ ở hôm nay nhộn nhịp đến chật kín một phòng lớn.

Tiếng đàn dương cầm vang lên trong không gian yên tĩnh, giọng hát thê lương khiến kẻ qua người lại đều dừng lại nghe những giai điệu phía sau. Câu từ là chiếc dao rạch xé thương tâm người nghe, nhạc dạo đi vào thung lũng bi thương hóa giải chút sầu rồi cho họ thêm chút mạnh mẽ thay bằng sự yếu đuối.

Ngón tay lướt trên phím nhạc, mang theo những tâm trạng trầm lắng. Cho đến khi kết thúc bản nhạc một hồi tiếng vỗ tay mới vang lên cũng một lúc.

"Lâu rồi mới gặp lại, giọng hát rất ấm lòng người." Một người đàn ông diện bộ vest đen, cầm bó hoa hướng dương đưa cho Dương Hiểu Tình. Hắn ta mang nét Trung Hoa, vóc người cao ráo lại mang gương mặt ưa nhìn đối với bao cô nàng. Nhưng mỗi khi bước vào nơi đây lại trở nên tầm thường với Dương Hiểu Tình, cô chưa từng nhận hoa của hắn, cũng chưa từng nói chuyện trên 3 câu.

"Cảm ơn, hoa này tôi không nhận." Dương Hiểu Tình không cao ngạo, trân thành gửi lời cảm ơn đến người đàn ông ấy rồi đưa cho hắn một viên kẹo. Mọi lần cũng vậy, hắn vẫn nhận rồi đưa ánh mắt nhìn bóng cô đi khuất mới rời khỏi quán.

Chiếc xe BMW đậu trước cửa quán, sau khi thay đồ xong đã có người đứng đợi. Ánh mắt hướng về phía nơi ấy nhiều hơn thường lệ, họ chỉ đứng xa ngắm nhìn người đàn ông, đôi khi chụp lại mấy tấm hình rồi tắt máy máy rồi đi.

Dương Hiểu Tình mãi mới mở cửa bước đến phía Trần Mặc Cảnh, gần đây cô không trang điểm đậm chỉ tô chút son qua loa. Thấy đáng vẻ được chú ý của anh, cô cũng để tâm không ít. Những bước chân nhanh nhẹn cứ vậy bước về phía anh.

"Hôm nay lâu vậy?" Trần Mặc Cảnh vén vài sợi tóc vương vấn của Dương Hiểu Tình vào tai cô.

Người trước mắt không đáp lại mà vươn người lên chăm chú nhìn anh, môi cô tiến gần hơn với gương mặt tuấn mỹ ấy.

Gió khẽ lùa qua, hương vị thơm mát của khoang miệng va chạm nhau. Anh có chút bất ngờ nhưng không từ chối lại sự bạo dạn của cô. Làn môi cô mềm mại chiếm lấy môi anh, mãi mới buông tha.

"Cô gái hôm nay gần hôn gì hả?" Anh đưa tay xoa đầu cô, rồi choàng vai cô kéo cô đi về phía trước.

"Đi đâu?" Cô quay lại nhìn anh cần nhắc nhở.

Trần Mặc Cảnh vẫn khoác vai Dương Hiểu Tình đi tiếp, đi đến khi hết vỉa hè thì anh dừng lại chỉ tay sang bên đường. Tay hướng về một quán chụp ảnh nhỏ không mấy người ra vào. Thay vì nhà nhiếp ảnh gia lớn bên cạnh thì anh lại chọn một tiệm ảnh nhỏ, vừa tiền.

"Hôm nào mình qua đó?" Anh kéo dịch cô vào người, ánh mắt dịu dàng nhìn cô.

"Anh cũng lạ ghê." Cô khó hiểu lắc đầu rồi cùng anh đi qua đường.

"Không muốn hả?"

"Không hẳn, mai em phải lên lớp.. Ngày kia.. Cả tháng đều bận, muốn chụp cũng khó."

"Không sao, em còn cả đời." Trần Mặc Cảnh nhanh chóng đáp lại, anh vừa trêu vừa thả thính, con đường phía trước rất dài. Anh muốn cùng cô bước nhưng cái quan trọng là kéo dài đến bao lâu.

Thời gian này anh trân trọng cô, từng giây từng phút đều không bỏ lỡ. Cách thức yêu của anh không như nhiều người, ý kiến của anh đều hài hòa cho hai phía. Cô vui nhưng anh cũng không quá nuông chiều.

Hôm đó hai người chào nhau tại khu chung cư, rồi không gặp nhau đến hai ngày. Có chút nhớ nhưng điện thoại cũng không rung. Gần đây Dương Nhược Thiếu rất hay hỏi cô về việc tình cảm, ông gần như biết được hai người đang qua lại với nhau. Nhưng thái độ rất nhẹ nhàng, cũng thoáng nhắc nhở lấy câu.. "Nếu con mệt cứ về nhà, không cần phải cố gắng đem tình cảm đi cho."

[...]

Cứ thế mà 2 tuần trôi qua..

Trần Mặc Cảnh chuyển đến căn hộ của Dương Hiểu Tình ở nhờ vài ngày. Anh không hề nói rõ lý do chỉ lấy cớ tìm hiểu về vùng đất bên cạnh. Việc đó dần rõ hơn khi ngày nào anh cũng chăm chú vào máy tính cùng với sắp tài liệu kín mít. Thời gian ở chung cũng không quá gần gũi, anh làm việc còn cô

học.. Không hề đụng chạm nhiều..

Trời về tối, Dương Hiểu Tinh vừa nghe điện thoại từ mẹ xong lại cặm cụi vào trong phòng bếp rửa nốt đồng bát. Nước đã lạnh đi, nên công việc này cũng trở nên ngại ngần với cô. Dáng cô lom khom, rửa lại bát với nước sạch và lòng cứ không ngừng ảm ức.

Trong khi đó Trần Mặc Cảnh vẫn thảnh thơi cầm tờ báo mới, vừa đi vừa đọc không hề rời mắt. Đến gần cô hơn, anh đứng ngược chiều với cô, dựa lưng vào bệ bếp mà chăm chú đọc nốt vài tin. Ánh mắt anh lúc hướng vào mấy dòng chữ, lúc liếc sang kẻ ảm ức bên cạnh.

" TRẦN MẶC CẢNH.. " Dương Hiểu Tinh khó chịu hét lên vẩy nước vào người anh, cô hậm hực lườm anh đến mức đôi mắt trở nên đáng sợ đến lạ.

Ánh mắt người đàn ông vẫn lướt nhìn nốt hai dòng chữ cuối cùng, rồi chậm rãi gấp tờ báo gọn gàng như ban đầu. Mãi sau mới mở miệng nhẹ nhàng đáp hai tiếng: " Anh đây.. "

Dương Hiểu Tinh tức giận tháo găng tay ra. " Đây đây cái... "

" Không được phát ngôn bừa bãi.. " Anh nhanh chóng bóp lấy má cô, khiến đôi môi chu lên trông vừa mắc cười lại có chút dễ thương.

" Tên... khôn, cút... khỏi nhà " Dương Hiểu Tinh càng nói càng bị anh bóp má lại, khiến khẩu miệng mở ra trở nên khó khăn.

" Bữa tối anh nấu, em rửa bát cũng cầu nhau. " Trần Mặc Cảnh bỏ tay ra, khó chịu nhìn đồng bát mà chậm rãi đeo găng tay vào.

Nước bắt đầu chảy, động tác của người đàn ông cũng thuần thục trắng từng thứ đồ.

Dương Hiểu Tinh trở nên khó coi hơn, cô không phải vì lười biếng mà bài tập còn rất nhiều. Nay cô đã về muộn, học từ hồi sáng đến tận tối thực sự rất mệt. Cô không nói gì thêm lết thân xác một cách nặng nề vào phòng, thực tại hơi nhanh cô thích nghỉ không kịp. Trước đây cô chỉ gọi đồ ăn nhanh, ăn xong lại học không phải như bây giờ. Có anh vào cuộc sống trở nên tươi tắn nhưng cũng có chút bẽ bội.

Trần Mặc Cảnh tắm qua sau khi rửa bát đĩa xong cũng chớm chín rười. Anh khoác tạm chiếc áo choàng màu tro rồi rời qua phòng Dương Hiểu Tinh.

Đèn điện vẫn sáng trưng, chỉ tiếc cô đã chìm vào giấc ngủ không lâu. Dáng vẻ mệt mỏi ấy khiến anh có chút lo ngại.

Cô nằm trên giường, xung quanh là sách vở ôn thi, tay vẫn cầm chặt cây bút nhưng mắt đã không tìm được mà nhắm lại.

Sắp xếp đồng sách vở xong, anh đặt cô về gối rồi khẽ đắp chăn đến ngang bụng. Ánh mắt cô khi đó chợt mơ hồ khẽ mở nhìn anh, nhưng cái mệt mỏi lại khiến cô nhanh chóng kéo chăn kín đầu mà tiếp tục giấc ngủ.

Anh cũng vậy mà rời đi..

[...]

Hơn chín giờ sáng, ánh nắng rọi vào căn phòng đầy khó chịu. Rèm cửa gần như không còn chống lại được sự phản hồi tự nhiên ấy..

Trần Mặc Cảnh hôm nay cũng đủ giấc nên dậy sớm làm bữa sáng qua loa rồi mới quay sang phòng Dương Hiểu Tinh. Trong anh không có chút vội vàng mà vẫn chậm rãi từ bếp đi ra trên tay vẫn cầm tờ báo được gửi đến ban sáng.

Trước căn phòng yên ắng, anh không gõ cửa mà thản nhiên mở cửa bước vào đi thẳng về phía giường cô, người con gái ấy gần như vẫn say giấc nhưng lại co ro ôm gối. Anh cũng thấy lạ bước chân cũng nhanh hơn.

Hạ người xuống giường, anh lật cô nằm thẳng ra rồi khẽ gọi vài tiếng nhưng không thấy cô nói gì chỉ khó chịu quặn người lại. Cứ thế mà dần lộ ra một khoảng đỏ thẫm trên ga giường khiến gương mặt anh sững lại.

Trần Mặc Cảnh không nói gì thêm chỉ khẽ gỡ chăn ra khỏi người cô.

" Tinh, dậy đi. Em đến kinh nguyệt rồi "

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Sự Khởi Đầu [3]

Giọng nói anh nhỏ nhẹ lay động người con gái trước mắt, cô khẽ vươn người dậy không chút ái ngại nhìn anh mà vội vã rời giường lấy bộ đồ mới.

" Anh ra ngoài đi, em dọn phòng. " Giọng nói cô lạnh lạnh, có thêm chút ngại ngùng khiến cho người đàn ông cũng im lặng rồi đi chẳng nói lời nào.

Tiếng nước chảy siết cũng ngừng lại sau nửa tiếng, thân thể lạnh đi cũng chẳng thêm chút xúc cảm nào. Gương mặt Dương Hiểu Tinh mệt mỏi mang thêm nét lo âu, lòng cô chưa ấm lại. Kể từ khi anh sống ở đây mọi thứ đều rất tuyệt, chỉ có lời nói không dành cho nhau quá nhiều.

Cách xưng hô của người đàn ông ấy đầy sức gượng ép, có khi anh xưng anh trong ám khí lạnh lẽo, có khi lại xưng tôi xa lạ đến thâm tâm lắng lại. Nhưng đôi khi lại ấm nóng đến khiến tâm hồn thức không ngừng.

Bên nhau hai tuần, anh ấy đã cố gắng nhẹ nhàng nhưng khoảng cô độc trong con người ấy như thú dữ ẩn sâu. Anh cũng thích màn đêm, cũng đã dùng rượu thay thuốc lá. Đôi khi lại tỉnh giấc vào nửa đêm rồi qua phòng cô, xem giấc ngủ cô ngon không? Xem cô có rời đi khỏi không gian có anh không?

Đồ ăn anh ấy cũng không phải là quá ngon mà gia vị vừa vặn dễ ăn, dễ chán. Anh ấy không biết nấu nhiều món, chỉ loay quanh trứng chiên, thịt sốt, cơm rang. Người đàn ông ấy không khéo léo nhưng thực hành rất giỏi, nhiều khi anh kiên nhẫn ngồi coi những bài nấu ăn trên máy tính rất lâu. Rồi có khi lại chăm chú nhìn cô diện từng bộ đồ, dòm ngó từng loại sơn móng tay cô dùng. Ánh mắt băng lãnh của anh lúc nào cũng đem theo một hơi ấm, sự quan tâm nhỏ.

Hai ba ngày gần đây, anh ấy không nói chuyện nhiều chỉ chú tâm vào dự án QP của công ty, nghe loáng thoáng đây là dự án lớn ở Phương Tây. Người đứng đầu là Trần Mặc Cảnh, 70% cổ phần thuộc sở hữu của anh. Chỉ nghĩ tới cũng thấy anh ấy hoàn hảo thế nào.

Bước chân Dương Hiểu Tinh khựng lại trước sự mới mẻ của chiếc giường, suy nghĩ vài phút trước của cô cũng gần như xóa nhòa đi hết.

Cô cứ nghĩ Trần Mặc Cảnh đã im lặng rồi đi nhưng mọi thứ lại quá trái ngược. Anh đã tháo gỡ chiếc ga giường bị vấy bẩn đi mà thay vào đó là bộ ga giường mới được trải rất phẳng phiu.

Trên đôi môi hồng đỏ hồng ấy thoáng nở nụ cười rồi rời khỏi phòng.

Bàn ăn không có đến một món đồ nào, mấy miếng bánh thơm phức mùi bơ đã bị bỏ vào thùng rác. Trên mặt bàn chỉ còn một giấu vết, vài dòng chữ mờ nhạt mà nhàn nhui.

" Chút sẽ có người mang đồ ăn đến, anh trả tiền rồi. "

Dương Hiểu Tinh lướt qua tờ giấy nhớ ấy, tự rót cho mình một cốc nước ấm. Vừa nhấp nhấm chút nước giúp cho cổ họng không còn khô rát, lòng cô có chút bồi hồi về sự quan tâm này.

Dựa người vào thành bếp, ánh mắt liên hồi nhìn về phía tờ giấy.

Chữ anh ấy đẹp thật!!

[...]

Tối hôm đó, đèn phố đã lên.. Sự nhộn nhịp không hề nhún nhường cho sự cô đơn của cô người con gái ấy.

Dương Hiểu Tinh ngồi trên chiếc ghế gỗ, ánh mắt hướng theo làn người trước mặt, có khi mệt mỏi lại cúi đầu xuống. Ai đó cũng lướt qua, đến khi đêm đã lên dòng người thưa dần cũng vậy.

Với cô đôi khi yêu thương dâng đến tận nơi chưa hẳn là bình yên, mà là tự mình nhắc chân đến từng con phố nhộn nhịp trong thời điểm mệt mỏi nhất. Rồi khi về nhà ào vào vòng tay người đàn ông ấy.

Nơi đây nhộn nhịp nhưng chẳng có anh, vài tháng trước cũng vậy.. Thực ra thầm yêu anh lâu rồi, tuột mất anh cũng đã được một thời gian. Bị anh làm tổn thương cũng không ít, một mình cũng quen. Nhưng khi này lại bỗng dưng xáo trộn, lo lắng có, mừng có.. Người con gái ở trong hoàn cảnh này chỉ sợ một ngày mọi thứ tan biến.

Mọi thứ có thể thay đổi bất chợt đến mức chúng ta chưa kịp làm một điều ý nghĩa nhất với nó. Giống như cơn gió khẽ thoảng qua giữa không gian oi bức, chưa hưởng thụ, chưa kịp vui mừng hết đã vụt đi.

Anh cũng vậy, hồ sơ xung quanh có thể bắt anh mọi lúc. Trái tim anh có những cảm nhận riêng, cũng chỉ ngỡ một ngày không kiên cường bên cô sẽ chợt rung động vì ai đó. Cô cũng vậy..

Nhưng nó chỉ chọn trong chữ " ngờ ".

Con người anh thâm trầm, băng lãnh, tàn độc nhưng sâu thẳm lại rất ấm nóng. Gần như người con gái tiếp xúc với anh đều có một ánh mắt như nhau, họ có một tình cảm nhất thời nào đó..

Bởi vậy, không thâm trầm từ phía sau.. Anh có thể vụt mất như một cơn gió.. Một cơn gió mùa.. Ngược mắt nhìn nơi khói bụi này thêm một lần, Dương Hiểu Tinh đứng dậy bước những bước nhỏ về khu chung cư phía xa. Cứ đi thẳng là về đến nhà nhưng còn bao xa?

Hôm nay bụng cô không đói, chân cô cũng không mỏi nhiều. Khu phố nhộn nhịp vậy? Về rồi có vẻ hơi tiếc.

Từng bước đi như reo xuống những tuyệt vọng, cô có thể bước đi thật lâu.. Hay sẽ sớm khụy ngã.?

Thoáng cái trong cái suy nghĩ nhất thời ấy khiến Dương Hiểu Tình đứng khựng lại, cô vội vã mở ví rồi thở ra một cách nhẹ nhõm. Thực ra cô rời nhà từ chiều vì có ca làm, nay cũng được lãnh lương nên cứ nhớ chuyện này thương tâm chuyện khác cô lại hay quên.

Thời điểm giờ cũng là hơn 10 giờ, lúc mà những người con gái chẳng nên rời nhà ra ngoài một mình. Nhưng cô quen rồi, sống tự lập, khác mọi người. Giao lưu cũng với vài người cũng không mấy ai được coi là tốt.

Những bước chân cũng dừng lại như một biến cố đau đớn. Để giày đột nhiên gãy, cơ thể không chống cự được mà ngã xuống khiến cổ chân cô đau nhức. Đứng không được, xoay cổ chân không xong.

"Em có sở thích ra ngoài vào giờ này nhỉ?" Giọng nói thâm trầm vang lên từ phía sau, vừa bất ngờ lại vừa lo sợ.

Trần Mặc Cảnh vẫn chậm rãi bước đến phía Dương Hiểu Tình, điều thuốc dần tàn anh mới vứt nó đi mà cúi xuống quan tâm người con gái bên dưới.

Ánh mắt anh vô cùng khó chịu nhìn vào người con gái trước mắt, anh không có chút lo lắng nào dành cho cô. Mọi thứ hoàn toàn lạnh nhạt..

Bàn tay thô bạo ấy chạm vào cổ chân cô, anh không nương tay bóp mạnh nơi đau buốt nó. Ánh mắt sắc lạnh nhìn cô mà mở miệng hỏi hai từ: "Đau không?"

Dương Hiểu Tình cắn răng, cổ chân lại thâm tâm lại buốt đi.

"Cả đời này tôi không chịu đau thay em, chú ý bản thân mình hơn. Đó là cách em trân trọng tôi."

"Người đàn ông nhìn kẻ mình quan tâm bị đau cũng chẳng làm được gì ngoài hỏi han, chăm sóc. Trân trọng em thay tôi được chứ?" Trần Mặc Cảnh hạ giọng xuống, anh chỉ có thể giúp ai đó mạnh mẽ hơn chứ chẳng thể bảo vệ ai đó.

Giống bão cuộc đời cũng như của tự nhiên.. Bất chợt đến mọi khi nên chống cự lại chỉ có thể là nhân vật chính của cuộc bão tố ấy.

"Em biết." Cô kim lòng trả lời, đôi mắt buồn lịm đi. Nhưng lại nhanh trở nên sắc sảo, trước cái đau buốt của thực tại.

Trần Mặc Cảnh nắm bóp cổ chân cho Dương Hiểu Tình rồi xoay nhanh một cái khiến cô nghiêng ngã, kết thúc cũng chẳng la hét một lời nào.

Anh nhìn gương mặt toát mồ hôi trước mắt, một môi gần như bao trùm lấy thân hình nhỏ bé ấy. Cô ăn mặc đẹp, có nhan sắc hút người nhưng lại khiến bản thân mình khó chịu. Có phải quá khó hiểu không?

Anh vẫn nhìn cô, từng ánh mắt đều mang một xúc cảm lo lắng lướt qua. "Em trưởng thành nhanh như thế nào? Một môi như thế nào? Mà luôn mang một bộ dạng thâm trầm, muốn đọc cảm nghĩ về con người ấy cũng khó đi thế?"

"Con người ai chả có vỏ bọc, họ đem những thứ yếu đuối nhất, mềm yếu nhất giấu đi. Đến lúc nhất thời theo mức độ sẽ vỡ òa. Anh nghĩ xem đáng sợ phải không?" Trong màn đêm, sao trời thưa thớt hay kín mít khi này cũng đâu ai quan tâm. Có khi cái lơ nghĩ về cuộc đời hay ngày mai ra sao đã chiếm 80% thời gian của họ rồi.

Nhưng có người nghĩ nhiều quá, họ chả biết là gì nữa.. Cũng chỉ đi học, đi làm, rồi lại về.. Qua ngày này ngày khác cũng chán..

"Quý dữ vốn hình thành từ dị nghĩ, em cũng luôn nghĩ vậy phải không?"

"Phải, đa số lời nói tác động những mặt tích cực. Vì vậy một con quỷ dữ cũng có nỗi lòng. Đáng trách hay đáng thương tùy vào lòng người."

Hết Phần 29

Cho Tôi xin một sao nếu bạn muốn coi phần tiếp theo..

Bạn đang đọc truyện *Đưa Nhắm Sói Lên Giường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.